

De dingen die daarvan verschillen

De dingen die daarvan verschillen in de bedeling der genade Gods (Ef. 3:2)

Door: C.R. Stam

Alle Bijbelteksten komen uit de Statenvertaling 1992

Opmerking vooraf: Op bladzijde 121 vindt u een aanbeveling om de daar genoemde artikelen, met betrekking tot hoofdstuk 15 van dit boek, te bestuderen vanuit het Woord van God.

Voorwoord

Er is door meerdere Godsmannen, zoals Darby, Scofield en Larkin reeds belangrijk baanbrekend werk verricht wat betreft de studie van de "bedelingen" in de Bijbel, maar het zou misplaatst zijn om te veronderstellen, zoals sommigen schijnen te doen, dat de grondslag nu volledig gelegd is. Want voor het "recht snijden van het Woord der waarheid" (zie 2 Tim.2:15) is het veld zo groot als de Bijbel zelf.

De behoefte aan nog een systematisch boek over bedelingen is de laatste jaren zeer toegenomen, daar het duidelijk is geworden, dat de nu bekende geschriften hierover tenminste op èèn belangrijk punt tekort schieten, namelijk, hun gebrek om duidelijk en consequent het onderscheidend karakter van de boodschap en de bediening van Paulus, als de apostel de Heidenen van deze tegenwoordige bedeling, uiteen te zetten.

De meeste van onze Bijbelleraren hebben tot op zekere hoogte het onderscheid tussen de bediening van Paulus en die van de twaalven gezien, maar leerden tegelijkertijd dat Paulus werkte onder de zogenaamde "grote opdracht", gegeven aan de andere apostelen, dat de kerk van deze tijd begon met Pinksteren met Petrus en de elven, en dat "het Evangelie der genade Gods" al werd gepredikt vòòr Paulus, enz. Dit tekortschieten om ten volle het bijzondere karakter van het apostelschap van Paulus te begrijpen, heeft bijgedragen tot de verwarring, die heerst onder fundamentele gelovigen en heeft veel over gelaten, wat dient te worden verduidelijkt aan hen, die verlangen het "ten volle te begrijpen".

De herontdekking van Paulus zijn speciale plaats in Gods programma, en de toegenomen nadruk die in de laatste jaren gelegd is op wat hij noemt "mijn evangelie, en de prediking van Jezus Christus overeenkomstig de openbaring van het geheimenis", hebben Gods volk de sleutel gegeven tot vele problemen die, omdat zij zo lang onbeantwoord gebleven zijn, er de oorzaak van zijn, dat de grote Bijbelconferenties van de vorige generaties over bedelingen, nog steeds worden belegd. In de studie over bedelingen verheugen wij ons in de echte Bijbel-analyse. Wij halen, om het zo eens te zeggen, het Boek 'uit elkaar' (Het "**recht snijden**" in 2 Tim.2:15 in de Statenvertaling wordt in de NBG vertaling omschreven als "**rechte voren trekken**") niet om iets ervan terzijde te leggen, maar om de verschillende delen te onderzoeken en de verschillen te noteren.

Maar we verheugen ons bij de studie van de bedelingen ook in ware Bijbelsynthese en zien de perfecte harmonie van het gehele Woord van God. Door veel Bijbelscholen wordt geadverteerd voor Bijbelsynthese-cursussen, die niets meer betekenen dan een korte behandeling van de 66 boeken in volgorde. Zulke cursussen dienen te worden gekarakteriseerd als synoptisch, niet synthetisch. Bijbelsynthese is een systematische studie van de voortgaande ontvouwing van Gods openbaring en van de ontwikkeling van Zijn handelen met de mens, alsook van de eenheid in Zijn bedoeling van deze handelingen. Het is een studie over bedelingen in hun relatie tot elkaar. Studie waarbij de leer van de bedelingen wordt ontkend of afgewezen is dan ook geen echte Bijbelsynthese.

Dit boek handelt niet over de opeenvolgende bedelingen, maar juist over de bedelingen in relatie tot Gods boodschap en programma voor vandaag. Hoofdletters werden gebruikt in sommige Schriftaanhalingen om sommige dingen te benadrukken, die anders over het hoofd zouden kunnen worden gezien. Omdat enkele Schriftgedeelten meerdere malen worden aangehaald, vertrouwen wij erop, dat wij de ware zin ervan, in het licht van de context, geen geweld aangedaan hebben. Plaatselijk werden ook "vette (bold)" letters gebruikt, om het helder denken te bevorderen. Aan het slot van elk hoofdstuk hebben we een lijst van 20 vragen toegevoegd als een verdere hulp voor de Bijbelstudent ter bezinning en om te onthouden wat hij gelezen heeft.

Hoewel wij er op uit waren dit boek zo veelomvattend mogelijk te maken, kan niet worden aangenomen dat het alomvattend is. Indien er nog tijd overblijft, voordat de Heer komt om de Zijnen op te nemen, zal de Geest wel harten en verstand van anderen verlichten om te zien wat wij hebben gemist, en andere schrijvers zullen ongetwijfeld willen verbeteren wat hier werd geschreven.

Bij het uitgeven van deze studies bidden wij nederig, dat zij een belangrijke bijdrage mogen zijn tot begrip van de lezers, tot hun verheuging in de Schriften, en een duidelijke hulp in hun dienst voor Christus. Omdat de dagen steeds donkerder worden, moge God ons allen in het licht van Zijn waarheid leiden, zodat wij met meer verstand en meer effect gebruikt worden "tot glorie van Zijn genade".

Cornelius R. Stam. Milwaukee, Wisconsin Febr. 1, 1951

Inleiding

Het woord der waarheid recht snijden

"Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt." (2Tim.2:15)

Zij, die trachten het Woord recht gesneden te onderwijzen, ontmoeten telkens de tegenwerping:

"2 Tim. 3:16: Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is;

Vanuit deze tekst wordt geargumenteed, dat het ontrend is ten opzichte van God, om de Bijbel in bedelingen te verdelen en de nadruk te leggen op onderlinge verschillen, omdat toch "alles" voor ons is, van Genesis 1 tot Openbaring 22.

Betekent dat dan, dat 2 Tim.2:15 en 2 Tim.3:16 elkaar tegenspreken? Zeker niet. Het is een feit dat deze twee teksten, die niet ver bij elkaar vandaan staan, geschreven door dezelfde schrijver, aan dezelfde persoon, over hetzelfde Boek, elkaar completeren. 2 Tim.2:15 licht toe, hoe Gods arbeider het meest uit de Bijbel verkrijgt, terwijl 2 Tim.3:16 verklaart dat alles tot nut van de leerling werd gegeven. Inderdaad is alle Schrift ten nutte, mits "recht gesneden", maar indien verkeerd ingedeeld of helemaal niet ingedeeld, wordt de waarheid veranderd in leugen en wordt dan zeer onnuttig.

2 Tim.2:15 is dan ook de sleutel tot 2 Tim.3:16 en tevens tot begrip van en blijdschap in het Woord der waarheid. Het is een moeilijkheid, dat massa Christenen weerhouden worden om de moeite te nemen de Schriften te bestuderen ten aanzien van het recht snijden. En, helaas, bemoedigen hun geestelijke leiders hen dikwijls in deze lusteloosheid.

Enige jaren geleden hoorden wij een predikant uitroepen: "Sommigen zeggen, 'Dit is voor de Joden en dat is voor de kerk. Dit is voor ons, en dat is niet voor ons.' Ik neem de hele Bijbel!"

Meende hij daarmee dat we geen onderscheid mogen maken tussen Gods programma voor Israël ten tijde van het Oude Testament en Zijn programma voor het Lichaam van Christus in onze dagen? Zeker niet, maar het klonk wel zo. Bedoelde hij, dat degenen die het Woord recht snijden niet de hele Bijbel geloven? Nee, maar hij gaf wel de indruk. Hij ontmoedigde zijn hoorders om te pogen het Woord der waarheid recht te snijden, door toe te voegen, dat degenen die dat doen, Bijbelgedeelten beschouwen als niet voor hen geschreven. En deze predikant was vertegenwoordiger van een groot deel van de huidige geestelijke leiders in de kerk van vandaag.

Is het dan verwonderlijk dat de christelijke massa de Bijbel slechts gebruikt bij godsdienstige lezingen, die zelfs ook nog verwaarloost worden? Hoe kunnen zij verwachten interesse in Bijbelstudie te hebben, wanneer hun leiders zelf geen voorbeeld geven? En men hoeft slechts om zich heen te zien om de realiteit hiervan te erkennen. Waar zijn de vroegere Bijbelleraars? Wat gebeurde met de grote Bijbel conferenties die werden gehouden in het hele land? Hoeveel predikanten onderwijzen het Woord aan hun gemeenten? En de zendelingen en evangelisten: is er niet een wijdverspreide mening, dat het niet nodig is de Schriften al te zorgvuldig te onderzoeken, omdat het in de eerste plaats "hun zaak is, om zielen te winnen"?

Als resultaat hiervan, begrijpt de grote meerderheid van gelovigen zeer weinig van Gods Woord. Zij kennen de basisgegevens van de redding, maar schijnen ermee tevreden te zijn, onwetend te blijven over kostbare waarheden die zij, wanneer zij ernaar zouden zoeken om ze te vinden, hen tot arbeiders zouden maken, welbeproefd voor God, die zich niet behoeven te schamen in hun dienst voor Hem.

Maar liever dan studeren om een beter begrip van het Woord te verkrijgen en nuttig in het gebruik te worden, beroemen velen zich erop dat zij tevreden zijn met "de eenvoudige dingen"!

En dit na al de ernstige gebeden van Paulus, dat gelovigen de geest van wijsheid en openbaring in de kennis van Christus mogen hebben (Efe.1:17), dat zij mogen weten wat hen geschonken is in Christus (Efe.1:18-23) en verstaan de breedte en lengte en diepte en hoogte ervan! (Efe.3:18). Dit na al zijn werken en streven en moeiten, opdat zij mogen hebben "de volle zekerheid van het verstand"! (Kol.1:28-2:2). Dit na al zijn gebeden dat zij zouden mogen worden "vervuld met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand" (Kol.1:9). Dit na zijn ernstig vermanen van die vleeselijke baby's, wie hij alleen Christus als gekruisigd gepredikt had; die hij alleen met melk kon voeden, omdat zij niet in staat waren om vast voedsel te verteren! (1 Kor.2 en 3).

Trage Christenen vinden zichzelf tamelijk geestelijk, alleen al omdat hun emoties snel worden opgewekt. Zij beroemen zich op hun tevredenheid met "de eenvoudige dingen", terwijl zij beschaamd zouden moeten zijn wegens hun onverschilligheid tegenover het geschreven Woord van God. Zij bekennen hun grote toewijding tot God, maar verwaarlozen het ene grote middel om Hem beter te kennen. Zij belijden een ernstig geloof in Hem, en toch nemen zij nauwelijks moeite om te ontdekken wat Hij heeft gezegd. Zij overdenken niet dag en nacht, zoals David, Gods Woord, noch zoals de profeten "ondervragen en onderzoeken zij ijverig" wat de ware bedoeling is.

De resultaten van dit gedrag ten opzichte van het Woord zijn verbijsterend, want zulken mogen wel Christus vertrouwen tot behoudenis, maar daarna beoefenen zij, in de meeste gevallen, een blind, bijgelovig geloof, dat alleen God onteert. Gevoelens worden geaccepteerd als feiten, en hun eigen wensen als Gods Woord. Zij gaan op verkeerde paden, terwijl zij zeggen, "Maar ik heb er ernstig over gebeden en nu voel ik me volkomen tevreden." Zij zeggen, "De Heer sprak tot mij" en bedoelen dan eerder een zeker gevoel, dan dat zij een passage uit de Schrift doelbewust toepassen. Gedachteloos zeggen zij, "Als het in de Bijbel staat, geloof ik het," en als zij de Bijbel lezen nemen zij daar voor zichzelf uitsluitend dat uit, wat hun hart verwarmt en laten de rest voor wat het is zonder precies te weten waarom. Maar zij die roemen in hun tevreden zijn met "de simpele zaken" en de studie over Bijbelse

bedelingen afwijzen op grond van het feit dat de gehele Bijbel voor ons is, missen het feit dat al de Schrift gegeven is opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust. (zie 2 Tim.3:17).

Er is een groot verschil tussen het "kind van God" en de "man van God" en niemand die een kind in de waarheid blijft, kan beproefd zijn als een arbeider voor God of als een soldaat van Jezus Christus, want de beproefde arbeiders voor God moeten weten, hoe het Woord der waarheid recht gesneden wordt, en de soldaten die Hij eert, moeten weten hoe het zwaard des Geestes te hanteren.

Wij kunnen begrip hebben voor diegenen, die begonnen zijn om de Bijbel te bestuderen aangaande de bedelingen en het als verwarrend hebben bevonden. Bijna alle studie van een onderwerp is in het begin eerst verwarrend, maar als wij volhouden beginnen we te begrijpen en de vruchten van onze inspanning te oogsten. Inderdaad zullen de Schriften verwarrend blijven voor ieder denkend mens, totdat hij leert om recht te snijden en ze zo te begrijpen. En welke vreugde kan er op tegen het beter verstaan van Gods Woord?

Er staat geschreven over de grote geestelijke opwekking onder Ezra, toen de wet werd gelezen en uitgelegd aan het volk van Israël:

"Neh. 8:12: Toen ging al het volk henen om te eten, en om te drinken, en om delen te zenden, en om grote blijdschap te maken; want zij hadden de woorden verstaan, die men hun had bekend gemaakt.

Op de morgen van de opstanding waren twee discipelen op weg naar Emmaüs, met gebroken harten, want hun Meester was gekruisigd. Zij begrepen niet, dat overeenkomstig het profetische Woord, Hij moest lijden en sterven, vóór het binnengaan in Zijn glorie. Toen kwam de Heere Jezus Zelf bij hen en, niet herkend zijnde, verklaarde Hij hen dit vanuit de Schriften totdat zij begrepen, geloofden, en zich verheugden.

"Lukas 24:32: En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende?"

Het bestuderen van de Bijbel volgens de bedelingen moge in eerste instantie verwarrend schijnen, maar in werkelijkheid verdrijft het verwarring, legt moeilijke problemen uit, verzoent schijnbare tegenstellingen en verleent kracht aan de bediening van de gelovige.

Als ik binnen zou stappen in een nieuw, modern postkantoor, zal mij alles ongetwijfeld verwarrend schijnen. Maar het zou fout zijn, om voor te stellen, al de post netjes in een hoek op te stapelen en deze achter elkaar uit te reiken aan allen die binnenkomen, zoals sommigen zouden willen doen met de Bijbel. De postbeambten moeten de post "duidelijk verdelen en sorteren", zo dat ieder persoon ontvangt wat aan hem geadresseerd is. Wat aan de nieuweling als verwarrend over komt, is echter een vereenvoudiging van het werk dat gedaan moet worden, om aan ieder zijn eigen post te bezorgen.

Toegegeven wordt, dat in de Bijbel, dat wat geadresseerd is aan diegenen van andere bedelingen, ons is gegeven tot lering en profijt, maar wij moeten dit niet verwarren met onze eigen post, of de fout maken van het uitvoeren van aanwijzingen, in het bijzonder voor anderen bestemd. Terwijl ik de post lees die voor mij persoonlijk is bestemd, overhandigt een vriend mij, in mijn belang of ter informatie, post die voor hem is bestemd. Zijn post en de mijne mogen beide informatief en nuttig blijken, maar ik moet toch oppassen de twee niet te verwarren, en aan hem belofde dingen te verwachten, of aanwijzingen te volgen, die voor hem bestemd zijn.

De hele Bijbel is dus wel voor ons, maar alles is niet aan ons gericht, of geschreven over ons, ook al zouden wij het werkelijk verstaan en ons erover verheugen; als wij werkelijk willen weten, hoe dit

effectief in de dienst van Christus te gebruiken, dienen we altijd nauwkeurig op te letten: wie richt zich tot wie, waarover, wanneer en waarom.

Hoofdstuk 1

De principes en bedelingen van God

Eén van de eerste lessen die de Bijbelstudent zou moeten leren, is het verschil tussen de principes en de bedelingen van God. De tegenstanders van de leer der bedelingen hebben ons dikwijls ten laste gelegd dat wij bijvoorbeeld leren dat onder het Oude Verbond mensen werden gered door werken der wet, terwijl zij vandaag gered worden uit genade door geloof.

Deze stelling is op zijn minst misleidend, want geen weldenkend gelovige in bedelingen zal willen leren dat de werken der wet op zich ooit kunnen redden, of iemand zelfs helpen redden.

Wij verstaan duidelijk dat *"uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet is de kennis van zonde"* (Rom.3:20). Evenmin veronderstellen wij, dat de werken van de ceremoniële wet enige essentiële kracht hadden om te redden. Wij hebben niet vergeten dat de Schriften ook leren, dat:

"Hebr. 10:4: het onmogelijk is dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme".

"Hebr. 11:6: Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken.

Wij koesteren geen illusies vanwege de volstreekte onbekwaamheid van de mens om God te behagen door werken als zodanig, in welke tijd ook. De mens is altijd wezenlijk gered:

"Ef. 2:8: Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;

Er kon geen andere weg zijn om gered te worden. Dit is een vaststaand principe, waarvan Hebr.11 overvloedig getuigenis geeft, en het zou vanzelfsprekend moeten zijn voor hen, die de volstreekte verdorvenheid van de mens en de oneindige heiligheid van God, als feiten accepteren.

Maar dit verandert niets aan het feit, dat Gods handelen met de mens, en het accepteren van de door Hem gestelde voorwaarden, de eeuwen door telkens veranderd zijn, en dat geloof in Hem daardoor op verschillende wijzen zou worden beleden. Hebr.11 geeft eveneens blijvend getuigenis van dit feit.

Geloof moet God zeer zeker ten allen tijde benaderen op Gods wijze, en trachten door Hem geaccepteerd te worden, op een andere wijze zou uiteraard ongeloof en eigen wil zijn. Omdat dus alleen werken nooit kunnen redden of als zodanig konden redden, deden zij dat destijds als uitdrukkingen van geloof.

Gods principes

Een principe, zoals wij dit woord hierboven hebben gebruikt, is een bestaande grondregel van moraal of gedrag. Wij respecteren mensen met principes; mensen die staan voor het recht, koste wat kost. God, uiteraard, heeft de allerhoogste principes en wijkt nooit daarvan af. Hij haat zonde en zal dit altijd blijven doen. Zonde was, en zal altijd, tegengesteld blijven aan Zijn heilige karakter. In geen enkele tijd is dat anders geweest. Op dezelfde wijze heeft God altijd behagen gehad, en zal dat altijd hebben, in

gerechtigheid, barmhartigheid, en liefde. God zal nimmer, ook niet in de minste graad, afwijken van deze principes.

Het principe van wet of recht, bijvoorbeeld, is de eeuwen door onveranderd gebleven. Ongeacht welke bedeling ook, wanneer kwaad wordt gedaan, wordt Gods zin voor recht tegengestaan. Dit wordt eenvoudigweg getoond door drie Bijbelse voorbeelden:

Kain leefde vóór de bedeling van de wet van Mozes. Kain vermoordde zijn broeder Abel. Was dit goed of verkeerd? Kwam hij erdoor in moeilijkheden? Inderdaad, hoewel de geschreven wet van Mozes nog niet gegeven was.

David leefde onder de wet van Mozes. Hij beging ook een moord. Was dat goed of verkeerd? Uiteraard verkeerd, en hij kwam erdoor in moeilijkheden.

U en ik leven na de wet, onder de bedeling der genade. Veronderstel dat wij een moord zouden begaan, zou dat goed of verkeerd zijn? Zouden we daardoor in moeten komen - met God? Zou het feit dat Christus onze zonden droeg op Golgotha moorden enigszins rechtvaardigen? Zou God dit minder als zonde beschouwen omdat het plaats vond onder de bedeling van genade?

U zegt, dat ten aanzien van de ware gelovige vandaag, de volle wettelijke straf voor de zonde is gedragen door Christus en, hoewel hij dit niet wist, ontving ook David op grond hiervan, vergeving. Maar is dan niet het feit dat voor Davids zonden en de onze werd betaald, dus meer dan over het hoofd zien, bewijs dat de principes van wet en recht blijven vaststaan?

Het principe van de genade is dienovereenkomstig onveranderlijk. Dit kan eenvoudig worden aangetoond met een aanhaling van de Schrift (Rom.4:1-6):

Abraham leefde vóór de bedeling van de wet. Hoe werd hij dan gerechtvaardigd? *"Abraham geloofde God, en het werd hem tot gerechtigheid gerekend"* (Rom.4:3). David leefde onder de wet. Hoe werd hij gerechtvaardigd? *"Zoals ook David de mens zalig spreekt, die God de rechtvaardigheid toerekent, zonder werken"* (Rom.4:6). U en ik leven na de wet, onder de bedeling van genade. Hoe worden wij gerechtvaardigd? *"Doch hem die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid"* (Rom.4:5).

Nu werden in het geval van Abraham en David, werken tot redding verlangd, terwijl in ons geval werken tot redding duidelijk verboden worden; niettemin is het duidelijk uit bovengenoemde teksten, dat Abraham, David en wij allen, wezenlijk gered worden uit genade en door het geloof, en dat werken als zodanig nimmer enige waarde hebben tot redding.

Gods bedelingen

Wat wordt verstaan onder een bedeling?

Omdat Gods principes te maken hebben met Zijn karakter, Zijn natuur, hebben Gods bedelingen betrekking op Zijn handelen met degenen die onder Hem staan, met name de mens.

Veel mensen zijn afkerig geworden van het woord "bedeling" door het woord zelf, en dat temeer, nadat sommigen, die ernstig pogen het Woord recht te snijden, "ultra-bedelings-mensen" genoemd worden. De oorsprong van dit woord heeft echter een simpele betekenis, want het woord bedeling betekent eenvoudig "uitdelen" (zie bijvoorbeeld 1Kor.4:1). Het woord bedeling betekent dan ook de handeling van uitdelen en toedelen, ofwel, dat wat is uitgedeeld of toegewezen. Er bestaan bijvoorbeeld uitdelingen van medicamenten, als medicijnen worden uitgedeeld aan de armen. Soms

geschieden deze bedelingen op een bepaalde dag in de week. Nu kan zo'n bedeling van medicijnen iedere week een tijdsduur vergen van een volle twaalf uren, maar hieruit volgt niet dat een bedeling een periode is van twaalf uren! Toch zijn er sommigen die, wanneer zij denken aan bedelingen, alleen denken aan tijdsperiodes! Inderdaad definieerde één van de grootste Bijbelleraars van de vorige generatie een bedeling als volgt: "Een bedeling is een tijdsperiode, gedurende welke de mens wordt getoetst met betrekking tot gehoorzaamheid aan een specifieke openbaring van de wil van God."

Dit is onjuist, want een bedeling is geen tijdsperiode, maar de handeling van uitdeling of dat wat wordt uitgedeeld. De bovenvermelde Bijbelleraar bedoelde ongetwijfeld dat een bedeling uitsluitend betrekking heeft op een tijdsduur.

Het woord "bedeling" is niet alleen een theologische term. Het wordt vele malen in de Bijbel gebruikt, al wordt het niet altijd als zodanig vertaald. In Eph.3:2 bij voorbeeld, schrijft Paulus over "*Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u*". Net zo als de bedeling van de wet werd gegeven aan Mozes (Joh.1:17), zo werd de bedeling der genade van God aan Paulus gegeven.

De oorspronkelijke betekenis van het stamwoord voor bedeling (oikonomia) is huishouding, hoewel het gebruik ervan veel overeenkomt met het Engelse woord "dispensation". Soms wordt dit woord, in andere vertalingen, vertaald met beheren. Dit is daarom interessant omdat het woord steward (oikonomos), eerder huisbeheerder betekent, dan bediende, zoals sommigen veronderstellen. De steward was de hoofdbediende, degene in wiens handen het huishouden was toevertrouwd. Hij deelde het geld uit voor de huishoudelijke behoeften, deelde het voedsel en de kleding uit aan de bedienden en kinderen, betaalde de lonen, etc. Alles was hem overgegeven om in trouw en wijsheid te beheren. Hij was de aangewezen beheerder van de goederen van zijn Heer en van de huishoudelijke zaken. Eliëzer en Jozef waren zulke stewards (Gen.15:2; 24:2; en 39:4). Zo lezen we ook in Luk.12:42:

"En de Heere zeide: Wie is dan de getrouwe en voorzichtige huisbezorger, dien de heer over zijn dienstboden zal zetten, om hun ter rechter tijd het bescheiden deel spijze te geven?"

In Luk.16:1,2, waar eveneens het woord oikonomos en oikonomia vertaald wordt met rentmeester en rentmeesterschap, hebben we hetzelfde beginsel:

"1 En Hij zeide ook tot Zijn discipelen: Er was een zeker rijk mens, welke een rentmeester had; en deze werd bij hem verklaagd, als die zijn goederen doorbracht. 2 En hij riep hem, en zeide tot hem: Hoe hoor ik dit van u? Geef rekenschap van uw rentmeesterschap, want gij zult niet meer kunnen rentmeester zijn.

In 1Kor.9:16-17 wordt ditzelfde woord vertaald met "uitdeling", maar het heeft dezelfde strekking:

"16 Want indien ik het Evangelie verkondige, het is mij geen roem; want de nood is mij opgelegd. En wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig! 17 Want indien ik dat gewillig doe, zo heb ik loon, maar indien onwillig, (Ik moet het doen want) de uitdeling is mij evenwel toebetrouwd.

Let op, dat bij elk van deze gevallen is het begrip verantwoordelijkheid inbegrepen. Het was "een getrouwe en voorzichtige huisbezorger (rentmeester)" die de Heer zocht om over zijn huishouding te stellen. De rijke man ontsloeg zijn rentmeester, omdat hij zijn goederen had verkwist. Noodzaak, ofwel verantwoordelijkheid, werd op Paulus gelegd omdat "*de uitdeling van het Evangelie*" hem was toebetrouwd.

Een van de duidelijkste teksten in dit verband vinden wij in 1Kor.4:1-2, waar de Apostel Paulus zegt:

"1 Alzo houde ons een ieder mens, als dienaars van Christus, en uitdelers der verborgenheden Gods. 2 En voorts wordt in de uitdelers vereist, dat elk getrouw bevonden worde.

Laten we deze betekenis van het woord "bedeling" vast in ons geheugen prenten. Als we zien dat een bedeling eerder verantwoordelijkheid omvat dan een tijdsperiode, zullen we, indien wij ernstig verlangen om in Gods wil te zijn, trachten de bedeling van Gods genade duidelijk te verstaan en getrouw uit te dragen.

Wijzigingen in Gods bedelingen

Het moet de nuchtere lezer van de Schriften duidelijk zijn, dat er een grote wijziging heeft plaats gevonden in Gods handelen met de mens bij de zondeval. Er aan voorafgaand hadden Adam en Eva zich verheugd in een onafgebroken gemeenschap met God, toen zij in gezegende onschuld in de mooie hof van Eden leefden.

Maar nu werd alles veranderd. De zonde veroorzaakte een scheiding van God. Adam en Eva werden uit de hof verdreven. Een schuldgevoel kwam over hen, dat van toen af, een rol zou spelen in een groot deel van hun handelingen. Beschaamd om nu, zoals zij waren, voor God te verschijnen, moesten zij bekleed worden. Adam moest zijn eigen brood gaan verdienen door hard te werken voor zichzelf en zijn familie, en Eva zou met smart kinderen voortbrengen. Het ergste van alles was dat de zonde in de wereld gekomen was, en door de zonde de dood. Dit alles bracht een verandering in de verantwoordelijkheid van de mens tegenover God en medemens.

Vanaf dit tijdstip veranderde Gods handelen met de mens telkens weer. De menselijke regering werd, na de zondvloed, ingesteld door Noach (Gen.9:6), de bedeling der belofte begon met Abraham (Gen.12:1-3), de wet werd door Mozes gegeven (Joh.1:17), genade en waarheid kwam door Jezus Christus (Joh.1:17), en werd toebedeeld aan Paulus, de voornaamste der zondaren, die werd gered uit genade en door het geloof (Eph.3:1-3).

We stellen vast dat de juist genoemde wel de voornaamste wijzigingen in de bedelingen zijn, maar deze kunnen worden onderverdeeld en er volgen nog meerdere. Omdat de principes van God nooit veranderen, zullen Zijn bedelingen, Zijn handelen met de mens, van tijd tot tijd wel veranderen. Hierbij zijn de voorwaarden tot acceptatie door God inbegrepen. Allereerst waren bloedoffers vereist (Gen.4:3-5, Heb.11:4); daarna werd besnijdenis toegevoegd (Gen.17:14); toen werd gehoorzaamheid aan de hele Mozaïsche wet gevraagd (Ex.19:5-6, Rom.10:5); toen "de doop van bekering tot vergeving van zonden" (Mark.1:4, Hand.2:38) en vandaag is het:

"Rom.4:5: Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.

Neem er goed nota van dat, hoewel God thans werken tot redding afwijst, Hij deze onder andere bedelingen vereiste. Dit was niet, zoals we uitgelegd hebben, omdat werken op zich ooit konden redden, maar omdat zij, als zij vereist werden, de noodzakelijke uitdrukking van geloof waren.

Traditie leert dat de mens altijd gered werd door geloof in het bloed van Christus; zelfs zij die leefden voor het kruis moesten vooruitzien in geloof naar de dood van een komende Messias tot redding.

Het wordt hoog tijd, dat deze onjuiste interpretatie, zo diep in de gedachten van zelfs ernstige gelovigen geworteld, weggedaan wordt, want zij heeft geen enkele Schriftuurlijke ondersteuning.

Laat men ons niet misverstaan. Het is waar, dat alle heiligen van de voorbije eeuwen gered werden door de verdiensten van Christus' vergoten bloed, maar niet door hun geloof in dat vergoten bloed. Van diegenen in de voorbije eeuwen werd verwacht, dat zij alleen zouden geloven wat God tot zover had geopenbaard, of wat Hij hen had geopenbaard. Met andere woorden, zij werden eenvoudigweg gered omdat zij God vertrouwden en geloofden wat Hij zei. Het hele plan van behoud is sindsdien ontvouwd, maar de Schriften maken het glashelder dat deze gelovigen gered werden zonder dat zij zelfs begrepen dat Christus voor hen zou sterven.

In 1Petr.1:10-11 wordt dit duidelijk gemaakt:

"1 Petrus 1:10-11: 10 Van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten, die geprofeteerd hebben van de genade, aan u geschied; 11 Onderzoekende, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en te voren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende.

Let wel, zij zochten niet uitsluitend met betrekking tot de "aard van de tijd" of het karakter van de tijden, waarin deze dingen zouden gebeuren. Zij zochten en ondervroegen ijverig om te ontdekken, "Wat...de Geest ... bedoelde," of wat Hij voor had toen Hij: *"te voren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende"*. En het volgende vers gaat verder met te verklaren, dat God aan hen openbaarde, dat zij niet zichzelf, maar degenen in toekomstige tijden bedienden

Kan er iets nog duidelijker zijn dan dit, dat zij zelfs niet begrepen wat de Geest bedoelde, toen Hij het lijden van Christus voorspelde? Hoe konden zij dan gered zijn door geloof in Zijn vergoten bloed?

Een verontwaardigde tegenstander van de leer der bedelingen vroeg ons eens: "Bedoelt u ons te vertellen dat Mozes opdracht gaf om de tabernakel met zijn poort en voorhangsels, zijn koperen altaar en wasbekken, zijn tafel voor toonbrood, zijn gouden kandelaar en reukofferaltaar, zijn ark van het verbond en de genadetron, te bouwen, en hen niet vertelde dat al deze zaken typen waren van Christus en Zijn volbrachte werk?"

Ons antwoord was eenvoudig, "Wat zegt de Schrift?". Is er enige aanwijzing dat Mozes hen vertelde dat deze zaken verwezen naar Christus, of dat hij er zelf ook maar enig idee van had? Wij weten nu dat deze dingen typen van Christus en Zijn verzoeningswerk waren, en verheugen ons bij het zien, dat God dit alles ondertussen reeds in gedachten had, dat het kruis ook niet een toevallige latere inval van gedachten was, maar dat deze openbaring met reden niet in het Oude Testament is opgenomen. Er is geen aanwijzing dat Mozes ook maar wist, en nog minder leerde, dat deze zaken typen van Christus waren.

Als het waar is dat Mozes en de profeten wisten en begrepen van de toekomstige dood van Christus, en hadden moeten geloven in Zijn vergoten bloed tot redding, zou dit dan ook niet voor de twaalf apostelen hebben gegolden? Zij hebben echter met Christus Zelf lange tijd gewerkt, het evangelie van het koninkrijk gepredikt, vóór dat Hij zelfs begon om hen te vertellen dat Hij moest lijden en sterven, en toen Hij het hen vertelde, bestrafte Petrus Hem vanwege Zijn "verslagen" houding!

"Matth.16:21-22: 21 Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen, en overpriesteren, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden. 22 En Petrus, Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen, zeggende: Heere, wees U genadig! dit zal U geenszins geschieden.

Later, toen Hij hen nogmaals vertelde dat deze dingen moesten geschieden, zoals was voorzien door de profeten, hadden zij niet het minste idee waarover Hij sprak. Dit feit wordt ons nadrukkelijk duidelijk gemaakt door een drievoudig accent in Luk.18:34:

1. "En zij verstonden geen van deze dingen,
2. "En dit woord was voor hen verborgen,
3. "En zij verstonden niet wat gezegd werd".

Al die tijd waren zij omgegaan met Christus, predikten het evangelie van het koninkrijk en deden wonderen, gedurende minstens twee jaren, en toch wisten zelfs zij niet dat Hij zou lijden en sterven. Betekent dit, dat geen van hen gered was? Zeker niet. Het bevestigt eenvoudigweg wat Petrus zegt over de profeten, die ijverig zochten naar wat de Geest, die door hen sprak, bedoelde toen Hij tevoren betuigde van het lijden van Christus en de heerlijkheid, die daarna zou volgen.

Het zal sommigen van onze lezers zeker verbazen te ontdekken, dat zelfs na de opstanding, op Pinksteren, Petrus zelf in de dood van Christus niet zag, wat wij er vandaag in zien. Hij wist uiteraard van de kruisiging als een historisch feit, maar hij baseerde hier geen aanbod tot redding op. Weliswaar beschuldigde hij Israël hiervan en toen zijn hoorders overtuigd werden van hun zonden en vroegen wat zij moesten doen, antwoordde hij:

"Hand. 2:38:Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Zei hij dit omdat hij buiten de wil van God was of verblind was door ongeloof? Nee, hij was "vervuld met de Heilige Geest" (Hand.2:4). Het was eenvoudig zo, dat de "bestemde tijd" nog niet gekomen was om deze dingen bekend te maken.

Dit brengt ons opnieuw bij het belang van het erkennen van de bijzondere bediening van Paulus. Het is niet eerder dan bij Paulus dat er sprake is van: "de prediking van het kruis". Hij is het, die voor 't eerst zegt:

"Rom. 3:21-26: 21 Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: 22 Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. 23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; 24 En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; 25 Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods; 26 Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd; opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is.

Dit is wat de apostel Paulus bedoelt met: *"Gal.3:23:het geloof, dat geopenbaard zou worden.*

Dit is het, wat hij bedoelde toen hij schreef van Christus:

"1 Tim. 2:6-7: 6 Die Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd; 7 Waartoe ik gesteld ben een prediker en apostel (ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet), een leraar der heidenen, in geloof en waarheid.

Maar dit zal nog in een latere les verder worden besproken. Alles wat wij trachten duidelijk te maken, is het feit van voortgaande openbaring en het volslagen onschriftuurlijk zijn van de traditie dat

degenen die leefden, vóór Christus, gered werden door vooruit te kijken in geloof in Zijn volbrachte werk.

Dit staat in de Schriften niet alleen op een negatieve manier; het is ook op een positieve wijze gesteld. Het is niet alleen duidelijk gemaakt dat de heiligen van vroegere tijden Christus' dood niet begrepen, maar in veel gevallen wordt ons precies verteld, wat zij wel wisten en geloofden om acceptabel te zijn voor God.

Wij hebben gesteld dat Hebr.11 duidelijk maakt, dat redding altijd de beloning is van geloof. Er is één thema dat klinkt door het hele hoofdstuk: "Door geloof...Door geloof...Door geloof." Bij de inleiding tot de lange lijst van geloofsdaden verricht door personen, lezen we dat:

"Hebr. 11: vers 2; 6: 2 Want door hetzelfde (geloof) hebben de ouden getuigenis bekomen.....6: Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.

En de hele lange lijst sluit met de vaststelling:

"Hebr. 11:39: En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad....."

Maar er zijn ook verschillen in Hebr.11, want in bijna elk geval geloofden deze geloofshelden een verschillende openbaring van God en uitten hun geloof op verschillende wijze. Maar nergens lezen we in deze lijst van iemand, die werd gered door geloof in de dood van een komende Christus. Wij zijn het, die nu weten dat zij werden gered door de dood van Christus. En wanneer Christus ons gepredikt wordt, tonen wij ons geloof, door op te houden met onze werken en, door te accepteren, met nederige dankzegging, wat Hij voor ons heeft gedaan.

In Hebr.11:4 wordt ons precies verteld, hoe Abel getuigenis van God kreeg, dat hij rechtvaardig was:

"Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kain, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, alzo God over zijn gave getuigenis gaf; en door hetzelfde geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is.

Dit stemt overeen met het verslag in Gen.4:4,5:

4En de Heere zag Habel en zijn offer aan; 5 Maar Kain en zijn offer zag Hij niet aan....."

Er is hier geen enkel woord over geloof in de dood van Christus. Abel verkreeg getuigenis dat hij rechtvaardig was, omdat hij het vereiste offer bracht, en God gaf getuigenis, niet van zijn geloof in Christus, maar van zijn offers.

In Hebr.11:7 wordt ons verder precies verteld, hoe Noach een erfgenaam werd van "de rechtvaardigheid die naar het geloof is":

"Hebr. 11:7: Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke ark hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is.

Kan het nog duidelijker? Hoe werd Noach erfgenaam van de rechtvaardigheid, die naar het geloof is? Door te geloven in de dood van een nog komende Christus? Nee, door te geloven wat God had gezegd over de zondvloed, en het bouwen van een ark.

En zo gaat het hele hoofdstuk door. Elk van deze ouden verkreeg een goed getuigenis, omdat hij Gods woord, tot hem persoonlijk, geloofde.

En dan Abraham, Gods grote voorbeeld van geloof? Hoe werd hij gerechtvaardigd?

"Rom. 4:3: Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.

Maar wat had God gezegd, dat Abraham moest geloven? Had God hem verteld over een komende Christus, die voor hem zou sterven aan een kruis? Lees het verhaal en zie, want deze tekst in de Romeinenbrief is aangehaald uit Gen.15:5,6:

"Gen. 15:5-6: 5 Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn! 6 En hij geloofde in den Heere; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid.

Opnieuw vragen wij: is er iets duidelijker dan dit? Is hier één woord over de dood van Christus? Voorzeker niet. God beloofde hier eenvoudig dat Hij Abrahams zaad zou vermenigvuldigen, en Abraham geloofde God en vertrouwde dat Hij Zijn Woord zou houden. Het was dit eenvoudige geloof in God, dat God hem toerekende tot gerechtigheid. Wij weten nu, dat het op basis was van de komende dood van Christus, dat God dit kon doen, maar dat was niet aan Abraham geopenbaard.

Later gaf God de wet, en vroeg volledige gehoorzaamheid om acceptabel te zijn voor Hem (Ex.19:5-6, Rom.10:5). Hij wist uiteraard, dat geen mens dit perfect kon nakomen, maar Hij wist ook dat echte gelovigen ernstig zouden trachten de wet te houden, en Hij zou hun geloof in Hem honoreren. Ook had Hij Christus in gedachten om de straf te boeten voor het zich niet houden aan de wet, zodat Zijn gerechtigheid zou worden toegerekend aan hen, die Zijn Woord serieus hadden genomen.

Dat Hij het plan tot verzoening reeds altijd in gedachten had, wordt getoond door het feit, dat Hij hen het Verbond der wet in een kist (ark) had doen opbergen, en hen ontmoette door hun hogepriester, bij de met bloed besprenkelde genadetron, maar Hij heeft hen niet de betekenis van dit alles verklaard. Hij moest eerst de totale onbekwaamheid demonstreren van de mens, om Gods heilige wet te onderhouden.

Wij weten bijvoorbeeld, dat David inderdaad gered werd door Gods genade, niet door zijn eigen zwakke werken. Maar veronderstel, dat hij redding had verkregen "zonder de wet" of, zoals Paulus, gezegd heeft:

"Kol. 2:16: Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk des feestdags, of der nieuwe maan of der sabbatten".

Hij zou spoedig genoodzaakt geweest zijn afstand van zijn troon te doen, en ter dood gebracht worden wegens verachting van de geschreven wet van God.

Opnieuw wordt ons precies verteld hoe de toehoorders van Johannes de Doper de vergeving van zonden ontvingen. Was dat door geloof in de dood van Christus, die in die tijd reeds ten tonele was verschenen? Lees de Schriften en zie:

"Johannes was dopende in de woestijn en predikende de doop der bekering tot vergeving der zonden" (Mark.1:4).

Als deze woorden niet bedoelen wat zij zeggen, dient de Schrift geen enkel doel als openbaring van God aan de mens.

Stelt u zich eens voor, dat een Israëliet zou zijn opgestaan, terwijl Johannes de doop tot vergeving predikte, om te zeggen:

"Doch dengene die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid" (Rom.4:5)!

Hij zou opgepakt zijn en naar de wet gestenigd worden.

En dan wordt ons van de positieve kant verteld hoe de 3000 op Pinksteren de vergeving van zonden ontvingen:

"Hand. 2:37-38: 37 En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders? 38 En Petrus zeide tot hen:.....".

Wat zei Petrus! Let nu wel op. Zei hij: "Christus stierf voor uw zonden. Vertrouw eenvoudig op Hem en je hebt eeuwig leven"? Dat deed hij niet. In zijn hele Pinksterprediking zult ge vergeefs zoeken naar zo'n verklaring. De toehoorders van Petrus waren inderdaad overtuigd, omdat hij hen had belast met de schuld van Christus' dood. En toen zij vroegen wat zij moesten doen, antwoordde Petrus:

"Hand. 2:37-38: 37 En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart, en zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat zullen wij doen mannen broeders? 38 En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.

Dit was in volkomen overeenstemming met de vereisten van de zogenaamde "grote opdracht", die de kerk van vandaag op een halfslachtige wijze probeert uit te dragen:

"Mark. 16:15-16: 15 En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. 16 Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd (veroordeeld) worden.

Wij merken op, dat sommigen, om hun dooptheorie hoog te houden, dit hebben vertaald als zou dit betekenen: "Hij die gelooft en gered is, behoort te worden gedoopt", maar dit verwarren van de duidelijke woorden van de Schrift kan God niet behagen en verdraait ons begrip van Zijn voornemen.

Zowel aan de positieve als aan de negatieve kant wachten we weer op de verschijning van Paulus, voordat wij kunnen leren over "*het evangelie der genade Gods*" (Hand.20:24), "*de bedeling der genade Gods*" (Eph.3:1,2) en "*de prediking van het kruis*", zijnde het blijde nieuws, wat geaccepteerd moet worden tot redding, door geloof (1Kor.1:18,23, Gal.6:14, Rom.3:25-26).

Het is dan ook duidelijk, dat de heiligen in vorige eeuwen niet allen gered werden door dezelfde dingen te geloven, want God openbaarde niet dezelfde dingen aan hen allen. Zelfs de vastgestelde voorwaarden tot redding werden van tijd tot tijd veranderd.

Voortijdige openbaring

Dit is één van de eerste grondbeginselen, tot een gezond begrip van de Bijbel, namelijk om niet vooruit te lopen op openbaring, en toch, hoe velen doen dit onbewust! Zij lezen het Oude Testament en de evangeliën alsof de heiligen in die dagen alles hebben begrepen van de dood van Christus, zoals dit in de brief aan de Romeinen, de Galaten en de Efeze wordt geschreven!

Denk eens na: Als Abel over de dood van Christus voor de zonden geweten had, zou er dan een bloedoffer van hem geëist zijn? Zou hij niet in dat geval rust gehad hebben in de volmaakte verzoening, die door Christus zou worden bewerkt? Zou het brengen van een bloedoffer, in dat geval, niet meer een aanwijzing van ongeloof dan van geloof geweest zijn?

Nu echter de dood van Christus verkondigd wordt tot redding, beveelt God ons nu om dieren te offeren? Veronderstel dat wij zulke offers zouden brengen, alleen als symbool van Zijn dood om ons beter te helpen aanbidden, zou dat dan eigenlijk onnodig zijn, of zou het verkeerd zijn?

En toch hebben velen het vage idee, dat degenen die vóór Christus geleefd hebben, hun offers brachten in het volle begrip dat zij de dood van Christus op Golgotha typeerden.

Het is een feit, dat deze typering niet eerder werden begrepen dan nadat het Antitype verschenen was. Wij verheugen ons nu, als we deze beschouwen ten bewijze van dat God reeds immer Golgotha in gedachten had; dat de dood van Christus geen toeval, of een latere inval was. Maar God leerde ons tegelijk een les: eerst de schaduwen, daarna de werkelijkheid; eerst de offers, dan later Christus het grote alles-voldoende offer.

De harmonie tussen Gods principes en de bedelingen

Maar spreken Gods principes en de bedelingen elkaar niet tegen? Nee, zeker niet. De mensen zijn, alle eeuwen door, eenvoudig gered door God te geloven, en Hem te benaderen op Zijn aangegeven wijze. Als werken gevraagd werden tot redding, redden zij niet als zodanig, maar alleen als de verlangde uitdrukking van geloof. In het Oude Testament bevestigde het brengen van offers etc. door de heiligen "*de gehoorzaamheid des geloofs*". Bij ons is het rusten in het volbrachte werk van Christus tot redding "*de gehoorzaamheid des geloofs*". Zie Rom.1:5, 6:17, 15:18, 16:26, Heb.5:9, 11:8.

Wanneer God zegt: "Offer een dier en ik zal je accepteren", wat zal dan het geloof doen? Geloof zal zeker een dieroffer brengen. Abel deed dit en werd aangenomen, niet dat het bloed van dieren zonde kan wegnemen, maar omdat hij God benaderde op GODS wijze. Dit is "*de gehoorzaamheid des geloofs*".

In het geval van Kain hebben we een duidelijke aanwijzing, dat God niet voldaan is met enkel werken als zodanig, want Kain offerde een aantrekkelijker uitziend offer dan Abel, maar werd afgewezen omdat hij niet het offer bracht wat God verlangde (Gen.4:5).

Als God zegt: "Bouw een ark en ik zal u en de uwen van de zondvloed redden", wat zal het geloof dan doen? Geloof zal zeker een ark bouwen. En toen Noach dit deed, toonde hij zijn geloof in God, en "*werd een erfgenaam van de rechtvaardigheid, die naar het geloof is*".

Als God zegt: "Gehoorzaam metterdaad mijn stem en je zult van Mij zijn", wat zal geloof dan doen? Geloof zal ernstig trachten te gehoorzamen. U zegt: Maar zij konden niet volkomen gehoorzamen en zouden daarom door God worden afgewezen. Dan antwoorden wij, dat wij reeds bewezen hebben dat werken, als zodanig, niet kunnen redden. Alleen toen de Israëlieten de wet als het Woord van God voor hen erkenden, en daarom trachtten het te gehoorzamen, werden zij gered. Zulk pogen om de wet te houden bepaalde "*de gehoorzaamheid des geloofs*".

Als God zegt: "Bekeert u, en wordt gedoopt tot vergeving van zonden", wat zal dan geloof doen? Eén ding: bekeren en gedoopt worden. Wij weten dat oceanen vol water, niet één zonde kunnen afwassen. Dan zal, toen Johannes de Doper en Petrus bekering en de doop tot vergeving predikten, niet één van hun toehoorders hun woorden hebben begrepen dat zij zouden betekenen: "Geloof in de dood van Christus tot redding". Toen God inderdaad de waterdoop verlangde tot redding, was de enige weg om geloof te tonen de waterdoop, en zij die dit weigerden werden wegens hun ongeloof veroordeeld:

"Lukas 7:30: Maar de Farizeeën en de wetgeleerden hebben den raad Gods tegen zichzelf verworpen, van hem niet gedoopt zijnde.

Maar als God zegt:

"Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet" (Rom.3:21);

"Doch dengene die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid" (Rom.4:5);

"Rom.3:24: En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is".

" Ef.1:7In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade".

" Tit.3:5: Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid...".

Ef.2:8-9:en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme".

Als God dit nu zegt, wat doet dan het geloof? "Geloof" zal dan zeggen: "Dit is het wonderlijkste offer dat ooit door God voor mensen is gedaan. Ik kan het niet afwijzen. Ik wil in Christus geloven als mijn Heiland, en redding accepteren als vrije gift, uit Gods genade."

Dan zijn ook de bedelingen van God in geen enkel opzicht in conflict met Zijn principes, want de Oud Testamentische heiligen, hoewel instrumenteel door werken gered, werden eigenlijk gered uit genade, door het geloof. *Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard zonder de wet* (Rom.3:21). Het werd *"betuigd te Zijner tijd"* door de Apostel Paulus (1Tim.2:6,7). Hij zegt, dat het hem werd gegeven om *"Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd: opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene die uit het geloof van Jezus is"* (Rom.3:26).

Het zou dus vandaag ongelof zijn om werken tot redding voor God te brengen.

Als ik met een schroevendraaier en schroef in een stuk hout draai, doet dan de schroevendraaier het werk of doe ik dat? Of deden we allebei een gedeelte? Nee, in één opzicht deed de schroevendraaier alles, want ik raakte bij deze handeling de schroef zelfs niet aan. Maar de schroevendraaier was slechts het instrument dat ik gebruikte, dus eigenlijk was ik het die alles deed.

Zo was het met redding, vóór de bedeling van genade werd ingevoegd. Toen God waterdoop verlangde tot vergeving van zonden bijvoorbeeld, werden de zonden van de mensen alleen vergeven door onderwerping aan de waterdoop. Dus was het instrumenteel hun waterdoop, die hen vergeving van zonden verschafte, maar toch was het eigenlijk God, Die hen redde uit genade, als Hij hun geloof zag.

Er zou kunnen worden aangevoerd, dat de gelovige in zo'n geval in zijn hart geloof beoefend had alvorens te worden gedoopt, zodat de doop niets te doen had met zijn redding. Het antwoord is dan, dat hij geloofde, dat door gedoopt te zijn, hij zou worden geaccepteerd, en dus was hij in zijn hart reeds gedoopt.

Dit is het antwoord op problemen wanneer zich onmogelijkheden voordoen om aan de gestelde eisen te voldoen. Veronderstel b.v., dat een man, die oprecht geloof beoefent, op weg zou zijn om een offer te brengen en gedoopt te worden, en op zijn weg plotseling dood valt. Zou hij niet worden aangenomen? Zeker wel; eenvoudig omdat hij in geloof gekomen was om aan de eis te voldoen. Evenzo werd de moordenaar aan het kruis gered zonder waterdoop, ten dage dat de waterdoop vereist werd tot vergeving der zonden. Maar wie zal eraan twijfelen, dat hij zich verheugd zou hebben bij de mogelijkheid dat hij gedoopt zou worden, als hij niet aan het kruis was genageld?

Een prominente tegenstander van deze waarheden heeft aangevoerd, dat waarheid horizontaal is, niet verticaal, d.w.z. dat zij onveranderd en onveranderlijk door de eeuwen heengaat. Dit is waar. Waarheid is horizontaal, maar de openbaring van waarheid is verticaal, ofwel: God heeft waarheid geopenbaard aan de mens, niet alles ineens, maar historisch gezien geleidelijk, op zijn tijd. Noach wist meer van Gods openbaring dan Adam, Abraham meer dan Noach, Mozes meer dan Abraham, de twaalven meer dan Mozes, Paulus meer dan de twaalven.

Zo zijn ook Gods principes horizontaal; zij gaan onveranderd de eeuwen door. Maar de bedelingen zijn verticaal en volgen elkaar op als God nieuwe openbaringen aan de mens schenkt.

Vragen

1. Wat is een bedeling?
2. Welk ander woord (behalve bedeling) wordt soms gebruikt in andere vertalingen voor oikonomia?
3. Bewijs met de Schrift dat de morele wet als zodanig, niet kon redden van zonde.
4. Bewijs met de Schrift dat de ceremoniële wet, als zodanig, niet kon redden van zonde.
5. In welke zin hebben werken eens gered?
6. Werden mensen in vorige bedelingen gered door geloof in de dood van Christus?
7. Werd hun dat gepredikt?
8. Werd hun redding aangeboden door geloof in de dood van een komende Christus?
9. Bewijs met de Schrift dat redding door het bloed van Christus, los van werken, niet werd verkondigd ten tijde van het Oude Testament.
10. Teken in een geometrisch schema het verschil tussen waarheid en de openbaring van waarheid.
11. Verklaar hoe de bedeling der wet Gods principe tot redding van de mens uit genade, door geloof, niet aantast.
12. Zou het vandaag verkeerd zijn om de verordeningen te onderhouden, die eens werden verlangd tot redding?
13. Zou het verkeerd zijn om een ordening te onderhouden, die eens tot redding werd verlangd, als wij zouden erkennen dat deze geen waarde heeft tot redding?
14. Bewijs dit met de Schrift.
15. Welke verklaring van onze Heere met betrekking tot dopen, is veranderd door de meeste fundamentalisten, om dit in overeenstemming te brengen met hun inzicht in dopen?
16. Door wie begon de Heere het eerst met het uitdelen van Zijn boodschap en programma voor vandaag?
17. Bewijs dit door de Schrift.
18. Kon een Oud -Testamentisch persoon, die weigert heilige offers te brengen, worden gered?
19. Kon iemand in de tijd van Johannes de Doper of met Pinksteren, die weigerde te worden gedoopt, zalig worden?
20. Geef Bijbelse voorbeelden.

Hoofdstuk 2

Profetie en geheimenis

De belangrijkste indeling van de Bijbel

De veronderstelling dat de belangrijkste indeling van de Bijbel die tussen het Oude- en Nieuwe Testament zou zijn, wordt dikwijls als volgt uitgedrukt: "Het Oude Testament is voor de Joden; het Nieuwe Testament is voor ons."

Dit is niet helemaal, of helemaal niet, juist. Ten eerste geven de titels Oude-en Nieuwe Testament geen goede beschrijving van de inhoud van de twee Bijbeldelen.

Het verbond van de wet, (later genoemd het oude verbond, of testament), werd niet eerder gesloten dan nadat ongeveer 2500 jaren van menselijke historie waren verlopen. Ongeveer 1500 v.Chr., "Is de wet door Mozes gegeven" (Joh. 1:17, Exodus 19 en 20). Verder weten wij over deze tijdsperiode dat er: "van Adam tot Mozes er geen wet was" (Rom. 5:13,14). De wet was nog niet gegeven.

Dit houdt in dat er in het boek Genesis geen enkel woord te vinden is over het Oude Testament. Zelfs het volk Israël wordt niet eerder volk genoemd dan bij de uittocht uit Egypte (zie het boek Exodus). Indien dan het Oude Testament voor de Joden is, en het Nieuwe Testament voor ons, voor wie is dan het boek Genesis geschreven?

Het Nieuwe Testament ontstond na de dood van Christus:

"Hebr. 9:15: En daarom is Hij de Middelaar des nieuwen testaments, opdat, de dood daartussen gekomen zijnde, tot verzoening der overtredingen, die onder het eerste testament waren, degenen, die geroepen zijn, de belofenis der eeuwige erve ontvangen zouden.

In het licht van de komende kruisiging, zei onze Heere tot Zijn discipelen:

"Lukas 22:20: Deze drinkbeker is het Nieuwe Testament in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt."

Dit betekent dat het grootste gedeelte van de zgn. vier evangeliën meer betrekking heeft op het Oude Testament, dan op de geschiedenis van het Nieuwe Testament. En dat onze Heere en Zijn discipelen leefden onder het Oude Verbond en niet onder het Nieuwe, merk op, dat zowel het Oude- als het Nieuwe Testament, uitsluitend werden gesloten met het volk Israël. (uiteraard heeft dit ook invloed op ons). Het Nieuwe Testament belooft dat Israël op zekere dag, zal gehoorzamen aan wat in het Oude Testament staat geschreven. (Deut. 5:1-3, Jer. 31:31).

De belangrijkste indeling in de Bijbel is dan niet, die tussen het zogenaamde Oude- en Nieuwe Testament. Maar die tussen profetie en geheimenis, zoals verkondigd door de apostel Paulus.

Juist in de openingswoorden van de Bijbel staat: "In den beginne schiep God de hemel en de aarde". Er staat niet dat Hij het heelal schiep, maar de hemel en de aarde. God heeft een doel met de aarde en een doel met de hemel. Het profetisch plan spreekt over Gods doel met de aarde en het regeren van Christus daarover (2 Petr. 1:16-19). Het geheimenis spreekt over Gods doel met de hemel en onze ontmoeting daar met Christus, (Ef. 2:4-10, 3:1-4). Dit zijn in het kort de twee belangrijkste onderwerpen die we in de Bijbel kunnen onderscheiden.

Met betrekking tot het Koninkrijk op aarde, zegt Zacharias:

"Lukas 1: 68-70: 68 Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht voor Zijn volk; "En heeft een hoorn der zaligheid ons opgericht in het huis van David, Zijn knecht; 70 Gelijk Hij gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn;

Op het Pinksterfeest sprak Petrus over het afwezig zijn van Christus en de tekenen van Zijn wederkomst. Hij zei vervolgens:

"Hand. 3:21 en 24: 21 Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.....24 En ook al de profeten, van Samuel aan, en die daarna gevolgd zijn, zovelen als er hebben gesproken, die hebben ook deze dagen te voren verkondigd.

Over de gemeente "het lichaam van Christus", en haar hemelse roeping en positie, wordt geen woord gesproken in de profetische Schriften. Dit plan hield God geheim totdat Hij het als eerste aan de apostel Paulus openbaarde. De apostel zegt hierover:

"Rom.16:25:der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest;

"1 Kor.2:7:bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was;

"Ef. 3:5:in andere eeuwenniet is bekend gemaakt".

"Ef. 3:9:die van alle eeuwen verborgen is geweest in God".

"Kol.1:26:de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten".

Er is dan ook een groot verschil tussen dat wat werd "gesproken door de mond van alle (Gods) heilige profeten sedert de wereld begon" en dat wat werd "verborgen gehouden sedert de wereld begon".

Profetie en het Messiaanse koninkrijk

Zoals we al hebben gezien was het Gods plan om het Messiaanse Koninkrijk op aarde, voor de Joden, te vestigen, ten tijde van Christus geen geheim. Het Koninkrijk op aarde was juist het hoofdthema van de Oud - Testamentische profetieën. Enige van de belangrijkste kenmerken zijn:

1. Het Koninkrijk wordt op aarde gevestigd:

"Ik zal u geven...de einden der aarde tot Uw bezitting" (Ps. 2:8).

"De aarde zal vol zijn van de kennis des Heeren" (Jes. 11:9).

"Een koning zal regeren en voorspoedig zijn, en zal recht en gerechtigheid doen op de aarde" (Jer. 23:5).

"Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld" (Jes. 42:4).

De engelen bevestigden dit na de geboorte van Jezus door God te prijzen:

"Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!" (Luk. 2:14).

Onze Heere bevestigde dit ook Zelf:

"Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven" (Matt. 5:5).

en heeft Zijn discipelen geleerd om te bidden:

"Uw koninkrijk KOME. Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde" (Matt. 6:10).

Het Koninkrijk wat Johannes de Doper, onze Heere, en de twaalf discipelen verkondigden als zijnde *"nabij gekomen"*, was inderdaad *"het koninkrijk der hemelen"* (Matt. 3:1,2; 4:17; 10:5-7), Dit Koninkrijk zou uiteindelijk op aarde gevestigd worden. Omdat de vestiging van het koninkrijk nu nog niet zover is, is het in Christus in de hemel (Kol. 1:13). Het doel van het profetische plan blijft de vestiging van het Koninkrijk op aarde (Rom. 11:25-29).

2. Het Koninkrijk zal een theocratie zijn. God Zelf zal in de persoon van Christus regeren:

"Gij zult Zijn naam heten Emmanuel; dat is overgezet zijnde: God met ons." (Jes. 7:14, Matt. 1:23).

"En men noemt Zijn naam...Sterke God" (Jes. 9:5).

"En de Heere zal tot koning over de ganse aarde zijn" (Zach. 14:9). *"Koning, de Heere der heerscharen"* (Zach. 14:16).

3. Het centrum van het Koninkrijk zal Jeruzalem, Israëls hoofdstad, zijn:

"Want uit Sion zal de wet uitgaan, en het woord des Heeren uit Jeruzalem" (Jes. 2:3).

"...als de Heere der heerscharen regeren zal op de berg Sion en te Jeruzalem" (Jes. 24:23).

"In die tijd zullen zij Jeruzalem noemen, de troon des Heeren" (Jer. 3:17).

"Zo zal Hij allereerst regeren over Israël" (Micha 5:1).

De engel Gabriël (Luk. 1:32,33), de wijzen uit het oosten (Matt. 2:12), en de Heere Zelf bevestigden dit allen (Matt.19:28).

4. Het Koninkrijk zal zich over de gehele aarde uitbreiden:

"Ja, alle koningen zullen zich voor hem neerbuigen, alle heidenen zullen Hem dienen." (Ps. 72:11).

"En Hem werd gegeven heerschappij, en eer, en het Koninkrijk, dat Hem alle volken, natiën en tongen eren zouden;" (Dan. 7:14).

"Alzo zullen vele volken, en machtige heidenen komen, om de Heere der heerscharen te Jeruzalem te zoeken, en om het aangezicht van de Heeren te smeken." (Zach. 8:22).

5. Dan zal geheel Israël behouden worden:

"want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe" (Jer. 31:34).

"Ik zal ze verlossen...en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn" (Ezech. 37:23).

Paulus bevestigt dit o.a. in Rom. 11:26.

6. In het Koninkrijk zal Israëls lijden en verdriet voorbij zijn:

"Spreekt naar het hart van Jeruzalem...dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is," (Jes. 40:2).

"...dat hun gegeven wordt sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwde geest;" (Jes. 61:3).

"vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvluchten" (Jes. 35:10).

7. Dan zal Israël een zegen worden voor alle volkeren:

"En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan." (Jes. 60:3).

"En het zal geschieden, zoals gij, o huis van Juda! en gij, o huis Israëls, geweest zijt een vloek onder de heidenen, alzo zal ik u behoeden, en gij zult een zegening wezen" (Zach. 8:13).

"Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen, uit allerlei tongen der heidenen, grijpen zullen, ja, de slip grijpen zullen van een Joodse man, zeggende: Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met u is" (Zach. 8:23).

Deze beloften dateren uit de tijd van het verbond van God met Abraham:

"Ik zal uw zaad zeer vermenigvuldigen...en in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde," (Gen. 22:17,18).

8. De regering zal gezuiverd worden:

"Maar Hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen;" (Jes. 11:4).

"Want gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk een hof, wat in haar gezaaid is, doet uitspruiten; alzo zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor al de volken" (Jes. 61:11).

"Die zal Koning zijnde regeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde." (Jer. 23:5).

9. Oorlog en bloedvergieten zal niet meer plaatsvinden.

"En men noemt Zijn naam...Vredevorst" (Jes. 9:5).

"En Hij zal richten onder de heidenen, en bestraffen vele volken; en zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden, en hun spiesen tot sikkels; het éne volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen, en zij zullen geen oorlog meer leren". (Jes. 2:4).

10. Het menselijk geslacht wordt weer gezond en de levensduur wordt langer:

"Alsdan zullen de ogen der blinden opengedaan worden, en de oren der doven zullen geopend worden. Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong van de stomme zal juichen" (Jes. 35:5,6).

"Van daar zal niet meer wezen een zuigeling van weinig dagen, noch een oude man, die zijn dagen niet zal vervullen; want een jongeling zal sterven, honderd jaren oud zijnde, maar een zondaar, honderd jaren oud zijnde, zal vervloekt worden". (Jes. 65:20)

11. Er is vrede in het dierenrijk:

"En de wolf zal met het lam verkeren, en de luipaard bij de geitenbok neerliggen; en het kalf, en de jonge leeuw, en het mestvee tezamen, en een klein jongske zal ze drijven. De koe en de berin zullen tezamen weiden, haar jongen zullen tezamen neerliggen, en de leeuw zal stro eten, gelijk de os. En een

zuigeling zal zich vermaken over het hol van een adder; en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van de basilisk. Men zal nergens leed doen noch verderven op de ganse berg Mijner heiligheid; want de aarde zal vol van de kennis des HEEREN zijn." (Jes. 11:6-9).

12. De vloek wordt uit het plantenrijk weggenomen:

"De woestijn en de dorre plaatsen zullen hierover vrolijk zijn, en de wildernis zal zich verheugen, en zal bloeien als een roos. Zij zal lustig bloeien...want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis. En het dorre land zal tot staand water worden, en het dorstige land tot springaders der wateren" (Jes. 35:1,2,6,7)

Het profetische woord en de gelovige vandaag

De gehele Bijbel is uiteraard Gods Woord, en belangrijk voor Gods kinderen. Toch zal de student van het Woord ontdekken, dat bepaalde Schriftgedeelten meer gericht zijn op anderen dan op zichzelf. En in die zin belangrijker voor degenen die er direct bij betrokken waren.

Neem bijvoorbeeld de opdracht om het Pascha te vieren. Deze opdracht werd aan het volk Israël gegeven, tijdens de bedeling van de wet, en was dus belangrijker voor hen, dan voor ons.

Op dezelfde wijze heeft profetie (behalve die van Paulus) direct betrekking op Israël en de volkeren, en niet op de gemeente "het lichaam van Christus".

Interesse in het profetische woord is wel aan te bevelen, maar er is een andere belangrijke waarheid die meer direct op ons betrekking heeft.

Wanneer God uiteindelijk het volk Israël (tijdelijk) terzijde stelt, zegt Hij, door de apostel Paulus:

"Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods tot de Heidenen gezonden is, en dezen zullen horen." (Hand. 28:28).

Daarom zegt Paulus, geïnspireerd:

"Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk". (Rom. 11:13).

Omdat het profetische programma voor het volk Israël, tijdelijk terzijde is gesteld, bestaat de Gemeente, met Paulus als haar apostel, nu hoofdzakelijk uit heidenen naar het vlees.

Daarom spreekt de apostel over:

"deze verborgenheid onder de heidenen" (Kol. 1:27)

en zegt tegen de gelovigen van vandaag:

"Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend zij (opdat gij niet wijs zijt, bij uzelfen), dat de verharding (blindheid) voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn. (Rom. 11:25).

Wanneer de bedeling van Gods genade beëindigd zal zijn, zal God Zijn plan met het volk Israël weer opnemen en het profetische programma voleindigen, zoals ook de volgende teksten weergeven:

"Rom.11:26-27: 26 En alzo zal geheel Israël zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. 27 En dit is hun een verbond van Mij, als Ik hun zonden zal wegnemen.

Dat het profetische programma onderbroken is, is een waarheid die wij goed in onze gedachten moeten houden. Het profetische woord is en blijft Gods woord, en is even belangrijk als elk ander deel van de Schrift, maar het heeft betrekking op Israël en de volkeren, en niet op de Gemeente "het lichaam van Christus".

Daarom zegt Petrus, en niet Paulus:

"En wij hebben het profetische woord dat zeer vast is, en gij doet wel dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlicht en de morgenster opgaat in uw harten". (2 Petr. 1:19).

Het is juist Johannes, en niet Paulus, die in zijn inleiding tot het boek Openbaringen schrijft:

"Zalig is hij die leest, en zijn zij, die horen de woorden van deze profetie, en die bewaren, hetgeen daarin geschreven is; want de tijd is nabij" (Openb. 1:3).

Natuurlijk zal een ieder die eerbiedig, welk deel dan ook van het boek Openbaringen, gaat lezen en bestuderen, zegen ontvangen. Maar degenen die het boek Openbaringen gaan lezen en gehoorzamen in de dagen van de naderende openbaring van Christus in Zijn glorie voor het volk Israël, zullen bijzondere zegen ontvangen.

Daarom is het heel belangrijk om te weten dat alle Schrift inderdaad voor ons is, maar dat de brieven van Paulus onze privé post bevatten. Paulus werd speciaal door God gekozen als de apostel voor de heidenen, en als degene door wie het geheimenis/verborgenheid zou worden geopenbaard.

Wat is het jammer dat in deze bedeling van Gods genade, de kerk volloopt van "profetische experts", terwijl er zo weinig "experts" in "dit geheimenis onder de heidenen" zijn!

De openbaring van het geheimenis

In de Bijbel lezen we over verschillende "geheimenissen", maar "één van hen is buitengewoon, nl. het geheimenis wat door openbaring aan de apostel Paulus is bekendgemaakt.

Toen de Heere Jezus, de Messias, voor 't eerst op aarde kwam, vestigde God Zijn Koninkrijk niet onmiddellijk. Het Koninkrijk werd eerst aangekondigd als zijnde "nabij". Deze aankondiging en het aanbod van het Koninkrijk was uiteraard gericht tot het volk Israël. De heidenen waren reeds lang opgegeven, "omdat zij het niet goed dachten God te erkennen" (Rom. 1:28). Maar Israël was niet beter dan de heidenen, vooral toen zij de uit de hemel gezonden Koning gevangen namen, en aan het kruis nagelden. Ook nadat God Hem uit de doden had opgewekt, bleven zij de opgestane en verheerlijkte Christus trotseren. Zij voerden tevens een meedogenloze oorlog tegen degenen, die Christus wel durfden te erkennen als hun Messias.

"10 Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem gemaakt; en de wereld heeft Hem niet gekend. 11 Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen." (Joh. 1:10,11).

Dit alles geschiedde voordat Christus werkelijk zou gaan regeren. God stond de mens toe om zijn eigen morele mislukking te uiten en te ontdekken dat de komst van het Koninkrijk niet het resultaat is van

zijn eigen inspanningen, maar van Gods genade en kracht. De mens deed alles om de komst van het Koninkrijk te verhinderen.

Maar:

"waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest" (Rom. 5:20).

Toen Israël haar Messias afwees, stelde God haar (tijdelijk) opzij, tezamen met de andere volken, opdat Hij aan al Zijn vijanden, overal, verzoening uit genade alleen, zou kunnen aanbieden, door geloof in de afgewezen Christus. Aldus werd *"de bedeling der genade Gods"* ingevoegd (Ef. 3:2), zodat zij, die gewillig waren om Gods genade te accepteren, met Hem verzoend zouden worden in één lichaam, door het kruis (Ef. 2:16).

"Rom.11:32: Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.

"Ef. 2:16-17: 16 En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende. 17 En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u, die verre waart, en dien, die nabij waren.

Wij kunnen niets hierover in de profetieën lezen. Het was een genadegeschenk, "verborgen sinds eeuwen en generaties"; "geheim gehouden sinds het begin (of de grondlegging) van de wereld". De belangrijkste kenmerken van dit, tot dan toe niet geopenbaarde programma, zijn:

1. Israël wordt tijdelijk terzijde gesteld, tezamen met de heidenen: *"Israël heeft niet verkregen wat het zoekt"* (Rom. 11:7). *"De val van hen"* (Rom. 11:12). *"Hun verwerping"* (Rom. 11:15). *"Door ongeloof afgebroken"* (Rom. 11:20). *"Want God heeft hen allen besloten onder ongehoorzaamheid"* (Rom. 11:32).

2. Aan allen wordt dezelfde genade geschonken:

"Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat hij hun allen barmhartig zou zijn" (Rom. 11:32).

12 Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen. 13 Want een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden (Rom. 10:12-13).

"1 Tim. 2:5: Want er is een God, er is ook een Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus;

3. De boodschap van het evangelie van Gods genade, door het volbrachte werk van Christus, is zoals Paulus dat getuigt:

"den dienst, welken ik, van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods..... die mij gegeven is aan u" (Hand. 20:24, Ef. 3:2).

4. Gelovigen worden verzoend met God door het kruis:

"Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende" (2 Kor. 5:19).

"Opdat Hij die beiden (Joden en Heidenen) met God zou verzoenen ...door het kruis" (Ef. 2:16).

"vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons" (Rom. 5:10).

"En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden...nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleses, door de dood" (Kol. 1:21,22).

(5). Joodse en heidense gelovigen worden aldus gedoopt in een lichaam:

"Opdat Hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis" (Ef. 2:16).

"Dat de heidenen medeërfgenamen zijn, en van hetzelfde lichaam (samengevoegd lichaam) en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie" (Ef. 3:6).

"één lichaam is het" (Ef. 4:4).

"Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken" (I Kor. 12:13).

"En gij zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder" (1 Kor. 12:27).

"Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus, maar elkeen afzonderlijk zijn wij elkanders leden" (Rom. 12:5).

"Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daarin is noch Jood noch Griek.....want gij allen zijt één in Christus Jezus." (Gal. 3:27-28).

(6) Dit lichaam van gelovigen heeft een plaats gekregen in de hemelse gewesten:

"En (God) heeft ons mede (samen) opgewekt, en heeft ons mede (samen) gezet in de hemel in Christus Jezus" (Ef. 2:6).

"Die (God) ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus" (Ef. 1:3).

"Maar onze wandel is in de hemelen" (Fil. 3:20).

"Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn...want... uw leven is met Christus verborgen in God" (Kol. 3:1-3).

Wat een verschil met de regering van Christus, op aarde te Jeruzalem, over Israël en de heidenen! In die tijd zal er vrede op aarde zijn, en Israël zal als volk behouden worden. Er zullen geen oorlogen en ziekten meer zijn. Het dierenrijk zal getemd worden, en tenslotte zal de vloek van het plantenrijk weggenomen worden.

Wat is het jammer, dat deze belangrijke verschillen tussen profetie en geheimenis, niet door velen worden waargenomen!

God op Zijn Woord geloven

Vanwege het niet erkennen van het geheimenis: "*het Lichaam van Christus*", hebben sommigen verondersteld dat het nodig is om sommige Bijbelse profetieën aan de huidige situatie van Israël, en de kerk van deze tijd aan te passen. Men zag aan de ene kant dat de vervulling van profetie na de kruisiging van Christus ophield, terwijl er nog veel profetieën vervuld moesten worden.

Daarom veronderstelden zij dat God iets anders bedoelde toen Hij zei dat Christus, als Koning van Israël, op de troon van David in Jeruzalem zou regeren.

Zij zijn van mening, dat deze dingen een "geestelijke" bedoeling hadden, en kwamen tot de conclusie dat Christus nu op "Davids troon" aan Gods rechterhand zit. Zij hebben daarmee het aardse Jeruzalem

met "het Jeruzalem dat van boven is" verward. Zij hebben ook andere conclusies getrokken, o.a. dat de kerk van vandaag het "geestelijk" Israël is, en dat de hemel Kanaän zou zijn.

In werkelijkheid is deze benadering van de Schrift helemaal niet geestelijk. Het is juist vleeselijk; en niet geestelijk om God niet op Zijn Woord te geloven, en de moeilijkheden zomaar weg te redeneren, door wat duidelijk geschreven staat te veranderen...

Wij wijzen deze uitleg af omdat:

1. Het ons overlevert aan de genade van theologen. Als de Schriften iets anders bedoelen dan wat er staat, wie heeft de autoriteit om te beslissen wat zij bedoelen? Als theologen deze autoriteit hebben, dan moeten we de leer van Rome accepteren, dat de Kerk en niet de Bijbel, de belangrijkste autoriteit is. Het zal dan niet langer voldoende zijn om zich tot de Schriften te wenden, ten einde verlicht te worden, want het Woord van God bedoelt niet wat het zegt, en alleen opgeleide theologen kunnen ons vertellen wat wordt bedoeld.

2. Het tast Gods waarachtigheid aan. Het is zelfs een bedreiging van Zijn eer. Als het onmogelijk is om op de zichtbare, natuurlijke bedoeling van de Oud -Testamentische beloften te steunen, hoe kunnen we dan op enige andere belofte van God vertrouwen? Wanneer Hij zegt: "*Hij die de naam van de Heer aanroept zal behouden worden*", bedoelt God hier dan ook wat anders? Dit is ondenkbaar bij God, omdat het slechts juist is, als degene aan wie iets beloofd heeft, ook een goed begrip heeft van de belofte, en dat men ook het recht heeft aanspraak te maken op precies datgene wat beloofd is. Een klein kind zal zeggen: "Indien God niet meent wat Hij zegt, waarom zegt Hij dan niet wat Hij meent"?

3. Het draagt bij tot afvalligheid. Dit is inderdaad de kern van afvalligheid. Wanneer Luk. 1:32-33 wordt "vergeestelijkt", dan stemt de modernist daar van harte mee in. Hij stemt erin toe dat de troon van David en het huis Israëls in dit gedeelte moet worden beschouwd in "geestelijke zin" - en zo ook de volgende paar verzen! Werd Christus werkelijk uit de maagd Maria geboren? Of is het alleen maar een geestelijk beeld om ons van Zijn bijzondere persoonlijkheid te overtuigen?

Op dezelfde wijze ontkent de modernist de wederopstanding. In verband met Hand. 2:30-32 wordt geargumenteed dat, omdat het bezetten van de troon van David door Christus niet werkelijk heeft plaatsgevonden, zo is Hij ook niet werkelijk uit de dood opgestaan! De Schriften die dit zeggen dienen "geestelijk" te worden geïnterpreteerd!

En dan komt er iemand naar u toe van de zgn. "Jehova's getuigen" en zegt dat hij behoort tot de 144.000. Als u dan aan hem vraagt "tot welke stam behoort u?", dan zal hij uitleggen dat in de profetie van de 144.000 niet de lichamelijke, maar "geestelijke" Israëlieten worden bedoeld. Toch wordt ons duidelijk verteld dat er 12.000 van iedere stam zullen zijn, en de stammen worden ook genoemd!

Rome gebruikt dezelfde redenering. Zij tracht het Koninkrijk van Christus op aarde te verwezenlijken! Omdat de Kerk van Rome een politiek systeem is, met een staat en een heerser op aarde, lijkt het alsof zij op een letterlijke interpretatie van profetie steunt.

Maar dit is niet zo, omdat de Kerk van Rome niet werkelijk Israël is, Rome niet Jeruzalem, en Christus nu niet Zelf regeert.

Degenen die de profetische geschriften "vergeestelijken", doen dit, omdat zij de (schijnbare) stilstand van hun in vervulling gaan niet zien. Hun probleem zou opgelost zijn, wanneer zij het geheimenis erkennen. **Erken het geheimenis, en er zal geen behoefte zijn om profetie te veranderen.**

Het belang van het geheimenis (verborgenheid) voor ons

Laat ons, voordat deze grote waarheid verder wordt beschouwd, kennis nemen van het grote belang hiervan voor ons. Wij zeggen "voor ons", omdat Paulus in 't bijzonder met deze openbaring, tot de heidenen werd gezonden (Ef. 3:1-3).

1. God heeft het bekendgemaakt:

"Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil...." (Ef. 1:9).

2. Het is Zijn wil dat allen het zullen zien:

"En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap (Gr.oikonomia) der verborgenheid (geheimenis) zij" (Ef. 3:9).

3. Paulus vroeg om gebed voor open deuren om het bekend te maken:

"Biddende..... dat God ons de deur des Woords opene, om te spreken de verborgenheid van Christus....." (Kol. 4:3).

4. Hij vroeg gebed voor een geopende mond en vrijmoedigheid:

"En voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken; (Ef. 6:19).

5. Kennis ervan bevat geestelijke bemoediging en verlichting:

"Kol. 2:2: Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis (Fr. Epignosis = volledige kennis) der verborgenheid....."

6. Gelovigen worden erdoor bevestigd:

"Rom. 16:25: Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest;

7. Verkondigd tot gehoorzaamheid uit het geloof:

"Rom. 16:26: Maar nu geopenbaard is, en door de profetische Schriften, naar het bevel des eeuwigen Gods, tot gehoorzaamheid des geloofs, onder al de heidenen bekend is gemaakt;

Fundamenteel onderscheid tussen:

PROFETIE

GEHEIMENIS

1) Heeft betrekking op een koninkrijk; is levend, en heeft een politieke organisatie (Dan. 2:44, Matt. 6:10)	Heeft betrekking op een lichaam; een levend organisme (I Kor. 12:12,27; Ef. 4:12)
2) Het koninkrijk zal gevestigd worden op aarde (Jer. 23:5, Matt. 6:10)	Het lichaam is een plaats gegeven in de hemel (Ef. 1:3, 2:5-6, Kol.3:1-3)
3) Christus zal Koning zijn (Jer. 23:5, Jes. 9:6,7)	Christus, het levende Hoofd (Ef. 1:19-23, Kol.1:18)

4) Het koninkrijk is geprofeteerd, "sinds het begin der wereld" (Luk. 1:68-70, Hand. 3:21)	Het lichaam, uitverkoren in Christus voor het begin der wereld, maar geheim gehouden vanaf het begin der wereld" (Rom.16:25, Ef. 1:4-11, 3:5-9)
5) Aan Israël wordt heerschappij over de volkeren gegeven, (Jes. 60:10-12; 61:6)	Jood en heiden op hetzelfde niveau gesteld voor God, (Rom. 10:12,; 11:32. Ef. 2:16,17)
6) De heidenen gezegend door Israël als instrument (Gen. 22:17,18, Zach. 8:13).	De heidenen gezegend door Israëls tijdelijke terzijdestelling, (Hand. 13:46, Rom. 11: 28-32)
7) De heidenen gezegend door de aanneming van Israël. (Jes. 60:1-3, Zach. 8:22,23)	De heidenen gezegend door Israëls val, (Hand. 28:27,28; Rom. 11:11,12,15)
8) Profetie heeft hoofdzakelijk betrekking op volkeren als zodanig (Jes. 2:4; Ez. 37:21,22)	Het geheimenis heeft betrekking op individuen (Rom. 10:12,13; II Kor.5:14-17)
9) Profetie heeft betrekking op zegening, zowel materiele, als geestelijke zegening op aarde (Jes. 2:3,4, 11:1-9,etc.).	Het geheimenis heeft betrekking op "alle geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten" (Ef. 1:3, Kol. 3:1-3)
10) Profetie heeft betrekking op Christus' komst naar de aarde (Jes.59:20; Zach.14:4)	Het geheimenis verklaart Christus' huidige afwezigheid op aarde (Ef. 1:20-23, Kol. 3:1-3)
11) In profetie komt "redding uit genade", door geloof alleen, niet voor.	Redding uit genade, door geloof alleen is de kern van het geheimenis (Rom.3:21- 26; 5, Ef. 9).
12) De bekendmaking van het profetische programma is gegeven aan de twaalfen (Matt. 10:5-7, Hand. 1:6-8; 3:19-26).	De bekendmaking van het geheimenis is uitsluitend gegeven aan Paulus (Ef. 3:1-3, 8,9; Kol. 1:24-27)
13) Het profetisch programma is geopenbaard door velen van Gods dienaren (Luk. 1:70, II Petr. 1:21)	Het geheimenis is geopenbaard door één man: de apostel Paulus, (Gal. 1:1,11,12; 2:2,7,9; Ef. 3:2,3)
14) Oud -Testamentische schrijvers begrepen veelal niet de door hen bekend gemaakte profetieën (Dan, 12:8-10,I Petr. 1:10-12)	Paulus begreep en verlangde dat anderen het aan hem geopenbaarde geheimenis zouden mogen verstaan. (Ef. 1:15-23; 3:14-21; Kol. 1:9-10; 2:1-3)

Vragen

1. Wat is de belangrijkste indeling van de Bijbel?
2. Wanneer en door wie werd het Oude Verbond (of Testament) gesloten?
3. Wanneer en door wie werd het Nieuwe Verbond gesloten?
4. Wat is het hoofddoel van profetie?
5. Welke regeringsvorm zal heersen in het Messiaanse Koninkrijk?
6. Waar zal de zetel van het Koninkrijk zijn?
7. Welke grote verandering zal plaatsvinden in Israël tijdens de vestiging van dit Koninkrijk?
8. Wat zal de relatie zijn van de heidenen tot Israël in het Messiaanse Koninkrijk?
9. Wat is het hoofdonderwerp van geheimenis?
10. Op welk punt in de geschiedenis begon God in Israëls geschiedenis het geheimenis te openbaren?
11. Wat is de positie van de heidenen met betrekking tot de Joden voor God in deze tijd?

12. Welke relatie is er tegenwoordig tussen Joodse gelovigen en gelovigen uit de heidenen?
13. Welke positie en welk burgerschap hebben gelovigen vandaag?
14. Welke foutieve uitleg hebben sommige theologen toegepast op de profetieën over het Koninkrijk?
15. Wat is de oorzaak van deze uitleg?
16. Wat is de invloed van deze uitleg op de overige Schriften?
17. Welke relatie is er tussen deze uitleg en de huidige dwaalleren?
18. Welk probleem bracht sommige theologen ertoe om deze uitlegmethode aan te nemen?
19. Noem vijf fundamentele verschillen tussen profetie en geheimenis.
20. Geef vijf Bijbelverzen, die het belang van het geheimenis aantonen.

Hoofdstuk 3.

Het tweeledig aspect van het geheimenis -- De tweeledige betekenis van het Woord

Het Griekse woord "mysterion", in de NBG Vertaling weergegeven als "geheimenis" en in de Statenvertaling als "verborgenheid", heeft een tweeledige betekenis. Het kan betekenen: dat wat verborgen is gehouden, of het kan betekenen: iets dat alleen door ingewijden kan worden begrepen. Het kan ook beide betekenissen gelijktijdig hebben.

Het oorspronkelijke woord komt wellicht dichter bij ons woord geheim dan bij het woord mysterie. Wij kunnen spreken over iets geheim houden, niet verder vertellen, of we kunnen spreken van het geheim van iemands succes, of de sleutel, clou van zijn succes.

Bij het grote, door Paulus geopenbaarde geheimenis worden beide betekenissen gebruikt - soms ook tezamen:

1. Het geheimenis is een waarheid, die met een bedoeling verborgen is gehouden totdat zij aan en door de Apostel Paulus is geopenbaard: Hij zegt, dat het

"..de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest" (Rom.16:25), "welke in andere eeuwen ... niet is bekendgemaakt", "die van alle eeuwen...verborgen is geweest in God" (Ef.3:5,9),

"die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten" (Kol.1:26).

2. Nu het geopenbaard is, wordt het nog slechts begrepen door de ingewijden: Daarom bidt de apostel:

"Opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis" (Ef.1:17) en:

Kol. 1:9:dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand",

"De verborgenheid...nu...geopenbaard is aan Zijn heiligen, aan wie God heeft willen bekend maken welke de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid is onder de heidenen", "der volle verzekerdheid des verstands...tot kennis (Gr. epignosis, volle kennis) der verborgenheid" (Col.1:9,26,27,2:2).

Het is daarom van groot belang dat we om verlichting en verstand vragen, door de Heilige Geest, bij de studie van dit geweldige onderwerp.

Het geheim van het evangelie of Het geheim van het goede nieuws

Aan het slot van de meest sublieme van al zijn brieven, schrijft de Apostel Paulus:

"19 En (bidt) voor mij, opdat mij het woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid des Evangelies bekend te maken, 20 Waarover ik een gezant ben in een keten, opdat ik in hetzelfde vrijmoedig moge spreken, gelijk mij betaamt te spreken" (Ef.6:19-20).

De uitdrukking "verborgenheid van het evangelie", behoort zorgvuldig te worden overwogen. De apostel spreekt hier niet van het goede nieuws van een geheim, maar van het geheim van, of sleutel tot, het goede nieuws.

Het goede nieuws sinds de val steeds verkondigd

Samen met het idee, dat de Oud -Testamentische heiligen vertrouwden op de komende dood van Christus tot redding, bestaat er nog een al even niet Schriftuurlijk idee, namelijk dat er nooit meer dan één evangelie zou zijn geweest.

Dit zal uitvoerig worden besproken in een volgend hoofdstuk, maar het is hier nodig om op het eenvoudige feit te wijzen, dat vanaf de zondeval God evangelie, of goed nieuws, aan zondaars heeft verkondigd.

Was het geen evangelie, of goed nieuws, toen God aan Adam en Eva, beloofde dat Eva's zaad uiteindelijk de kop van de slang zou vermorzelen (Gen.3:15)? Was het geen goed nieuws, toen God aan Abraham verkondigde dat in hem alle geslachten der aarde gezegend zouden worden (Gen.12:3; Gal.3:8)? Was het geen goed nieuws toen God aan David beloofde om zijn huis, troon en koninkrijk voor eeuwig te bevestigen (2 Sam.7:16)? Was het geen goed nieuws toen God door de profeten openbaarde dat vrede, voorspoed en zegening zouden heersen in het komende koninkrijk (Jes.2:2-4, 11:6-9, 35:1-7, Jer.23:5)? Was het geen goed nieuws toen Johannes de Doper Christus voorstelde en aankondigde dat het koninkrijk "nabij" was (Matt.3:2,3)? Was het geen goed nieuws toen Petrus predikte, en hij later het koninkrijk aan Israël aanbood, roepende:

"Bekeert u...de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren; en Hij zal gezonden hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is" (Hand.3:19,20)?

Dit alles was evangelie, of goed nieuws, maar wat was "de verborgenheid van het evangelie"; wat was het geheim van het goede nieuws? Hoe kon een heilig en rechtvaardig God goed nieuws aan zondaars verkondigen? Hoe kon Hij hen op een rechtvaardige manier een hoopvolle toekomst aanbieden terwijl zij als zondaars Zijn toorn verdienden? Het antwoord hierop vinden wij in de brieven van Paulus.

Het geheim van het evangelie door Paulus verkondigd

Als er iets duidelijk is in de brieven van Paulus, is het wel het feit dat het geheim van al Gods goede nieuws voor de mens geconcentreerd is op Golgotha. Omdat Christus stierf voor de zonde kon God goed nieuws verkondigen aan zondaars, of het nu ging om de komst van het duizend jarig rijk, de zegening voor de volken door Abrahams zaad, of de uiteindelijke ondergang van satan. Het was echter

pas enige tijd na de kruisiging dat het geheim van het evangelie geopenbaard werd aan en door de Apostel Paulus, en daarmee het beste nieuws van alles: "*het evangelie der genade Gods*". (Hand. 20:24).

De verkondiging van "*het evangelie der genade Gods*" ging vanzelfsprekend samen met de openbaring van het kruis, het geheim van Gods goede nieuws. Inderdaad noemt de apostel zijn aparte boodschap beide "*het evangelie der genade Gods*" (Hand.20:24) en "*de prediking van het kruis*" (1Cor.1:18), want "*het evangelie der genade Gods*" is "*de prediking van het kruis*", en dat is het goede nieuws. Het is de verkondiging van de overvloedige genade van God voor de mens door het vergoten bloed van Christus. Want in de Paulinische boodschap draait alles om het kruis.

Overeenkomstig de brieven van Paulus:

"Ef. 1:7: In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade,

"Rom. 5:9: Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn.

"verzoend met God door de dood van Zijn Zoon" (Rom.5:10), "nabij gekomen door het bloed van Christus" (Ef.2:13) en "rechtvaardigheid Gods in Hem" want: "God heeft Hem tot zonde gemaakt voor ons" (2 Kor.5:21).

Het verbond van de wet werd afgeschaft "**aan het kruis**" (Col.2:14), de vloek der wet werd weggedaan **door het kruis** (Gal.3:13), de "middelmuur des afscheidsels werd weggebroken **door het kruis** (Ef.2:14,15) en gelovige Joden en heidenen zijn verzoend met God in één lichaam **door het kruis** (Ef.2:16).

Geen wonder dat de apostel zijn boodschap "de prediking van het kruis" noemt!

Voor de gelovige is het aangrijpend, om het kruis te zien als Gods antwoord aan satan, in eerste instantie leek het erop dat het kruis satan 's de grootste overwinning was. Satan had achter de schermen lang gewerkt om de komst van de Verlosser (Messias) te voorkomen. Hij had die tegengewerkt door te trachten alle Hebreeuwse mannen uit de weg te ruimen in Egypte (Ex.1:16,22), door te pogen het gehele volk te vernietigen door middel van Farao (Ex.14), door te trachten "al het koninklijk zaad" uit te roeien door middel van Athalia (2Kron.22:10), en door te trachten opnieuw het ras te vernietigen door middel van Haman (Esther 3:12-13).

Toen de bedrieger werd overwonnen in deze en andere aanslagen op Christus, en de Heere ten laatste op aarde verscheen, verdubbelde satan zijn pogingen om Hem te vernietigen. Als baby stond Herodes hem reeds naar het leven (Matt.2); in Nazareth trachtten Zijn stadgenoten Hem van de steilte af te werpen (Luk.4:29); een zware storm in Galilea wilde Hem doen verdrinken (Mark.4:37); etc.

Ten laatste leek het erop dat satan zou winnen. Hij was erin geslaagd Israëls bestuurders tegen Christus op te zetten (Joh.7:48), daarna de menigte (Matt.13:13-15), toen velen van Zijn eigen discipelen (Joh.6:66,67) en ten slotte zelfs één van de twaalven (Matt.26:14-16).

Sommigen denken dat satan poogde om de kruisiging te voorkomen, maar wij moeten niet veronderstellen dat Satan begreep hoe het kruis zijn nederlaag en onze verlossing zou teweegbrengen. Wij lezen duidelijk dat: "satan voer in" Judas (Joh.13:27). Satan dacht er niet aan dat de kruisiging van

Christus Hem zou vernietigen. Hoe moet hij zichzelf gelukkig hebben met het succes, toen onze Heer in schande en ongenade stierf aan Golgotha 's kruis!

Het was ongetwijfeld een grote schok en teleurstelling voor hem toen Christus uit de doden opstond, maar stel u zijn ongenoegen voor toen hij ontdekte dat hij zichzelf beetgenomen had door Christus te kruisigen - dat God werkelijk betaald had voor de zonden van de mens door de dood van Christus, zodat Hij de grootste der zondaars kon redden, en hem kon uitzenden om "*verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom Zijner genade*" (Ef.1:7) aan te bieden. Aldus bereikte satan het hoogtepunt van zijn carrière van bedrog, toen hij zichzelf bedroog op Golgotha.

In het licht hiervan is het niet vreemd dat satan de boodschap van genade, de prediking van het kruis, nog bitterder haat tegenstaat dan hij ooit het profetisch programma heeft gehaat en tegengestaan. Zo is het ook niet vreemd, dat het Gods plan is dat: "*...nu door de gemeente bekendgemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods*" (Ef.3:10).

Het geheim van het evangelie niet eerder geopenbaard dan aan en door Paulus

Wij moeten oppassen dat we niet aannemen dat profetieën m.b.t. de kruisiging hetzelfde zijn als "de prediking van het kruis", of dat "de prediking van het kruis" niets te doen heeft met het geheimenis omdat de kruisiging zelf profeteerd was.

Voorspellingen met betrekking tot de dood van Christus kunnen we vinden in talrijke passages in het Oude Testament en in de vier verslagen, Matth. t/m Joh, van de aardse bediening van onze Heere, maar nooit werden de verdiensten van Christus' dood verkondigd als de grondslag voor redding in de tijd vóór Paulus. De moeilijkheid is, dat er zo veel werd, en wordt, ingelezen in deze teksten, wat er niet staat.

Hoeveel hebben bijvoorbeeld Adam en Eva begrepen van het plan tot redding vanuit de verklaring in Genesis 3:15? Als zij hieruit hadden begrepen dat de komende Verlosser zou sterven, zouden zij dan niet meer hebben begrepen dan de twaalf apostelen 4000 jaar later, terwijl zij met de Heere Zelf medewerkten en "het evangelie van het koninkrijk" predikten (Luk.9:1-6, 18:31-34).

Zou een lezer veronderstellen, dat het plan van God aan Adam en Eva zou zijn verklaard, dan zou zo'n veronderstelling geheel ongegrond zijn. In feite toont het verhaal ons het tegendeel.

Het is nu duidelijk dat de Heilige Geest in Psalm 22 de dood van Christus in gedachten had, maar wie zou gedroomd hebben, totdat Christus stierf, dat het Zijn kruisdood beschreef, of dat de roep waarmee het begint, die van onze gekruisigde Christus zou zijn? De passage werd zelfs niet in de vorm van een voorspelling geschreven!

En wat te zeggen van Jesaja 53? Wordt Christus hier niet afgebeeld als Degene Die de zonden der wereld draagt? Zij die dit veronderstellen hebben opnieuw iets in de passage gelezen. Vers 6 luidt:

"Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.

Als de profeet zegt "*wij dwaalden allen*", zal de opmerkzame Bijbellezer zich natuurlijk afvragen: "wie zijn die allen?" En hij zal ontdekken dat Jesaja 53 vers 8 spreekt over een Hebreeuws profeet met betrekking tot zijn eigen volk:

*"Want Hij is afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding **Mijns volks** is de plage op Hem geweest.*

De profeet spreekt hier dus in de eerste plaats over de dood van de Messias, alleen voor zover het het volk Israël aangaat. Het is natuurlijk waar dat wij heidenen ook dwaalden en dat de Heere ook onze ongerechtigheden op Christus gelegd heeft, maar dat is hier de kwestie niet.

De toon van Jesaja 53 is een andere factor die niet over het hoofd moet worden gezien. De profeet verkondigt de dood van Christus niet als het goede nieuws, of biedt redding aan door Zijn verdiensten zoals wij dit vandaag met vreugde kunnen doen. Integendeel, hij begint op een teleurstellende toon: *"Wie heeft onze prediking geloofd? Een rijtje...een wortel uit een dorre aarde...geen gedaante noch heerlijkheid...geen gestalte dat wij Hem zouden hebben begeerd...veracht...afgewezen...een Man van smarten en verzocht in krankheid....."*

Wie wil tere plantjes of wortels uit dorre aarde? Trek een mens prachtige kleding aan, zet hem een kroon op, zet hem op een troon in een paleis met duizend kamers, en de mensen zullen komen van de einden der aarde om zijn voeten te kussen. Maar een mens zoals Jesaja hier beschrijft; wie zal hem eer geven? Maar, vervolgt de profeet, Hij draagt onze zonden. Wij zijn de schuldigen, en toch gaat Hij als een lam ter slachting.

Let op dat in alle profetieën van Jesaja niets te vinden is over geloof in de verdiensten van de Gekruisigde tot redding. Er is sprake van plaatsvervangende, zeker, (die sommigen als het hoogtepunt van christelijke waarheid beschouwen), maar plaatsvervangende op zichzelf is nog geen goed nieuws. Vele onschuldige slachtoffers hebben ten onrechte de straf gedragen voor de misdaad van anderen. Was dit iets om verheugd over te zijn of om op te roemen?

Jesaja wijst inderdaad aan, dat als de Messias komt, Hij zal worden afgewezen en geslagen, dragende de schuld voor Israëls zonden, maar dat is nog een heel verschil met het verkondigen van de verdiensten van Christus' dood als een aanbod tot redding dat dient aangenomen te worden in geloof.

Tenslotte herinneren wij onze lezers eraan dat zelfs dit slechts een profetie was die de profeet zelf waarschijnlijk ook niet verstond (1Petr.10-12), anders zou hij zijn boek zeker met deze blijde boodschap hebben gevuld.

Maar wist Johannes de Doper het geheim van het evangelie niet toen hij van Christus zei:

"Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!" (Joh.1:29)

Als hij dit wist waarom verkondigde hij dan;

"de doop der bekering tot vergeving der zonden" (Mark.1:4)?

In Matt.3:1-2 wordt ons het thema van de boodschap van Johannes gegeven:

"Matth. 3:1-2: 1 En in die dagen kwam Johannes de Doper, predikende in de woestijn van Judea, 2 En zeggende: Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Als Johannes begreep wat wij nu weten over de dood van Christus waarom was dat dan niet zijn thema? Wij moeten de achtergrond van Joh.1:29 niet vergeten. Johannes had berouwvolle zondaars gedoopt, en Jezus was met hen gekomen om ook te worden gedoopt.

"Doch Johannes weigerde Hem zeer en zei: "Ik heb nodig door u gedoopt te worden, en komt Gij tot mij?" (Joh.3:14).

Maar Jezus stond erop te worden gedoopt. Hoewel volkomen zondeloos, kwam Hij als een zondaar en werd *"gerekend met de overtreders"*. Is het vreemd dat Johannes, zich realiserend dat hij zelf en de menigte degenen waren die bekering en reiniging nodig hadden, Christus zou beschrijven als het Lam

van God, dat de zonde der wereld draagt? Wij zeggen nogmaals dat als Johannes de Doper zou hebben begrepen, dat Christus zou sterven, hij meer wist dan de twaalven nadat zij met Christus Zelf voor het merendeel aan Zijn aardse bediening hadden meegewerkt. Maar het feit dat Johannes predikte zoals hij preekte, wijst erop dat hij klaarblijkelijk niet meer wist dan zij.

Zelfs na de kruisiging zagen de apostelen de dood van Christus niet direct als het geheim van het evangelie. Petrus verwees, zoals we gezien hebben, naar de kruisiging, maar bood die niet aan tot redding. Hij verweet zijn toehoorders de dood van Christus en riep hen op tot bekering en waterdoop tot vergeving der zonden (Hand.2:36-38).

Nee, zelfs Philippus predikte het kruis niet aan de kamerling uit Morenland als het geheim van het evangelie. De kamerling las Jesaja 53. Toen predikte Filippus hem Christus vanuit dit Schriftgedeelte, en van daaruit bewees hij dat de gekruisigde Jezus de Messias was, wiens komst Jesaja had voorgezegd.

Lees het verslag nauwkeurig. Nergens zegt het dat Filippus de kamerling onderwees dat Christus voor hem gestorven was, of dat de kamerling op Zijn dood moest vertrouwen tot redding. Philippus wees Jezus aan als de Messias vanuit dit gedeelte en doopte de kamerling toen hij beleed:

"Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon Gods is" (Hand.8:37).

Maar toch kan men tegenwerpen: Zegt Paulus niet, "Christus stierf voor onze zonden, overeenkomstig de Schriften?" Ja, Christus' dood was overeenkomstig de Schriften, maar wij blijven erbij dat pas vanaf Paulus, Zijn dood voor de zonde werd verkondigd als het goede nieuws, en als de verborgenheid van het goede nieuws dat eraan vooraf ging. Blijft het eenvoudige feit over dat de geprofeteerde dood van Christus, het geheim van het evangelie bleek te zijn.

Aldus werd het feit van Christus' dood voor de zonde van anderen *"tevorens betuigd"* (1Petr.1:11). Maar Paulus maakt het, door openbaring, zeer duidelijk dat het eeuwige plan van God in die dood, en het aanbod tot redding aan allen door Zijn verdiensten zou worden:

"Die Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd; Waartoe ik gesteld ben een prediker en apostel (ik zeg de waarheid in Christus, ik lieg niet), een leraar der heidenen, in geloof en waarheid". (1Tim.2:6-7).

Zoals Petrus op Pinksteren zijn toehoorders had beschuldigd van de kruisiging van Christus en hen had bevolen zich te bekeren en zich te laten dopen tot vergeving der zonden (Hand.2:23,36-38), zo predikte Paulus de kruisiging van Christus als goed nieuws (1Kor.1:18). Bij Petrus op Pinksteren was het een zaak van schande; Paulus roemde erin (Gal.6:14).

Het was door Paulus, en door niemand vóór Paulus, dat Christus werd:

"voorgesteld tot een Verzoening door het geloof in Zijn bloed" (Rom.3:25).

Het was Paulus die als eerste uitlegde hoe de mens

"onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden" (Gal.3:23).

En het was Paulus, die als eerste werd gezonden om dat geloof te verkondigen.

Het was Paulus, die als eerste gezegd heeft:

"Rom.3:21: Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet..."

"Tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in deze tegenwoordige tijd; opdat Hij (God) rechtvaardig zij, en rechtvaardigende dengene, die uit het geloof van Jezus is" (Rom.3:26).

Het was Paulus, die als eerste zei dat:

"2 Kor. 5:15-16: 15 Als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn. En Hij is voor allen gestorven, opdat degenen, die leven, niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien, Die voor hen gestorven en opgewekt is. 16 Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees.

De verborgenheid (of geheimenis) van God wil

We gaan nu verder van "*de verborgenheid (geheimenis) van het evangelie*" (Eph.6:19) naar "*de verborgenheid van Gods wil*" (Ef.1:9); van het geheim van het goede nieuws, naar het goede nieuws van "*het geheimenis*", het plan dat verborgen bleef, totdat het aan en door de Apostel Paulus werd geopenbaard. Hiernaar verwijst hij in zijn woorden:

"9 Ons bekendgemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelf; 10 Om in de bedeling van de volheid van de tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide wat in den hemel en wat op de aarde is" (Ef.1:9-10).

In deze passage, zowel als in vele andere die Paulus geschreven heeft, verwijst de wil van God naar Zijn eeuwig plan, en niet Zijn wil in één bepaald geval, of Zijn wil voor onze levens. Daarom roept hij uit:

"Daarom zijt niet onverstandig, maar verstaat wat de wil des Heeren is" (Ef.5:17. Zie ook Ef.1:5,11, Col.1:9).

Zoals wij reeds hebben aangegeven, is de verborgenheid van Gods wil, het in Christus vergaderen van alles wat in de hemel en op de aarde is. Dit is Zijn hoogste plan. Allen die God toebehoren werden niet ineens tezamen vergaderd in Christus. De verborgenheid van Gods wil bevatte dus de ontvouwing van een nieuw programma, een nieuwe bedeling. In het kort is het geheimenis, zoals wij het nu kennen, de heerlijke waarheid dat God Jood en heiden beiden besloten heeft in ongeloof opdat Hij hun allen barmhartig zou zijn (Rom.11:32) en dat Hij hen beiden zou verzoenen met God in één lichaam door het kruis (Ef.2:16).

De hemelse positie van dit "éne lichaam", zijn geestelijke zegeningen, zijn tegenwoordige verantwoordelijkheden, etc. zullen worden besproken in de volgende hoofdstukken, maar het moet hier worden vastgesteld dat Gods eeuwige plan, zo lang verborgen gehouden, direct verbonden is met het geheimenis van het evangelie, want de vervulling van dit plan is de historische demonstratie van het feit dat de Christus Die gekruisigd werd op Golgotha Zelf het geheimenis van al God 's goede nieuws is. Inderdaad, het was door de onthulling van Zijn lang-verborgen plan, dat God "*het geheimenis van het evangelie*" bekend gemaakt heeft.

Gods geheimenis niet eerder geopenbaard dan door Paulus.

Het is belangrijk om vast te stellen, dat wij niet eerder dan bij Paulus lezen dat God "ons bekendgemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil". Het is deze geheime plan, zowel als het geheimenis van het evangelie, dat hij "mijn evangelie" noemt, en benadrukt dat "die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest" (Rom.16:25).

Hij is het, die als eerste bekend maakte:

"1 Kor.2:7:de wijsheid Gods bestaande in verborgenheid die bedekt was, welke God tevoren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was".

Het is hij die weer naar deze geheime bedoeling verwijst en uitlegt:

"Ef.3:3-9: 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb; 4 Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus), 5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest; 6 Namelijk dat de heidenen zijn medeerfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie; 7 Waarvan ik een dienaar geworden ben, naar de gave der genade Gods, die mij gegeven is, naar de werking Zijner kracht. 8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus, 9 En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus".

Hij is het, die spreekt van:

"Kol.1 25-27: 25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; 26 Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid;

Vragen:

1. Wat is de tweeledige betekenis van het woord geheimenis, verborgenheid?
2. Hoe zou de uitdrukking "geheimenis van het evangelie" kunnen worden vertaald in modern, alledaags Nederlands?
3. Wat wordt er bedoeld met deze uitdrukking?
4. Wanneer werd het evangelie voor het eerst aan zondaars gepredikt?
5. Bij welke gebeurtenis treffen we "het geheimenis van het Evangelie" aan?
6. Wanneer en door wie werd "het geheimenis van het evangelie" het eerst bekendgemaakt?
7. Wat hoopte Satan te bereiken met de kruisiging van Christus?

8. Hoe overwon God hem?
9. Wat is het verschil tussen voorzeggingen over het kruis en "*de prediking van het kruis*"?
10. Welk Schriftgedeelte toont aan, dat de profeten zelf hun voorzeggingen betreffende het lijden van Christus, niet begrepen?
11. Welke Schriftgedeelten tonen aan dat Christus' eigen apostelen, nadat zij "het evangelie" gedurende enige tijd gepredikt hadden, niet wisten dat Hij zou sterven?
12. Hoe kunt u bewijzen dat Jesaja 53 niet spreekt over de Christus Die sterft voor de zonden van alle mensen?
13. Wat was het thema van de boodschap van Johannes de Doper?
14. Predikte hij de dood van Christus tot vergeving van zonden?
15. Hoe stelt Petrus het kruis voor in de Pinksterboodschap en wat verlangde hij tot vergeving van zonden?
16. Hoe gebruikte Filippus Jesaja 53 toen hij sprak met de kamerling?
17. Wie predikte als eerste de boodschap van redding uit genade, door het geloof in de dood van Christus?
18. Wat wordt bedoeld met "*het geheimenis van Gods wil*"?
19. Leg uit hoe "*het geheimenis van het evangelie*" en "*het geheimenis van Gods wil*" in verhouding staan tot de openbaring die gegeven is aan de apostel Paulus.
20. Geef drie Schriftplaatsen als bewijs dat "*het geheimenis*" het eerst aan Paulus werd geopenbaard.

Hoofdstuk 4

Israëls vroegere glorie

Het volk Israël, met al haar tekortkomingen, was eens het enige lichtpuntje in een donkere wereld. God had beloofd dat door haar, als Abrahams vermenigvuldigde zaad, de andere volken zouden worden gezegend (Gen.22:17-18). Ruth, de Moabitische en anderen als zij, vonden bescherming onder de vleugels van God door naar Israël te komen (Ruth2:12).

Onze Heere zei tot de Samaritaanse vrouw:

"Gijlieden aanbidt wat gij niet weet; wij aanbidden wat wij weten: want de zaligheid is uit de Joden " (Joh.4:22).

Paulus stelt in Rom.3:1-2 de vraag:

"Wat is dan het voordeel van de Jood?",

en antwoordt:

"Veel in alle manier; want dit is wel het eerste, dat hun de woorden Gods zijn toevertrouwd".

In Rom.9:4-5, zegt hij:

"4 Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de wetgeving, en de dienst van God, en de beloftenissen; 5 Welker zijn de vaders, en uit welke Christus is, zoveel het vlees aangaat,....."

Het hart van Israëls godsdienst

Deze eer werd niet aan Israël verleend omdat zij beter was of omdat zij het meer verdiende dan anderen. Israëls eigen Koning David heeft door inspiratie geschreven:

"Psalm 14:2-3: 2De Heere heeft uit den hemel nedergezien op de mensenkinderen, om te zien, of iemand verstandig ware, die God zoekt. 3 Zij zijn allen afgeweken, te zamen zijn zij stinkende geworden; er is niemand, die goed doet, ook niet één.

Daarom is een bloedoffer het hart van Israëls godsdienst. Wij weten dat:

"het onmogelijk is dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme" (Hebr.10:4)

maar deze offers verzoenden zonden tot de tijd dat Christus zou komen:

"om de zonde te niet te doen, door Zijns Zelfs offerande" (Hebr.9:26).

Israëls bloedoffers waren een belijdenis van zonden, een getuigenis van het feit dat *"het loon van de zonde de dood is"* en een erkenning dat, ware het niet door Gods genade, zij eveneens buiten Zijn gunst zouden staan. Daarom staat er geschreven:

"Want de ziel van het vlees is in het bloed; waarom Ik het u op het altaar gegeven heb, om over uw zielen verzoening te doen; want het is het bloed, dat voor de ziel verzoening doen zal" (Lev.17:11).

"En alle dingen worden bijna door bloed gereinigd naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving" (Hebr.9:22).

Deze manier om tot God te naderen toonde aan dat Israël niet beter was dan de heidenen maar gaf hun tegelijkertijd een zeker voordeel boven de heidenen - en een grote verantwoordelijkheid ten opzichte van hen.

Israël moest deze zegeningen niet voor zichzelf houden, want God had tot Abraham gezegd:

"En in uw Zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde " (Gen.22:18)

Zij moesten de vertegenwoordigers en niet alleen de voorwerpen van Gods zegen zijn.

Israëls falen

Het Woord en de dienst van God waren aan Israël gegeven opdat de heidenen door hen God zouden vinden. Toen onze Heere de geldwisselaars uit de tempel dreef, zei Hij:

"Is er niet geschreven: Mijn huis zal een huis des gebeds genaamd worden allen volken?" (Mark.11:17).

De Heere verwees natuurlijk naar Jes.56:6-7, waar wij lezen:

" 6 En de vreemden, die zich tot den Heere voegen, om Hem te dienen, en om den Naam des Heeren lief te hebben, om Hem tot knechten te zijn; al wie den sabbat houdt, dat hij dien niet ontheilige, en die

aan Mijn verbond vasthouden; 7 Die zal Ik ook brengen tot Mijn heiligen berg, en Ik zal hen verheugen in Mijn bedehuis; hun brandoffers en hun slachtoffers zullen aangenaam wezen op Mijn altaar; want Mijn huis zal een bedehuis genoemd worden voor alle volken.

De verbondsrelatie van Israël met God en haar door God gegeven godsdienst vormden uiteraard de "middelmuur des afscheidels" tussen haar en de goddeloze heidenen, maar dit betekende niet dat Israël de heidenen in hun goddeloze staat moest laten en hen buiten de muur moesten houden. Het verbond met Abraham laat wat anders zien en vanuit het zojuist aangehaalde gedeelte uit Jesaja is het duidelijk dat de heidenen die proselieten van het Jodendom wilden worden welkom zouden zijn in de tempel waar het verbondsvolk toegang had tot God.

Maar maakte het volk Israël dit bekend onder de volken? Dat deden zij niet. Zij zouden de heiden wereld voor eeuwig in de duisternis hebben gelaten. De tempel, bedoeld om een bedehuis te zijn voor alle volken was een centrum van valsheid en bedrog geworden. Onze Heere werd dan ook gedwongen om bij Zijn aanhaling van Jesaja de woorden toe te voegen:

'Matth. 21:13:maar gij hebt dat tot een moordenaarskuil gemaakt.'

De drie oproepen tot bekering

Het was na 1500 jaren falen onder de wet, met de komst van het Messiaanse koninkrijk in zicht, dat God aan Israël haar drie grootste oproepen tot bekering zond.

De eerste was door Johannes de Doper van wie onze Heere zei, "*Er is niemand meerder profeet*" (Luk.7:28). Het was de bediening van Johannes om Israël terug te brengen tot God en zo de weg te bereiden voor de komende Koning. De roep was:

"Lukas 3:4-5: 4Bereidt den weg des Heeren, maakt Zijn paden recht! 5 Alle dal zal gevuld worden, en alle berg en heuvel zal vernederd worden, en de kromme wegen zullen tot een rechten weg worden, en de oneffen tot effen wegen.

Johannes werkte hard om zijn missie te vervullen. Hij bereikte met zijn bediening elk onderdeel van Israëls nationale leven. Hij sprak met "*het volk*", met de tollenaars, met de soldaten (Luk.3:10-14). Hij durfde de trotse Farizeeën en Sadduceeën weg te zenden terwijl hij ze "*adderengebredsels*" noemde en hen vroeg:

"wie heeft u aangewezen te vlieden van den komende toorn?"

en zei:

"Brengt dan vruchten voort, der bekering waardig" (Matt.3:7,8).

Hij ging zelfs naar het hof van Koning Herodes en verweet hem dat hij leefde met de vrouw van zijn broer:

"en alle boze stukken die Herodes had gedaan" (Luk.3:19).

Maar ondanks dit alles bekeerde Israël zich als natie niet. De grote hervormer werd "*opgesloten in de gevangenis*" (Luk.3:20) en tenslotte onthoofd (Matt.14:10) door Israëls boze en losbandige koning - een misdaad die zeker niet zou zijn toegelaten als er een echte hervorming onder het volk zou zijn geweest.

Zo werd de weg voor onze Heere allesbehalve effen gemaakt. Hij moest verdergaan met de roeping waar Johannes geëindigd was. Evenmin was het antwoord op de boodschap van onze Heere meer bevredigend dan het antwoord op die van Johannes. Zij verachtten Hem, hekelden Hem, spanden samen tegen Hem. Toen Hij machtige tekenen onder hen deed hadden zij de onbeschaamdheid om te vragen:

"Door wat macht doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze macht gegeven" (Matt.21:23).

Tenslotte brachten zij Hem voor het gerecht op valse beschuldigingen. En terwijl Hij ondervraagt en beproefd werd onderwierpen zij Hem aan de meest wrede en onmenselijke behandeling. Zij bespotten Hem; zij geselden Hem; zij spuwden in Zijn gezicht. Zij trokken aan Zijn baard en Zijn haar; zij blinddoekten Hem, sloegen Hem, en vroegen Hem te profeteren wie Hem geslagen had. Zij kroonden Hem met doornen; zij deden Hem een purperen mantel om en gaven een riet (in plaats van een scepter) in Zijn hand, knielden spottend voor Hem. Toen namen zij het riet uit Zijn hand en sloegen Hem ermee op het hoofd.

Hun haat was zo fel tegen de Zoon van God dat toen de Romeinse stadhouder Pilatus, die geen schuld in Hem vond, Hem wilde laten geselen en vrijlaten:

"al de menigte riep gelijkelijk zeggende, Weg met Dezen..." (Luk.23:18).

"Maar zij hielden aan met groot geroep en eisten dat Hij zou gekruist worden" (Luk.23:23).

En aldus dwong Israël, in plaats van in te gaan op de roep van Christus tot bekering, Pilatus om Hem uiteindelijk aan het kruis te nagelen waar Hij pijn, smaad en schande leed voor hun zonden.

Dit alles heeft God uiteraard niet verrast. Hij had dit inderdaad voorzegd.

"Onderzoekende, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en te voren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende.

En aldus riep Israëls Messias, hangende aan het kruis:

"Vader, vergeef hun; want zij weten niet wat zij doen" (Luk.23:34).

En nu, leek het, was de tijd gekomen voor de heerlijkheid "daarna volgende". Vijftig dagen na de opstanding werd de Heilige Geest "uitgestort" op de discipelen en de tekenen van de "laatste dagen" begonnen te verschijnen (Hand.2). Te midden van deze wonderlijke tekenen werd aan Israël haar derde en laatste kans gegeven om zich te bekeren, met de beloften van de wederkomst van Christus en "de tijden der verkoeling", als zij dit zouden doen.

Het was voornamelijk de apostel Petrus die God gebruikte om Israël op te roepen tot bekering. Aan hen die overtuigd waren door Zijn boodschap en dan vroegen wat zij moesten doen, antwoordde hij:

"Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. (Hand. 2:38).

Korte tijd later roept Petrus tot de menigte die verzameld was in de zuilengang van Salomo:

" Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, 20 En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is" (Hand.3:19-20).

Maar nog steeds weigerde Israël (als natie) om zich te bekeren. In plaats daarvan verboden haar oversten de apostelen om in Christus' naam te prediken; dreigden hen, geselden hen, wierpen hen in

de gevangenis. Tenslotte konden zij er niet van weerhouden worden om opnieuw bloed te vergieten en grepen Stefanus, een man "*vol van geloof en kracht*" wierpen hem de stad uit en stenigden hem.

Aldus reageerde Israël op Gods drie genadige oproepen door drie brutale moorden; op Johannes de Doper, Christus en Stephanus. En let op dat hun schuld toenam bij elke volgende moord. In het geval van Johannes de Doper lieten zij het toe; in het geval van Christus vroegen zij het; in het geval van Stefanus deden zij het. Zij hielden zich doof voor de Vader (door Johannes), voor de Zoon Zelf, terwijl hij op aarde was, en voor de Heilige Geest (door de Pinkstergelovigen). Zij hadden de Vader wederstaan voor Christus komst; zij verachtten Christus Zelf toen Hij onder hen was; zij lasterden de Heilige Geest nadat Christus was heengegaan. Nu was er geen excuus. Zij hadden de onvergeeflijke zonde begaan, waarvoor de Heere hen had gewaarschuwd (Matt.12:31-32).

Israël voegt zich bij de rebellie van de wereld

We moeten niet denken dat Israëls vijandschap tegen Christus was bekoeld met de moord op Stefanus. Dit was nog maar het begin van een lange en intense vervolging van Christus en Zijn volgelingen.

"En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de gemeente, die te Jeruzalem was; en zij werden allen verstrooid door de landen van Judea en Samaria, behalve de apostelen" (Hand.8:1).

Saulus van Tarsen was de leider van deze vervolging:

"En Saulus verwoestte de gemeente; gaande in de huizen; en trekkende mannen en vrouwen, leverde hen over in de gevangenis" (Hand.8:3).

De heidenen hadden reeds lang tevoren gerebelleerd tegen God bij de toren van Babel (Gen.11:3-4),

"en gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkenis te houden" (Rom.1:28).

Daarom "*gaf God hen tenslotte op*" (Rom.1:24,26,28) en verstrooide hen over de ganse aarde (Gen.11:9). Nu had Israël zich gevoegd bij de rebellie en God zou ook hen opgeven en hen verstrooien.

Er wordt wel gedacht dat de verstrooiing van de "Jeruzalem discipelen" naar Judea en Samaria een vervulling zou zijn van de "grote opdracht" zoals beschreven in Hand.1:8. Het tegenovergestelde is echter het geval. Deze discipelen hadden Jeruzalem niet verlaten in antwoord op enig bevel van onze Heere. Zij waren gevluht voor hun leven. En de twaalf apostelen daarentegen, die onze Heere bevolen had om uit te gaan in de gehele wereld, bleven te Jeruzalem!

Het was vanzelfsprekend, dat de gelovigen te Jeruzalem vluchtten toen de vreselijke vervolging uitbrak, maar wat te denken van het gedrag van de twaalf apostelen om daar te blijven?

Waren zij niet verplicht om de wereld het Evangelie te gaan brengen? De Schriften zeggen duidelijk dat zij dat niet waren. De reden dat de twaalfen te Jeruzalem bleven was dat het koninkrijk, waarin zij twaalf tronen zouden hebben (Matt.19:28), zou worden gevestigd te Jeruzalem, en de zegening en redding van daaruit zou stromen tot de einden der aarde; hun werk was daar dus nog niet gedaan.

Dus het blijven van de apostelen in Jeruzalem en de vlucht van de gelovige schare wezen op hetzelfde feit - dat Israël zich niet tot Christus keerde. Als we nu terugkijken kunnen we zien dat deze grote vervolging "de geheime crisis in Israëls geschiedenis" was, zoals Sir Robert Anderson het noemde, en dat het koninkrijk niet, althans voor die tijd, werd opgericht, tenzij met geweld.

Maar hoe ging het verder met Gods plan om heil en zegen naar de wereld te zenden? Moesten de volken nu in duisternis blijven vanwege Israël's afwijzing om het zegen kanaal te worden?

Overeenkomstig de profetie zou Gods antwoord op de verwerping van Christus door de wereld de uitstorting van Zijn toorn zijn. Hij moest Israël (en de heidenen) gewillig maken voor die dag. Israël en de heidenen hadden Hem en Zijn Gezalfde de oorlog verklaard; Hij zou een tegenverklaring geven, zoals geschreven is:

“Hand. 4:25-26: 25 Waarom woeden de heidenen, en hebben de volken ijdele dingen bedacht? 26 De koningen der aarde zijn te zamen opgestaan, en de oversten zijn bijeenvergaderd tegen den Heere, en tegen Zijn Gezalfde.

Zeggende:

“Psalmen 2:1-5: 3 Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen. 4 Die in den hemel woont, zal lachen; de Heere zal hen bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken.

“Psalm 110:1-3: 1 De Heere heeft tot mijn Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Uwer voeten. 2 De Heere zal den scepter Uwer sterkte zenden uit Sion, zeggende: Heers in het midden Uwer vijanden. 3 Uw volk zal zeer gewillig zijn op den dag Uwer heirkraft,”.

Deze woorden van David zijn het vaste getuigenis van de Oud testamentische profetie. Zou het oordeel nu komen? Nee, het was tegen deze donkere achtergrond, van menselijk falen en zonde, dat God nu de rijkdommen van Zijn genade ging openbaren.

Het verborgen plan geopenbaard

Het eerste teken van Gods plan, met betrekking tot de bedeling van genade, was de redding van Saulus, de voornaamste der zondaren, en de leider van Israël 's - ja, van 's werelds - rebellie tegen Christus (1Tim.1:13-16).

Aan hem openbaarde de Heere wat Hij nog niet aan de andere apostelen kon openbaren toen Hij hen hun grote opdracht gaf: dat Israël terzijde gesteld zou worden en dat er redding voor allen zou zijn rechtstreeks door de gekruisigde, opgestane, en verheerlijkte Christus. Eén van de eerste lessen die Paulus leerde was dat God Israël, samen met de heidenen, had besloten in ongeloof. Hij zou, net als de twaalven, zijn bediening zijn begonnen vanuit Jeruzalem, maar toen hij na zijn bekering, daarheen terugkeerde, verscheen de Heere aan hem en zei:

“Hand. 22:18:Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

Vergelijk deze verklaring met Lukas 24:47 en zie wat God nu aan het doen was. Hij besloot Israël in ongeloof samen met de heidenen. En waarom? Omdat Hij redding kon aanbieden aan alle mensen uit genade, enkel en rechtstreeks door de verdiensten van Christus.

“Rom.11:32: Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.

Dus nu werd, door de val van Israël, redding gepredikt aan de heidenen (Rom.11:11,12,15). Met de roeping van Paulus die de twaalfen moest vervangen als "de apostel der heidenen" (Rom.11:13), begon God de Joodse godsdienst tot een einde te brengen en de "bedeling" van genade in te voegen.

Hier dient de lezer in het begin van dit hoofdstuk te kijken om te zien hoe God, nadat Hij had laten zien dat "er geen verschil is" tussen "Jood en heiden" (Rom.3:22-23), nu de reddende kracht van het "kruis" verheerlijkt (Ef.1:7).

"Ef. 2:14-16: 14 Want Hij is onze vrede, Die deze beiden een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, 15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelven tot één nieuwen mens zou scheppen, vrede makende; 16 En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende.

Aldus werd de middelmuur des afscheidsels afgebroken en zijn de Joodse en heidense gelovigen met God verzoend in één lichaam door het kruis. Het kruis, het volbrachte werk van Christus, is hetgeen dat God wil dat wij vandaag aan de wereld verkondigen (1Kor.1:18, 2Kor.5:14-21, Gal.6:14, Ef.1:7, etc.), want daarin ligt het geheim van "Zijn plan en genade".

Let echter wel op, dat bij verzoening uitgegaan wordt van vervreemding; immers verzoening kon niet worden verkondigd dan nadat Israël samen met de heidenen was verworpen, en de vervreemding van allen van God ten volle duidelijk zou zijn geworden. "De verwerping van hen" opende de weg naar "de verzoening der wereld" (Rom.11:15).

De "bedeling der genade Gods", de verzoening van Joden en heidenen met God in één lichaam door het kruis, is het grote geheimenis dat verborgen was in God totdat het aan en door de apostel Paulus werd geopenbaard.

Paulus was het tastbare bewijs van Gods doel met betrekking tot het lichaam want hij was zelf een Hebreëer en een Romein in één persoon (zie Hand.26:16-18), een met God en Zijn Christus verzoende vijand, het "voorbeeld" dat God koos om "in hem al Zijn lankmoedigheid te betonen" (1Tim.1:16) en "een on(of voor)tijdig geborene" (1Kor.15:8) zoals beiden Joden en heidenen vandaag zijn. Dit alles zal in een andere les verder worden besproken.

Gods geprofeteerde plan om de volkeren door Israël te zegenen, zal zeker nog uitgevoerd worden, maar terwijl Israël in haar onbekeerde staat blijft zegent God Joden en heidenen door Christus, Abrahams zaad, ondanks het falen van Abrahams vermenigvuldigde zaad (Gal.3:16,19,22, Ef.3:5,6). Dit is in overeenstemming met Zijn "eeuwige plan", en is een levende demonstratie van het feit, dat alle zegeningen door Golgotha komen; dat zelfs de duizendjarige zegen van Christus, door Israël, tot de heidenen zal komen.

"O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!" (Rom.11:33).

Vragen

1. Toon vanuit de Schrift aan wat het voornaamste voordeel was wat Israël had boven de heidenen in Oud Testamentische tijden.
2. Noem vijf andere voordelen die Israël had boven de heidenen.
3. Welke verantwoordelijkheid legden deze voordelen op Israël in haar relatie tot de volkeren?
4. Waardoor werd Israël er steeds aan herinnerd dat zij niet beter was dan de heidenen?

5. Voor wie was de tempel bedoeld om een huis van gebed te zijn?
6. Wat was er van de tempel geworden ten tijde dat Christus op aarde verscheen?
7. Met welke brutale moorden beantwoordde Israël de drie grootste oproepen tot bekering?
8. Leg uit hoe Israël's schuld geleidelijk toenam met deze drie moorden.
9. Hoe voerde Israël toen daadwerkelijk oorlog tegen God en Zijn Gezalfde?
10. Wie leidde Israël in deze oorlog?
11. Hoe moest God volgens de Schrift antwoorden?
12. Kwam het oordeel onmiddellijk?
13. Wat openbaarde de opgestane Heere aan Paulus over Israël toen hij voor het eerst, na zijn bekering, naar Jeruzalem terugkeerde?
14. Wat deed God nu om voor Israël de weg te openen tot "*de verzoening der wereld*"?
15. Wat gebeurde met de middelmuur des afscheidsels?
16. Welke relatie hebben degenen die verzoend zijn met God nu met elkaar?
17. Leg uit hoe Paulus het tastbare bewijs is van de Gemeente van vandaag.
18. In welke zin zegent God de heidenen ook nu nog door Abrahams zaad.
19. Hoe zit het met Gods geprofeteerde plan om de wereld te zegenen door Abrahams vermenigvuldigde zaad? (Gen.22:17,18).

Hoofdstuk 5

De laatste dagen – het doel van profetie

In het Oude Testament wordt veel gesproken over de "laatste" dagen. Deze term wordt gebruikt in verband met de komst van de Messias en de vestiging van Zijn koninkrijk (Gen.49:1, Num.24:14, Deut.4:30, Jes.2:2, Dan.2:28, 10:14, Hos.3:5, Mic.4:1). Soortgelijke gezegden die worden gebruikt, met betrekking tot dezelfde gebeurtenis, zijn: "*De navolgende dagen*", "*het laatste der dagen*".

De komst van de Messias en de vestiging van Zijn koninkrijk in de laatste dagen is het doel der profetie. In de Nieuw Testamentische Geschriften wordt de komst van de Messias en het koninkrijk gezien als het hoogtepunt van het profetische programma (Mark.1:15, Luk.1:68-75, Hand.3:21-24, 1Petr.1:11).

Petrus en de laatste dagen

Toen Petrus meer dan negentienhonderd jaar geleden opstond en verklaarde dat de laatste dagen waren gekomen (Hand.2:16-17) liet hij zien dat hij totaal onwetend was van Gods plan om een bedeling van genade in te voegen vóór de wederkomst van Christus. Wij moeten echter niet veronderstellen dat deze onwetendheid te wijten was aan enig menselijk falen van Petrus zelf, want op de Pinksterdag werden alle volgelingen van Christus "*vervuld met de Heilige Geest*" (Hand.2:4).

Bovendien was wat hij zei Schriftuurlijk correct. In het licht van alles wat tot dusver was geopenbaard, waren dit de laatste dagen. De profeten hadden niets gezegd over de bedeling van genade of van het lichaam van Christus. Er was geen enkele aanwijzing geweest dat het profetisch programma onderbroken zou worden.

In Joëls profetie over de laatste dagen, wordt Pinksteren gevolgd door de grote verdrukking en de wederkomst van Christus. Inderdaad hadden de profeten "*tevoren getuigd*" van "*het lijden van Christus, en de heerlijkheid daarna volgende*" (1Petr.1:11). Nu de tijd van lijden voorbij was, leek het alsof de heerlijkheid spoedig zou volgen, want niemand kon ontkennen dat de tekenen van "*de dag des Heeren*" begonnen te verschijnen.

Dus Petrus was niet onbekend met het geopenbaarde programma van God met betrekking tot de dagen waarin hij leefde. Onderwezen door de Heere (Hand.1:3) en vervuld met de Heilige Geest (Hand.2:4), had hij een duidelijk begrip waar hij zich bevond in God 's plan. Vandaar de dynamische kracht van zijn boodschap.

De apostelen hadden verwacht dat de Heilige Geest zou worden "uitgestort" vóór de grote verdrukking en de wederkomst van Christus, en onze Heere had hen beloofd toen Hij hen uitzond dat zij boven natuurlijke kracht zouden ontvangen en in andere tongen zouden spreken (Mark.16:17). Toen de Geest kwam en zij in andere talen begonnen te spreken wist Petrus precies wat er gebeurde en verwijzende naar Joël 's profetie zei hij zonder nadere uitleg:

"Hand. 2:15-20: 15 Want deze zijn niet dronken, gelijk gij vermoedt; want het is eerst de derde ure van de dag. 16 Maar dit is het, wat gesproken is door den profeet Joël: 17 En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal uitstorten van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen. 18 En ook op Mijn dienstknechten, en op Mijn dienstmaagden, zal Ik in die dagen van Mijn Geest uitstorten, en zij zullen profeteren. 19 En Ik zal wonderen geven in den hemel boven, en tekenen op de aarde beneden, bloed en vuur, en rookdamp. 20 De zon zal veranderd worden in duisternis, en de maan in bloed, eer dat de grote en doorluchtige dag des Heeren komt.

Dit alles is duidelijk als we er alleen wel aan denken om niet op de openbaringen vooruit te lopen; als we ons herinneren dat Gods plan met betrekking tot deze tegenwoordige bedeling toen nog een "geheimenis" was. Voor zover het Gods geopenbaarde plan betrof, waren de laatste dagen - de dagen reeds waren voorzeggd - begonnen. Israëls lang beloofde Messias was verschenen, was gestorven en weer opgestaan, was opgevaren naar de rechterhand van de Vader, en had de Heilige Geest gezonden tot leiding en bekrachtiging van de Zijnen. Het volgende punt van het profetisch programma was de tijd van grote verdrukking met het gericht over de volkeren en de terugkeer van de Messias, en de tekenen van deze dingen begonnen reeds te verschijnen.

Het profetisch programma onderbroken

Het is echter belangrijk om op te merken dat niet alle tekenen van "de dag des Heeren" verschenen op Pinksteren. Er waren "tekenen op de aarde beneden", maar geen "wonderen in de hemel boven". Er was de uitstorting van de Heilige Geest, de tongen en gezichten en profetieën, maar geen "bloed, en vuur, en rookdamp", noch was reeds "de zon veranderd in duisternis en de maan in bloed" (Zie Hand.2:17-20). Overigens waren de tekenen die verschenen spoedig weer verdwenen (1Cor.13:8) toen het profetisch programma plaats ging maken voor de openbaring van "het geheimenis", Gods verborgen eeuwige plan.

Vlak voor de hemelvaart van onze Heere hadden de apostelen gevraagd: *"Heere, zult gij in dezen tijd aan Israël het Koninkrijk wederoprichten?"* (Hand.1:6). Onze Heere wist natuurlijk dat Israël het aanbod van het koninkrijk zou verwerpen, maar dat kon Hij de elven niet vertellen, want dan zouden zij niet veel overtuiging in hun oproep aan Israël hebben kunnen leggen, en Israël op haar beurt, zou een excuus gehad hebben voor het verder afwijzen van Christus. Daarom weigerde onze Heere hun vraag te beantwoorden en zei:

"Hand.1:7-8: 7Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft; 8 Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal; en gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem, als in geheel Judea en Samaria, en tot aan het uiterste der aarde.

Het huis van Israël ontving een bonafide aanbod voor de terugkeer van Christus en de oprichting van Zijn koninkrijk toen Petrus uitriep:

"19 Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, 20 En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is" (Hand.3:19,20).

Dit was uiteraard een oproep aan de natie. Het betekende niet, dat als die toehoorders zich hadden bekeerd, Christus onmiddellijk zou zijn teruggekeerd om Zijn koninkrijk te vestigen, want wij weten dat er eerst nog verschillende profetische gebeurtenissen vervuld moesten worden.

Maar de vraag zou kunnen worden gesteld: Wanneer het profetische programma doorgang gevonden had en een bekeerd Israël zou tenslotte aan de voeten van Christus zijn gebracht, hoe had God dan de bedeling van genade in kunnen voegen? Het antwoord is vrij simpel. Hij wist dat zij zich niet zouden bekeren en dat dit een factor was in Zijn plannen om de bedeling van genade in te kunnen voeren.

Het feit dat op dat moment voor het volk Israël van belang was, was dat hen een bonafide aanbod was gedaan dat als zij zich zouden bekeren het koninkrijk zou worden gevestigd en Christus zou teruggekomen zijn om op de troon van David te zitten. God hield Israël verantwoordelijk voor haar aanname of afwijzing van Christus en Zijn koninkrijk. Zoals we weten bekeerde het opstandige volk zich niet, maar verenigde zich met de heidenen in hun rebellie tegen God en het was terecht geweest als de vervulling van Joël 's profetie doorgegaan was en Gods toorn over hen was uitgegoten. Inderdaad werden degenen die zich wel bekeerden vervuld met de Heilige Geest, ter voorbereiding voor het oordeel waar zij doorheen zouden moeten gaan als gevolg van Israëls rebellie.

Zo was de wereld dus meer dan negentienhonderd jaar geleden rijp voor het oordeel en als het profetisch programma niet genadig zou zijn onderbroken, zou het oordeel toen gekomen zijn.

"Rom.5:20:en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest;

Het was aan Paulus, die andere apostel, dat God voor het eerst bekend maakte:

"de verborgenheid van Zijn wil" (Ef.1:9).

"naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen (2 Tim.1:9).

In Efeze 3:1-3 zegt de apostel:

"Ef.3:1-3: 1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt. 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid,.....".

Paulus zou, net als de twaalven, zijn bediening vanuit Jeruzalem zijn begonnen, maar onze Heere openbaarde aan hem wat Hij niet aan de elven kon vertellen vóór Zijn hemel vaart. In Hand.22:17-18, hebben wij Paulus' eigen verslag van deze gebeurtenis:

"17 En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was; 18 En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

In die tijd begon Paulus over dit punt met de Heere te argumenteren, in de veronderstelling dat zijn reputatie als vroegere vervolger van Christus de Joden ertoe zou bewegen om naar hem te luisteren en ongetwijfeld voelde hij ook dat hij hen een verklaring schuldig was van zijn gedrag. Maar de Heere antwoordde eenvoudig:

" Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden" (Hand. 22:21).

Deze hele passage in Handelingen is van groot belang. Waarom stond onze Heere erop dat de twaalven hun bediening vanuit Jeruzalem zouden beginnen, en liet Hij Paulus niet toe om daar te beginnen? Omdat de bediening van Paulus was: het tot stand brengen van een onderbreking van de opdracht en het programma van de twaalven. De Heere zei eigenlijk tot Paulus: "Zij luisterden niet naar de twaalven, evenmin zullen zij naar jou luisteren, dus verlaat Jeruzalem en ga naar de heidenen." Aldus besloot God Israël in ongeloof, samen met de heidenen. Het is tekenend dat we, na de roeping van Paulus geen verder aanbod van het koninkrijk aan Israël meer vinden. God had dit echter gedaan:

"opdat Hij hun allen barmhartig zou zijn" (Rom.11:32).

"O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!" (Rom.11:33)

En zo was een onderbreking van het profetisch programma begonnen zodat God, door Paulus, aan alle mensen overal redding uit genade en door het geloof kon aanbieden, uitsluitend door de verdiensten van de gekruisigde en opgestane Christus.

"En opdat Hij die beiden (Jood en Heiden) met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis...."(Ef.2:16).

Gedurende deze onderbreking of parenthesis, terwijl de vestiging van Christus' koninkrijk "achter de hand" wordt gehouden, vormt God het lichaam van Christus uit Joden en heidenen verzoend met Hemzelf door het kruis (1Kor.12:13, 2 Kor.5:14-21).

De Bijbelstudent dient zich altijd te herinneren dat de vorming van dit " éne lichaam" niet het onderwerp is van profetie, maar van het geheimenis voor het eerst aan Paulus geopenbaard. Evenmin is het de vervulling van enige verbondsbelofte. Het is het resultaat van pure genade door het verlossende werk van Christus. Daarom is de onvervalste prediking van "het evangelie der genade Gods" altijd het speciale voorwerp van satans toorn geweest. In dit verband schrijft Paulus aan Timotheüs:

"2 Tim. 1:8-9: 8 Schaam u dan niet der getuigenis onzes Heeren, noch mijns die Zijn gevangene ben; maar lijd verdrukkingen met het Evangelie, naar de kracht Gods; 9 Die ons heeft zalig gemaakt, en

geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen;

Paulus en de laatste dagen

Net als Petrus, heeft ook Paulus veel te zeggen over "*de laatste dagen*", maar omdat zijn boodschap hoofdzakelijk betrekking heeft op deze tegenwoordige bedeling van het geheimenis en niet op het profetische programma, heeft hij het in het algemeen over de laatste dagen van de bedeling der genade, waarna het profetische programma weer hervat zal worden.

Met alles wat aan Paulus werd geopenbaard over de bedeling van genade, was er één ding waar hij nooit iets over geleerd heeft, namelijk, hoe lang de bedeling der genade zou duren. Dit is nog steeds een geheim. Niemand weet hoe lang het zal duren. God heeft geen bepaalde tijdsduur gesteld. Er bestaan geen "*tijden en gelegenheden*" voor het lichaam van Christus, noch enige "*tekenen der tijden*". De apostel noemt alleen een bepaalde loop der gebeurtenissen tot het einde, die in feite hun begin hadden in zijn eigen dagen.

Paulus zelf had geen idee dat de dag van genade zo lang zou duren, want schrijvend aan Timotheüs zo'n negentienhonderd jaar geleden instrueert hij hem (Timotheüs) over "de laatste dagen" hoe hij zich onder die omstandigheden moet gedragen (1Tim.4:1-7, 2Tim.3:1-17). Paulus moet hebben verwacht dat de bedeling zeer binnenkort zou eindigen, want hij schreef tot de ongelovigen van zijn dagen (evengoed als van de onze):

"2 Kor.6: 1-2: 1 En wij, als medearbeidende, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben. 2Ziet, nu is het de welaangename tijd, ziet, nu is het de dag der zaligheid!

En tot de gelovigen van zijn dagen (zowel als van de onze), schreef hij:

"Ef. 5:15-16: 15 Ziet dan, hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen. 16 Den tijd uitkopen, dewijl de dagen boos zijn.

Laten we, nu God Zijn oordeel over de wereld al meer dan negentienhonderd jaar heeft uitgesteld, oppassen voor aanmatiging, want ieder moment van uitstel is een moment van pure genade, en elk moment kan deze bedeling van genade plotseling worden beëindigd. We kunnen de verlorenen geen extra uur beloven waarin zij kunnen worden gered, maar dienen met nog meer klem dan Paulus te roepen: "*Nu is het tijd!*" en we moeten elke gelegenheid uitkopen om degenen die dreigen verloren te gaan, te redden, want de dagen zijn boos en de tijd waarschijnlijk zeer kort.

Paulus en de wederkomst van de Heere

De bediening van Petrus, in het begin van het boek Handelingen, had de wederkomst van de Heere op aarde in het vooruitzicht; Zijn wederkomst om te regeren over Israël en de volkeren.

Paulus had ook veel te zeggen over de wederkomst van de Heere, maar er is weer een verschil. Aan Paulus was geopenbaard dat de bedeling van genade zou eindigen met de komst van Christus om de leden van Zijn lichaam op te nemen vóór de uitstorting van Zijn toorn en Zijn wederkomst naar de aarde om te regeren.

Dat dit een deel is van het "geheimenis" met betrekking tot het Lichaam, geopenbaard aan hem door de verheerlijkte Heere, wordt duidelijk uit zijn eigen woorden:

"15 Want dat zeggen wij u door he woord des Heeren, dat wij die levend overblijven zullen tot de toekomst des Heeren, niet zullen voorkomen degenen die ontslapen zijn. 16 Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels en met de bazuin Gods nederdalen van den hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan. 17 Daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met de Heere wezen. 18 Zo dan, vertroost elkander met deze woorden" (1Thess.4:15-18).

"Zie, ik zeg u een verborgenheid: Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, "In een punt des tijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin, want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden" (1Kor.15:51,52).

Uit deze passages kunt u opmerken dat Paulus niet verwachtte dat de bedeling van genade vele jaren zou duren, want hij zegt:

"WIJ zullen wel niet allen ontslapen" en "Daarna wij die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht..."

Bovendien geeft hij duidelijke instructies aan de gelovigen van zijn dagen om te blijven wachten en uit te zien naar de komst van de Heere, om hen mee te nemen naar de hemel (Fil.3:20, 1Thess.1:10, Tit.2:13).

De ruimte in dit boek laat het niet toe om een diepe studie van dit wonderbare onderwerp te maken, maar wij moeten wel zeggen dat Gods genade en lankmoedigheid om de huidige bedeling te verlengen en negentienhonderd jaar uitstel van oordeel te geven aan de wereld, onze harten met verwondering en dankbaarheid zouden moeten vullen. En tegelijkertijd zou de "gezegende hoop" op Zijn komst voor ons, ons voortdurend wakend en wachtend moeten houden, want Hij zou kunnen komen voordat de lezer dit boek heeft uitgelezen.

Petrus en het geheimenis

Wij hebben gezien dat Petrus het niet bij het verkeerde eind had toen hij op Pinksteren verklaarde dat de laatste dagen begonnen waren. Zij waren inderdaad begonnen, maar God had een verborgen bedoeling om de wereld een periode van genade te schenken, voordat de rebellie in de wereld gestopt zou zijn en Christus gezonden zou worden om te regeren.

Maar de onderbreking van het koninkrijks-programma, door de bedeling van genade, werpt ook licht op enkele van Petrus' laatst geschreven woorden. Als hij in zijn tweede brief schrijft over het uitstel van Christus' komst naar de aarde en de aankondiging van de dag des Heeren, zegt hij:

"Doch deze ene zaak zij u niet onbekend, geliefden, dat één dag bij den Heere is als duizend jaren, en duizend jaren als één dag" (2 Petr.3:8).

Let wel, dit is nu niet onze verklaring van het uitstel van Christus' wederkomst. Deze verklaring werd gegeven aan het begin van deze tijd van wachten, bij het begin van de eeuw der genade en laat duidelijk zien dat Petrus toen erkende dat er een onderbreking in het programma had plaats gevonden. Maar laten we verdergaan met zijn verklaring:

"De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen" (2Petr.3:9).

Wij moeten het uitstel dus niet zien als traagheid of laksheid van de kant van de Heere, maar als lankmoedigheid. Zie nu vers 15:

"En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid..."

Waar had Petrus dit vandaan? Hoe wist hij over de bedeling der genade? We gaan verder met vers 15:

"gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft".

Dit werd meer dan 30 jaren na Pinksteren geschreven en in die tijd had Petrus van Paulus geleerd over de bedeling van genade.

Aldus werkten Petrus en Paulus niet met tegengestelde bedoelingen of predikten geen tegenstrijdige boodschappen. God gaf alleen aan Paulus een verdere openbaring van de waarheid.

Het was enige tijd nadat Paulus werd uitgezonden met *"het evangelie de genade Gods"*, dat hij naar Jeruzalem ging *"door openbaring"* en sprak met Petrus en de anderen over *"dat evangelie dat hij predikte onder de heidenen"* (Gal.2:2). Petrus en de rest *"zagen"* en *"erkenden"* dat een nieuwe openbaring aan hem was gegeven en, verre van het met hem oneens te zijn, gaven zij Paulus en Barnabas de rechterhand der gemeenschap" (Gal.2:7-9).

Omdat dus de laatste dagen der profetie inderdaad begonnen waren met Pinksteren, wijst Petrus in zijn laatste brief op een uitstel van Christus' wederkomst om te richten en te regeren en erkent dit als waarheid aan en door Paulus geopenbaard (2 Petr.3:3-16).

Tenslotte leren zowel Petrus als Paulus dat het uitstel louter genade is, zonder zekerheid te geven over hoelang de bedeling van Gods lankmoedigheid zal duren (2 Kor.5:20-6:2; 2 Petr.3:8).

Welk een uitwerking zou dit alles moeten hebben op ons gedrag en onze dienst voor Christus! Wij leven, zagezegd, in de spannende dagen tussen de oorlogsverklaring van de mens aan God en Gods tegenverklaring (Ps.2:1-5); enkele dagen van genade, als het ware, waarin de ambassadeurs van Christus worden gemachtigd om verzoening aan te bieden aan elk individu die Hem als Redder, Heiland en Heere wil aanvaarden. Het volgende punt van het goddelijke programma is de roep waarmee Hij Zijn ambassadeurs terug zal roepen en de oorlog zal verklaren aan hen die Zijn genade hebben veracht.

Vragen

1. Wat wordt in het algemeen in het Oude Testament bedoeld met de term "de laatste dagen"?
2. Had Petrus het bij het goede of verkeerde eind toen hij op Pinksteren zei dat "de laatste dagen" waren gekomen?
3. Leg uit waarom?.
4. Welke bekende profetie haalde Petrus aan in zijn Pinkstertoespraak?
5. Zijn alle tekenen uit die profetie op Pinksteren verschenen?
6. Wat was Petrus niet bekend, toen hij zei dat de laatste dagen gekomen waren?
7. Wat gebeurde er ter vervulling van de profetie van Joël?
8. Waarom vertelde de Heere niet aan Zijn apostelen wanneer het koninkrijk aan Israël zou worden hersteld?

9. Wanneer zou de wereld, volgens Oud -Testamentische profetie, rijp zijn voor het oordeel?
10. Waar begonnen de twaalven hun bediening onder de "grote opdracht"?
11. Waarom?
12. Waar hoopte Paulus zijn bediening voor Christus te beginnen?
13. Waar zond de Heere hem daarentegen heen, en waarom?
14. Tussen welke twee grote profetische perioden kwam de bedeling der genade?
15. Hoe wordt de gemeenschap van Gods volk in deze bedeling genoemd?
16. Naar welke 'laatste dagen" verwijst Paulus in zijn brieven?
17. Waarom zijn er geen specifieke tekenen van Christus' wederkomst voor de gelovigen van deze bedeling?
18. Geef twee Schriftplaatsen om te bewijzen dat Paulus niet verwachtte dat de bedeling der genade meer dan 1900 jaren zou duren?
19. Geef een Schriftplaats om aan te tonen hoe Paulus in dit verband: (a) de verlorenen, en (b) de geredden aanspoort.
20. Waar bevestigt Petrus in zijn brieven wat Paulus zegt over de bedeling van genade?

De Apostel Paulus	De twaalf Apostelen
Vertegenwoordiger van het Lichaam van Christus.	Vertegenwoordigers van het volk Israël.
Eén Man-beide Hebreër en Romein verzoend (Ef.2:16).	12 Stammen - 12 mensen - 12 tronen (Matth.19:28).
Geroepen door Christus vanuit de hemel (Hand.9:3-5).	Geroepen door Christus op aarde (Luk.6:13)kenden Christus alleen op aarde (Hand.1:9) gezonden tot Israël.
Kende Christus alleen in de hemel (1 Kor.15:8).	En de volken (Matt.10:5,6; Luk.24:47-48).
Gezonden tot alle mensen overal (Rom.10:12; 11:32).	Gezonden om Gods geprofeteerde programma te verkondigen. Redding van de heidenen door Israëls aanneming (Hand.3:24-26).
Gezonden om Gods verborgen bedeling te verkondigen.	
Redding van de heidenen door Israëls val (Rom.11:7-33).	

Hoofdstuk 6

De bediening van de twaalven en Paulus met elkaar vergeleken

De fundamentele reden van de leerstellige verwarring die heerst in de kerken komt doordat men de aparte boodschap en bediening van Paulus niet onderscheidt van die van de twaalf. De meerderheid van de oprechte gelovigen schijnt zichzelf niet af te vragen: Waarom Paulus? Het opvallende feit is niet tot hen doorgedrongen dat, nadat onze Heere in Zijn zogenaamde grote opdracht de andere apostelen "de gehele wereld" ingezonden had om "het Evangelie" aan "alle creaturen" te prediken (Mark.16:15) en "al de volken" (Matt.28:19) te onderwijzen,- daarna een andere apostel riep, en dat de leiders van de twaalf een plechtige overeenkomst onder leiding van de Heilige Geest hebben gemaakt met deze andere apostel dat hij naar de heidenen zou gaan, terwijl zij hun bediening tot Israël zouden beperken (Gal.2:7-9). Aldus kon Paulus enige jaren na "de grote opdracht" aan de elfen (weer twaalf in Hand.1:15-26), verklaren:

"Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk" (Rom.11:13).

Paulus zelf benadrukt steeds zijn aparte apostelschap en boodschap. Driemaal spreekt hij van "mijn evangelie" (Rom.2:16; 16:25, 2Tim.2:8) en herhaaldelijk gebruikt hij soortgelijke uitdrukkingen zoals: "het Evangelie dat ik u verkondigd heb", "het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is" en "het Evangelie, dat ik predik onder de heidenen" (1Kor.15:1, Gal.1:11, 2:2). Steeds opnieuw maakt hij duidelijk dat hij zijn boodschap van de Heere ontvangen heeft (1Kor.11:23,15:1, 1Thess.4:15) door rechtstreekse openbaring (Gal.1:12, Ef.3:1-3). Hij vervloekt zelfs een ieder die aan de heidenen een evangelie verkondigt buiten hetgeen hij verkondigd heeft. Daarom horen wij hem telkens (in verschillende bewoordingen) zeggen: "Volg mij" (1Kor.4:16, 11:1, Fil.3:17, 1Thess.1:6, 2Thess.1:6, 2Thess.3:9).

Dit betekent, zoals in het voorgaande hoofdstuk is aangegeven, dat het profetische programma, waarvan de "grote opdracht" een onderdeel was, werd onderbroken door de bedeling van de genade van God door Paulus.

Vandaar dat het belangrijk is om Paulus' boodschap en bediening te onderscheiden van die van de twaalf.

De twaalf apostelen

Als wij de bediening van de twaalf en die van Paulus in dit hoofdstuk met elkaar vergelijken zullen we onze verklaringen met betrekking tot de apostelen zo nummeren dat zij kunnen worden vergeleken met die aangaande Paulus.

1. De twaalf werden door Christus op aarde gekozen (Luk.6:13).
2. Ten tijde dat Paulus werd geroepen kenden de twaalf Christus alleen op aarde. Zij hadden Hem zelfs de hemel niet zien binnegaan bij Zijn hemelvaart, want "een wolk nam Hem weg van hun ogen" (Hand.1:9).
3. Zij vertegenwoordigden het volk Israël - één voor elke stam. Dit is duidelijk vanuit de belofte van onze Heere aan hen:

"Voorwaar Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls" (Matt.19:28; Luk.22:29-30).

De oprechte en nadenkende Bijbelstudent zou zorgvuldig acht moeten slaan op het feit dat er geen enkel verband bestaat tussen het getal twaalf en het lichaam van Christus, maar dat het aantal steeds in verband staat met Israël. *"Izak gewon Jakob, en Jakob de twaalf patriarchen"* (Hand.7:8). Daaruit kwamen de twaalf stammen van Israël voort. Deze stammen hadden twaalf oversten boven zich (Num.1:16). Zelfs toen Israël door koningen werd geregeerd waren er nog steeds de oversten om over elk van de twaalf stammen te regeren (1Kron.27:22).

Dit alles werd natuurlijk door de ballingschappen ontbonden. Maar nu was de lang beloofde Koning in hun midden - Hij die *"aan Israël het koninkrijk zou herstellen"*. En toen Hij *"het evangelie van het koninkrijk"* begon te verkondigen (Matth.9:35), koos Hij Zijn twaalf oversten voor de twaalf tronen over Israëls twaalf stammen (Matt.19:28).

4. Deze twaalf werden eerst uitgezonden om te prediken dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen was (Matth.10:7, Dan.2:44) en later boden zij het Israël aan met de bedoeling dat zij de boodschap aan de hele wereld zouden bekend maken. (Hand.1:6-8, 3:19-26).

5. Hen werd kracht gegeven om wonderen te doen (Matth.10:8, Mark.16:17-18).

6. Hun bediening was gebaseerd op de verbonden en de profetie (Jes.60:1-3, Luk.1:70-75, Hand.3:22-26).

7. Daarom werden zij eerst tot de Joden gezonden en zou de redding van de volkeren komen door een wedergeboren Israël (Matth.10:5,6, Luk.24:47, Hand.3:25,26).

8. Zij predikten alleen in Israël (Hand.10:39, 21:17-20).

9. In hun boodschap en bediening verwachtten zij Israëls acceptatie van Christus als hun Koning en Zijn wederkomst om te regeren. Daar werkten, hoopten en baden zij voor (Hand.1:11, 3:19-21).

10. In *"de grote opdracht"* aan de twaalf werd de waterdoop vereist tot redding en waren wondertekenen daar de bewijzen van (Mark.16:15-18, Hand.2:38).

De apostel Paulus

De lezer zou nu de tijd moeten nemen om de genummerde gedeelten van de voorgaande bladzijden te vergelijken met de bediening van Paulus.

1. In tegenstelling tot de twaalf werd Paulus door Christus vanuit de hemel gekozen (Hand.9:3-5, 26:16).

2 Hij kende Christus alleen in de hemel; op aarde heeft hij Hem nooit gezien (Hand.9:3-5, 26:16).

3. Paulus, als apostel, vertegenwoordigt het lichaam van Christus.

Hier dient de oplettende Bijbelstudent weer op te merken dat terwijl het getal twaalf nooit wordt geassocieerd met het lichaam van Christus, het getal één er onlosmakelijk mee verbonden is: *"Alzo zijn wij velen één lichaam in Christus"* (Rom.12:5), *"Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt"* (1Kor.12:13), *"één lichaam is het"* (Ef.4:4) enz.

Bovendien bestaat het lichaam uit vijanden, verzoend met God door de dood van Zijn Zoon (Kol.1:21-22). Wat een volmaakt voorbeeld was Paulus hiervan! Verder was Paulus zowel een Hebreëer als een Romein. Hij was een geboren Hebreëer (Fil.3:5) en wel door en door (Fil.3:5-6). Maar hij was ook een Romein, een geboren Romein, door en door Romeins. Toen de hoofdmannen te Filippi bericht zonden dat Paulus en Silas konden worden vrijgelaten, weigerde Paulus om te gaan, en zei:

"Hand. 16:37:Zij hebben ons, die Romeinen zijn, onveroordeeld in het openbaar geseseld, en in de gevangenis geworpen, en werpen zij ons nu heimelijk daaruit? Niet alzo; maar dat zij zelve komen, en ons uitleiden.

Zij verlangden hier een verontschuldiging van de Romeinse hoofdmannen en, let wel, de hoofdmannen *"kwamen en baden hen, en leidden hen uit"* (vers 39).

Later, in Jeruzalem, terwijl de soldaten Paulus bonden om hem met geselen te onderzoeken, zei Paulus tot de hoofdman die erbij stond:

"Is het ulieden geoorloofd een Romeins mens, en dien onveroordeeld, te geselen?" (Hand.22:25).

Toen deze vraag werd doorgegeven aan Lysius, de overste die de geseling had bevolen, werd hij plotseling vriendelijk tegen Paulus, en verklaarde dat het hem veel gekost had om het Romeins burgerschap te verkrijgen .

"Hand. 22:28: En de overste antwoordde: Ik heb dit burgerrecht voor een grote som gelds verkregen. En Paulus zeide: Maar ik ben ook een burger geboren.

Terstond vertrokken toen zijn zogenaamde "onderzoekers". Zij wensten niet in moeilijkheden te geraken met de Romeinse overheid door hun fout.

"En de overste werd ook bevreesd, toen hij verstond, dat hij een Romein was, en dat hij hem had gebonden. (Hand. 22:29).

Paulus was geboren in Tarsen, "geen kleine stad" in de ogen van de Romeinse overheid (Hand.21:39). In feite was zijn status als Romein zo hoog dat hij het recht had om een persoonlijk beroep op Ceasar te doen voor een gerechtelijk onderzoek. Dit werd bevestigd door Festus en de Romeinse raad te Caesarea nadat deze zaak ter sprake was gekomen (Hand.25:10-12).

Waarom benadrukt de Heilige Geest zowel zijn Hebreeuwse als zijn Romeins burgerschap? Eenvoudig omdat hij, een verzoende Hebreëer en Romein in één persoon, het lichaam van Christus vertegenwoordigt, de Gemeente van deze bedeling, die is samengesteld uit Joden en heidenen verzoend met God in één lichaam, door het kruis (Ef.2:16).

4. Paulus werd gezonden om *"het evangelie der genade Gods"* te verkondigen (Hand.20:24, Ef.3:1-3). Terwijl hij het feit bevestigde dat Jezus Israëls Messias was, verkondigde hij nooit dat het koninkrijk nabij was of bood het Israël ter acceptatie aan. Evenmin hadden de twaalf tot die tijd ooit het evangelie van Gods genade verkondigd.

5. Terwijl Paulus in het begin *"de tekenen van een apostel"* bezat, werd zijn macht om wonderen te doen teruggenomen in verband met zijn door God gegeven boodschap (Rom.8:22-23, 1Kor.13:8-13, 2Kor.4:16, 5:1-4, 12:7-10, Fil.2:26-27, 1Tim.5:23, 2Tim.4:20).

6. Paulus' boodschap was niet gebaseerd op verbondsbeloften of profetieën maar uitsluitend op de genade van God (Rom.3:21-28, Ef.1:7, 2:7). Het was een geheim, tot die tijd verborgen gehouden (Rom.16:25,Eph.3:1-3) en geleidelijk geopenbaard aan en door hem (Hand.26:16, 22:17,18, 2 Kor. 12:1-7).

7. In zijn boodschap stonden Joden en heidenen op gelijke voet voor God (Rom.3:22-23, 10:12-13).

8. Paulus' voornaamste bediening was onder de heidenen (Rom. 11:13, Ef.3:1-2). Toen hij in Jeruzalem wilde gaan prediken, verbood de Heere hem om te blijven, zeggende: "*Ga heen, want ik zal u ver tot de heidenen afzenden*" (Hand.22:21).

9. Met de roeping van Paulus werd Israël besloten in ongelooft. De Heere Zelf zei tot Paulus:

"Zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen" (Hand.22:18).

Vandaar dat Paulus' boodschap, in tegenstelling tot die van de twaalf, gebaseerd was op Israëls afwijzing van Christus, en verklaarde Zijn voortdurende afwezigheid (Ef.1:18-2:6, Fil.2:9, Kol.3:1-3, Hebr.2:8-9).

10. Noch waterdoopt noch wondertekenen hoorden bij Paulus' speciale opdracht, noch hadden deze onder zijn bediening iets te doen met redding. Het is waar dat Paulus in 't eerst sommigen heeft gedoopt; dat hij tenminste één iemand besneden heeft; dat hij "*de tekenen van een apostel*" had, maar dit hoorde bij de bedeling waaronder hij was gered en die geleidelijk aan het verdwijnen was. Bovendien verklaart hij duidelijk dat hij niet de besnijdenis predikte (Gal.5:11), niet was gezonden om te dopen (1Kor.1:17) en dat de wonderlijke krachten die hij zelf bezat tenietgedaan zouden worden (1Kor.13:8-10).

Paulus niet één van de twaalf

Soms worden de discipelen ervan beschuldigd dat zij in het vlees handelden toen zij Matthias kozen om Judas' plaats als twaalfde apostel in te nemen. Ten eerste wordt er gezegd dat dit geen zaak was van de discipelen om een twaalfde apostel te kiezen. Daarna wordt er gezegd dat zij eerst willekeurig twee kandidaten kozen en daarna de Heere vroegen wie van deze twee de lege plaats moest innemen. Zij die deze bezwaren maken beweren dat Paulus, niet Matthias, Gods keuze was voor Judas' plaats.

Deze bezwaren zijn niet gebaseerd op het feit dat men het verslag in Handelingen zorgvuldig heeft gelezen, noch van een grondige kennis van wat de Schrift over dit onderwerp zegt. Laat ons het verslag onderzoeken:

1. Aan de apostelen, met Petrus als hun leider, was volmacht gegeven om officieel te handelen tijdens Christus' afwezigheid (Matt.16:19, 18:18-19).

2. In de Psalmen was vermeld dat een ander zou worden aangesteld in de plaats van Judas (Ps.109:8, Hand.1:20).

3. De twaalfde apostel moest worden gekozen voordat het koninkrijk kon worden aangeboden op Pinksteren (Matt.19:28). Let op hoe Petrus opstaat met de elfen in Hand.2:14.

4. Hun activiteit was letterlijk doordrenkt van gebed. Zij gingen eerst verder na vele dagen van verenigd gebed (Luk.24:49, Hand.1:12-15), en toen er twee kandidaten werden gevonden, baden zij opnieuw, en lieten de uiteindelijke keus aan God over (Hand.1:24-26).

5. Waarschijnlijk waren er niet meer dan twee (Matthias en Jozef genaamd Báršabas) verkiesbaar voor het ambt, want alleen diegenen kwamen in aanmerking die Christus waren gevolgd gedurende heel Zijn aardse bediening, "*te beginnen bij de doop van Johannes, tot op de dag dat Hij werd opgenomen...*" (Hand.1:21-22, Matth.19:28, Zie: "*gij die Mij gevolgd zijt*"). Er kunnen er blijkbaar niet veel geweest zijn.

6. Om deze reden zou Paulus niet verkiesbaar kunnen zijn. Hij heeft Christus niet gezien, dan na Zijn opstanding.

7. Paulus was destijds nog niet gered. Eerst nadat hij: *"de gemeente Gods vervolgde en dezelve verwoestte"* (Gal.1:13).

8. Het uiteindelijke en doorslaggevende bewijs dat de elfen handelden naar de wil van God in deze zaak vinden wij in het feit dat de Schrift duidelijk verklaart dat Matthias *"met gemene toestemming tot de elf apostelen werd gekozen"* (Hand.1:26) en: *"En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest"* (Hand.2:4).

Zeer zeker zouden de discipelen als zij bij zo'n belangrijke zaak niet in de wil van God waren geweest niet vervuld zijn geworden met de Heilige Geest. Noch zou Matthias met de Heilige Geest vervuld zijn als hij niet op God's manier was gekozen voor deze bijzondere positie. Een man buiten de wil van God wordt nooit vervuld met de Heilige Geest.

Dit laat zien dat Paulus' apostelschap apart en afgescheiden was van de twaalf. Paulus kan niet worden beschouwd als één van de twaalf, want zoals elf apostelen te weinig zouden zijn geweest voor Gods koninkrijks-plannen, zo zouden dertien apostelen één teveel zijn geweest. Er zullen twaalf tronen (naast die van Christus) zijn in het Koninkrijk, niet dertien. Paulus behoorde dus tot een ander programma en was uitgezonden om een andere boodschap te verkondigen.

Het is in dit verband van veel betekenis dat Paulus over de twaalf spreekt als een apart lichaam van apostelen wanneer hij zegt dat de opgestane Christus werd: *"gezien...van de twaalfen"* (1Kor.15:5). Deze geïnspireerde verwijzing naar twaalf apostelen, tussen de opstanding en hemelvaart, is een verder bewijs dat Matthias door God, vanaf het begin, werd beschouwd als één van de twaalf. Blijkbaar was hij bij de apostelen toen de opgestane Christus aan hen verscheen (Hand.1:21,23).

Inderdaad Paulus spreekt er duidelijk over dat zijn apostelschap onderscheiden is van dat van de twaalf. In zijn brief aan de Galaten zegt hij:

"Gal.1:11-12: 11Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. 12 Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

"Gal. 1:17: En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem, tot degenen, die voor mij apostelen waren; maar ik ging henen naar Arabië,"

"Gal. 2:2: En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen;"

"Gal. 2:9: En als Jakobus, en Céfas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan;

Vragen

1. Wat is de fundamentele reden van de leerstellige verwarring die heerst in de kerken?
2. Hoe zien de meeste gelovigen Paulus met betrekking tot de twaalf?
3. Welk belangrijk punt hebben zij in dit verband over het hoofd gezien?
4. Welke plechtige overeenkomst sloten de leiders van de twaalf met Paulus voor wat betreft zijn dienst onder de heidenen?

5. Waarom is het belangrijk onderscheid te maken tussen Paulus' bediening en die van de twaalf?
6. Verklaar waarom er twaalf apostelen van het koninkrijk waren en maar één apostel van de genade van God.
7. Geef een voorbeeld om te bewijzen dat andere "apostelen", die met Paulus samenwerkten slechts secundaire apostelen waren en niet van hetzelfde niveau als hem .
8. Verklaar hoe Paulus een bijzonder goed voorbeeld was voor het lichaam van Christus.
9. In welk land alleen dienden de twaalf voor zover het Handelingen betreft?
10. Welke relatie hadden waterdoop en wondertekens met betrekking tot redding onder de "grote opdracht"?
11. Welke relatie, zo er één is, hebben waterdoop en wondertekens met het evangelie van Gods genade?
12. Gedurende welke periode van zijn bediening doopte Paulus en deed hij wonderen?
13. Tot welk programma behoorden deze dingen?
14. Werd Paulus gezonden om te dopen?
15. Wat gebeurde er met de wonderlijke krachten van Paulus?
16. Wat deed Paulus met betrekking tot de koninkrijks-boodschap die de twaalf verkondigden?
17. Welk bezwaar wordt er soms gemaakt tegen de elven over de aanwijzing van Matthias als de twaalfde apostel?
18. Geef vijf redenen waarom Matthias, en niet Paulus, Gods keuze was voor het apostelschap, in Judas' plaats ?
19. Welk effect had de roeping van Paulus op het programma van het koninkrijk?
20. Geef drie Schriftplaatsen die de aparte bediening van Paulus benadrukken.

Hoofdstuk 7

Petrus en Paulus als getuigen

Behalve het onderscheid tussen de bediening van de twaalf apostelen en Paulus, maakt de Schrift ook duidelijk onderscheid tussen de bediening van Petrus (als leider van de twaalf) en Paulus.

Visioenen en stemmen een verklaring door Petrus en Paulus

Een verklaring door Petrus en door Paulus:

Petrus:

*"2 Petrus 1:16-18: 16 Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Heere Jezus Christus, maar wij zijn **aanschouwers** geweest van Zijn majesteit. 17 Want Hij heeft van God den Vader eer en heerlijkheid ontvangen, als zodanig een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem gebracht werd: Deze is Mijn geliefde Zoon,*

in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb. 18 En deze stem hebben wij gehoord, als zij van de hemel gebracht is geweest, toen wij met Hem op den heiligen berg waren.

Paulus:

....."En ik viel ter aarde, en ik hoorde een stem, tot mij zeggende: Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij? (Hand. 22:7) ,“Hand 2:14-15: 14 En hij zeide: De God onzer vaderen heeft u te voren verordineerd, om Zijn wil te kennen, en den Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijn mond te horen. 15 Want gij zult Hem getuige zijn bij alle mensen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt.

Bij vergelijking van de bovenstaande passages zien wij de volgende overeenkomsten:

1. Beiden, Petrus en Paulus, zagen de verheerlijkte Heere.
2. Beiden hoorden stemmen uit de hemel.
3. Beiden waren getuigen van wat zij hadden gezien en gehoord

Toch zijn er duidelijke verschillen tussen de omstandigheden en betekenis van hun ervaringen:

1. Petrus zag de Heere in Zijn glorie op aarde. Paulus zag Hem in Zijn glorie in de hemel.
2. Petrus zag Hem in Zijn koninkrijks-glorie. Paulus zag Hem in de glorie van Zijn genade aan de rechterhand van de Vader.
3. De stem die Petrus hoorde beoogde de aanname van Christus (Matt.17:5, "Hoor Hem"). De stem die Paulus hoorde beoogde de verwerping van Christus ("Waarom vervolgt gij Mij?")
4. Wat Petrus zag was een betoning van "de kracht en toekomst" van Christus. Wat Paulus zag, was een betoning van de genade die Hem noodzaakte Zijn komst uit te stellen (2 Petr.3:9,15).
5. De ervaring van Petrus was in overeenstemming met zijn positie als een apostel van het Messiaanse koninkrijk. Paulus' ervaring was in overeenstemming met zijn positie als de apostel van de genade van God.

Petrus op de berg der verheerlijking.

in Matth. 4:17 lezen we:

"Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen

Matt.10:5-7 vertelt hoe de Heere Zijn twaalf apostelen uitzendt met dezelfde boodschap: *"Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen."*

Hoe werd de boodschap ontvangen? Matth.16:21 geeft antwoord op deze vraag:

"Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen, en overpriesteren, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden."

Stel u zich de gevoelens van de apostelen eens voor. Zij waren reeds ontmoedigd door de geringe reactie op hun aankondiging van het koninkrijk. En nu de tegenstand van de oversten nog heviger werd begint hun Heere te spreken over gedood worden!

Als Zijn "verslagen" houding hen al verbijsterde, dan moeten zij toch wel totaal in de war geraakt zijn bij Zijn verwijzing naar Zijn opstanding. Inderdaad, in het verslag in Lukas18:34 wordt op drie verschillende manieren geconstateerd dat zij niet het minste idee hadden waarover Hij sprak. Zij konden blijkbaar alleen concluderen dat Hij de nederlaag toegaf, want in het volgende vers van Mattheüs' verslag lezen we:

"En Petrus Hem tot zich genomen hebbende, begon Hem te bestraffen zeggende: Heere, zijt U genadig; dit zal U geenszins geschieden" (Matth.16:22).

Ongetwijfeld was deze houding van de kant van de apostelen een belangrijke reden voor de gedaanteverandering van onze Heere.

Terwijl Hij de apostelen vertelde over Zijn afwijzing door Israël en zijn naderende dood, wenste Hij hen niettegenstaande gerust te stellen wat betreft de uiteindelijke uitkomst. Voorts nam Hij de drie die Hem het naaste waren en gaf hen een blik op de glorie en majesteit die Hij op een dag zou bezitten. Deze gebeurtenis is beschreven voor ons in Matth.17:1-2:

"1 En na zes dagen nam Jezus met Zich Petrus, en Jakobus, en Johannes, zijn broeder, en bracht hen op een hogen berg alleen. 2 En Hij werd voor hen veranderd van gedaante; en Zijn aangezicht blonk gelijk de zon, en Zijn klederen werden wit gelijk het licht".

Op die dag werden Petrus, Jakobus en Johannes "aanschouwers van Zijn majesteit" en hoorden de stem van God Zelf, die bevestigde wat zij zagen. Wat er nu ook mocht komen, zij hadden geen reden meer om ooit nog te twijfelen dat Christus God 's Gezalfde was en dat Hij eenmaal in glorie zou regeren.

Zo'n dertig jaren na de hemelvaart, terwijl Christus nog wegbleef, verwees Petrus naar deze ervaring, zoals we hierboven gezien hebben, en verzekerde daarmee zijn lezers dat hij, Jakobus, en Johannes, geen "kunstig verdichte fabels navolgden", toen zij Christus' "kracht en toekomst" verkondigden, maar dat zij "aanschouwers waren van Zijn majesteit", en s' Vader "stem uit de hemel" hadden gehoord die bevestigde hetgeen zij zagen. Aldus zag Petrus inderdaad de Heere in Zijn glorie, maar let wel, in Zijn koninkrijks-glorie op aarde, en hij zelf associeert het gezicht met de "kracht en de toekomst" van onze Heere.

Paulus op weg naar Damascus

De Heere verscheen ook aan Paulus in Zijn heerlijkheid, maar onder geheel andere omstandigheden en met een heel ander doel.

Zoals we weten, slaagden Petrus en de elven er niet in Israël aan de voeten van de Messias te brengen. De tegenstand van Israëls regering tegen Christus werd in feite nog feller dan deze vóór het kruis geweest was, totdat tenslotte het bloed van Stefanus vergoten werd, en daarna steeds meer bloed.

En hier lezen we van Saulus van Tarsen, want hij was degene die de "grote vervolging" tegen de Pinkstergelovigen leidde.

Wat betreft de moord op Stephanus lezen we:

"Hand. 8:1: En Saulus had mede een welbehagen aan zijn dood",

en in hetzelfde vers:

"En er werd te dien dage een grote vervolging tegen de gemeente, die te Jeruzalem was" (Hand.8:1).

Dat Saulus de leider van deze vervolging was is duidelijk, want het verslag van de Schriften over de vervolging plaatst hem op de voorgrond. Hand.8:3 zegt:

"En Saulus verwoestte de gemeente"

en in het volgende hoofdstuk vinden we hem:

"nog blazende dreiging en moord tegen de discipelen des Heeren" (Hand.9:1).

De gelovigen in Damascus spraken over hem als:

"degene die te Jeruzalem verstoorde die dezen Naam aanriepen" (Hand.9:21).

Paulus zelf erkende jaren later:

"Die dezen weg vervolgd heb tot den dood, bindende en in de gevangenissen overleverende beide mannen en vrouwen" (Hand.22:4),

"en ik heb velen van de heiligen in de gevangenissen gesloten...en als zij omgebracht werden, stemde ik het toe. En door al de synagogen heb ik hen dikmaals gestraft en gedwongen te lasteren; en bovenmate tegen hen woedende, heb ik hen vervolgd ook tot in de buitenlandse steden." (Hand.26:10-11).

In zijn brief aan de Galaten somt hij dit alles op met de woorden:

"dat ik uitnemend zeer de gemeente Gods vervolgd en dezelve verwoestte" (Gal.1:13).

In dit alles was Saulus de personificatie van Israëls geest van opstand tegen de Messias. Maar toen de vervolging op z'n hevigst was, toen Saulus, *"blazende dreiging en moord"* tegen de volgelingen van de Messias, op weg is naar Damascus om nog meer van hen te *"verstoren"*, komt de verworpen Heere Zelf tussenbeide en ziet Saulus, net als Petrus, de Heere in Zijn heerlijkheid en hoort een stem uit de hemel. Maar wat een verschillende omstandigheden!

Petrus, als apostel van de Heere, had gezien, gehoord en verkondigd dat Jezus de Christus was. Saulus was Petrus' felste vijand wegens de verkondiging van dat feit. Petrus was de leider van de Pinksterkerk; Saulus was de leider van de vervolging tegen die kerk.

Daarenboven zag Paulus de Heere, niet in Zijn koninkrijks-glorie, zoals Petrus, maar in de heerlijkheid van Zijn genade, verhoogd *"ver boven alle hemelen"*.

Er zijn twee feiten in verband met Saulus' ervaring op de weg naar Damascus die bijzondere aandacht verdienen:

Ten eerste, dat de afwijzing van de Heere door Israël nu een feit was. Vóór de steniging van Stefanus en de roeping van Saulus, had God het koninkrijk aangeboden aan Israël opdat zij zich zou bekeren en hun Messias aannemen. Maar nu, met een Israël dat oorlog voert tegen de kerk (van die dagen), en Saulus van Tarsen, die de kerk verwoest, roept de verworpen Heere vanuit de hemel: *"Waarom vervolgt gij Mij?"* Hierna werd het koninkrijk nooit meer aan Israël aangeboden zover het verslag luidt.

Ten tweede: Saulus was Christus' felste vijand op aarde, niettemin handelde de Heere in genade met hem. In plaats van hem te veroordelen, redde Hij hem!

Dit alles heeft een diepe betekenis, want aangezien Israël Gods vijand was geworden, besloot God haar nu, samen met de heidenen, in ongeloof, "*opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn*" (Rom.11:32).

Jaren later, als hij terugkijkt, verwijst Paulus naar zichzelf als "*een godslasteraar en een vervolger, en verdrukker*", maar hij gaat verder en zegt:

"1 Tim. 1:14-16: 14 Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. 15 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. 16 Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.

Het is moeilijk te begrijpen hoe iemand dit Schriftgedeelte kan lezen zonder te zien dat God een nieuwe bedeling begon met de bekering van Saulus. In plaats van Israël en de wereld direct te oordelen, toonde de verworpen Heere Zijn oneindige liefde door Paulus te redden en Hem uit te zenden met "*het evangelie der genade Gods*" (Hand.20:24) Deze "*bedeling van Gods genade*" door Paulus, is de bedeling waaronder wij nu leven. Zij zal niet worden beëindigd dan nadat de Heere Zelf komt om de leden van Zijn lichaam naar de hemel te roepen. Dan wordt het profetisch programma opnieuw hervat en zullen de schalen van Gods toorn uitgegoten worden over deze Christus-verwerpende wereld.

Het lijden en de heerlijkheid

De belofte van de Heere in Matth.19:28 had er geen twijfel over gelaten dat de twaalf met Christus in het koninkrijk op tronen zouden zitten, en wat Petrus zag en hoorde "*op de heilige berg*" betrof de heerlijkheid waaraan hijzelf deel zou hebben bij de regering van Christus.

Wat Paulus zag en hoorde, betrof echter het lijden van de Heere en de Zijnen. De verworpen Heere zei tot Saulus: "*Waarom vervolgt gij Mij?*", maar Hij zei ook tot Ananias over Saulus:

"Want Ik zal hem tonen hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam" (Hand.9:16).

Christus moest, uit genade, in ballingschap blijven, verworpen door de wereld, maar Paulus, de zondaar gered door genade, moest het lijden en de verwerping dragen.

Dit verklaart Kolossenzen 1:24, waar de apostel zegt:

"Kol.1:24: Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente;

In welke zin vervulde Paulus de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus? Het is zeker dat hij niets kon toevoegen aan het volbrachte reddingswerk. Het punt is dat, daar waar Christus' plaatsvervangend lijden voor de zonden voorbij was, Hij nog steeds werd verworpen, en in genade verkoos om voor bepaalde tijd zo te blijven in plaats van Zijn vijanden direct te oordelen. Terwijl Hij aldus "*de dag van Zijn toorn*" uitstelde, redde Hij Saulus, Zijn grootste vijand, en zond hem uit om overal genade en vrede te verkondigen aan Zijn vijanden. Zo werd de grote vervolger nu de vervolgte, dragende de verdrukkingen van Christus' voortdurende verwerping. En zo lang onze Heere in genade nog weg blijft volgen wij, als leden van Christus' lichaam, Paulus hierin, zoals geschreven staat:

"Fil. 1:29-30: 29 Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden; 30 Denzelfden strijd hebbende, hoedanigen gij in mij gezien hebt, en nu in mij hoort.

Zulk lijden echter is zoet. De apostel noemt het: lijden "met Christus" (Rom.8:17), "het lijden van Christus" (2Kor.1:5), "de gemeenschap Zijns lijdens", en verlangt naar deze gemeenschap (Fil.3:10).

Men zou zich kunnen afvragen: Hadden de twaalf ook niet voor Christus geleden? Ja, maar altijd in de hoop dat Israël Christus zou accepteren. Als Paulus, in plaats van Petrus, de voornaamste plaats inneemt in het boek Handelingen, komt dat omdat Israëls afwijzing van Christus wordt erkend en aangenomen. Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat God onmiddellijk Zijn handelen met Israël als natie afsloot, want het vonnis over Israël werd niet eerder uitgesproken dan in Hand.28:28.

Zo werd Paulus geroepen om Christus te prediken in een Christus verwerpende wereld en daarvoor te lijden. Hij was uitverkoren om dat te vervullen wat nog overbleef van het lijden van Christus - en zo is het ook met ons, want Hij spoort ons aan, door de Heilige Geest: "Weest mede mijn navolgers, broeders" (Fil.3:17).

Christus is nog steeds verworpen en nog steeds blijft Hij weg, en wij dragen, of zouden moeten dragen, in ons vlees het lijden van Zijn verwerping. In een wereld in vijandschap met God en Zijn Christus roepen wij:

"2 Kor.5:20-21: 20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen. 21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Christus stierf in onze plaats, en wij beschouwen het als een voorrecht om in Zijn plaats voor de mensen te staan, hoewel het telkens lijden met zich meebrengt. Evenals Paulus bidden wij de mensen en zeggen: "Christus is niet hier; u wilde Hem niet, maar wij zijn hier in Zijn plaats, om u te vertellen dat Hij u liefheeft en voor u stierf, opdat u verzoend kunt worden met God door Zijn verdiensten".

Nog twee stemmen

Paulus te Jeruzalem Hand.22:17-21

"En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was,

"En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u en ga inderhaast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

Petrus te Joppe Hand.10:9-16

"9 En des anderen daags, terwijl deze reisden, en nabij de stad kwamen, klom Petrus op het dak, om te bidden, omtrent de zesde ure. 10 En hij werd hongerig, en begeerde te eten. En terwijl zij het bereidden, viel over hem een vertrekking van zinnen. 11 En hij zag den hemel geopend, en een zeker vat tot hem nederdalen, gelijk een groot linnen laken, aan de vier hoeken gebonden, en nedergelaten op de aarde; 12 In hetwelk waren al de viervoetige dieren der aarde, en de wilde, en de kruipende dieren, en de vogelen des hemels. 13 En er geschiedde een stem tot hem: Sta op, Petrus! slacht en eet. 14 Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere! want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was. 15 En een

stem geschiedde wederom ten tweeden male tot hem: Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken. 16 En dit geschiedde tot drie maal; en het vat werd wederom opgenomen in den hemel.

Hier zien we opnieuw dat Petrus en Paulus elk een stem hoorden; terwijl zij in vertrekking van zinnen waren en beiden waren die tijd in gebed. Petrus' ervaring had betrekking op Gods doel om naar de heidenen te gaan; Paulus' betrof Zijn doel om weg te gaan van Israël. Beiden spraken ook tot God.

Petrus, in zijn afkeer van het onreine, maakte bezwaar dat hij nooit iets gemeen of onreins had gegeten. Paulus, in zijn verlangen om in te Jeruzalem te dienen en zijn bloedverwanten voor Christus te winnen, argumenteerde dat zij hem allen kenden als de vroegere vervolger van de gemeente.

In beide gevallen echter stond de Heere erop dat Zijn bedoeling zou worden uitgevoerd. Tot Petrus zei Hij: "*Hetgeen God gereinigt heeft, zult gij niet gemeen maken*", en gebod hem "*niet twijfelende*" naar de heidenen te gaan. Paulus antwoordde Hij: "*Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden*".

We zijn ons welbewust van het feit dat Petrus niet het geheimenis van Gods bedoeling en genade tot deze heidenen heeft gepredikt. Hij wist het niet eens. Hij wist zelfs niet waarom God hem zond, en toen hem rekenschap werd gevraagd, verklaarde hij eenvoudig: "*Wie was ik toch, die God konde weren?*" (Hand.11:17). Bovendien werd zijn bediening aan het huishouden van Cornelius vergezeld door waterdoop en wondertekens.

Niettemin was Petrus' opdracht één van de eerste stappen in de openbaring van het geheimenis, Gods plan om de volkeren te zegenen, ondanks Israëls verwerping van Christus.

Terwijl we volledig het koninkrijks-aspect herkennen in Petrus' boodschap en de bekering van Cornelius, moeten we de volgende feiten niet vergeten:

1. De gebeurtenis vond plaats na de bekering van Saulus, wat de eerste stap was in de introductie van de nieuwe bedeling (1Tim.1:13-16).

2. Petrus werd niet tot Cornelius gezonden onder de zogenaamde "*grote opdracht*", maar vanwege een speciale opdracht; niet omdat Israël de Messias had aangenomen, maar ziende op het feit dat zij Hem afwees. Het was niet de volgende stap in de uitvoering van de "*grote opdracht*", want volgens deze opdracht, moest Israël eerst aan de voeten van de Messias gebracht worden (zie Luk.24:47, Hand.1:8, 3:25,26) en het was steeds duidelijker geworden dat Israël de Messias niet wilde accepteren.

3. Hier leren we voor de eerste keer, dat God "*geen verschil*" maakt tussen Jood en Heiden (Hand.15:9). Dit was, zoals we gezien hebben, niet zo onder de "*grote opdracht*", noch zal dat zo zijn op de dag des Heeren, wanneer die opdracht uitgevoerd wordt (Matth.24:14, Jes.60:1-3). Maar voordat de Handelingenperiode afgesloten wordt is ten volle aangetoond dat "*er geen verschil is*", noch wat betreft de zonde van de mens (Rom.3:22,23) noch wat betreft Gods genade (Rom.10:12).

4. Het was op grond van de ervaring van Petrus, dat Paulus' bediening aan de heidenen werd erkend door de gemeente te Jeruzalem. Lees zorgvuldig Hand.15:7-35).

Wat betreft Paulus' ervaring in de tempel bij zijn eerste terugkeer naar Jeruzalem na zijn bekering, deze wijst er duidelijk op dat Israëls verwerping van Christus nu een feit was. Omdat de boodschap van de twaalf was veracht veronderstelde Paulus dat zij wel naar hem wilden luisteren, aangezien hij eerst de leider was geweest van de vervolging van Christus. Maar de Heere wist beter en zei: "*Zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.*"

Laten wij ons opnieuw herinneren waarom God dus Zijn handelen met Israël als volk onderbrak:

“Rom. 11:32-33: 32 Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn. 33 O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!

Vragen:

1. Waar vond de verheerlijking van onze Heere plaats?
2. In welke grotere heerlijkheid zag later Paulus Christus?
3. Wat zei de stem uit de hemel bij de "verheerlijking"?
4. Wat was de betekenis van de "verheerlijking"?
5. Wat zei de stem uit de hemel tot Paulus toen hij voor 't eerst de verheerlijkte Heere zag?
6. In welke zin was dit belangrijk?
7. Waarin kwamen de details van de "verheerlijking" overeen met Petrus' bediening?
8. Waarin kwamen de details van de openbaring van Christus aan Paulus overeen met zijn bediening?
9. Wat was de reactie van de apostelen op Christus' voorspelling van Zijn dood en opstanding?
10. Hoe had Petrus geantwoord?
11. Hoe had de "verheerlijking" deze situatie moeten beïnvloeden?
12. Geef drie Schriftplaatsen die Saulus' rol als vervolger van Christus beschrijven.
13. Hoe antwoordde God op Saulus' (en Israëls) rebellie tegen Christus?
14. Geef een Schriftplaats die aangeeft dat God een nieuwe bedeling begon met de bekering van Saulus.
15. Geef een Schriftplaats die het verband aangeeft tussen Christus' afwijzing en Paulus' lijden voor Christus.
16. Geef een Schriftplaats die aangeeft dat wij ook moeten lijden voor Christus' afwijzing.
16. Geef drie aanwijzingen dat Petrus' boodschap aan Cornelius één van de eerste stappen was in de openbaring van het geheimenis.
18. Wat moest Petrus' visioen op het dak van het huis in Joppe hem leren?
19. Wat moest Paulus' visioen in de tempel hem leren?
20. Welk verband was er tussen Petrus' bezoek aan Cornelius en Paulus' zijn bediening daarna?

Hoofdstuk 8.

Petrus en Paulus als bouwmeesters

Het is belangrijk om op te merken dat het Petrus' belijdenis was waardoor hij de naam Petrus, Rots kreeg, en het was op deze belijdenis ("deze rots", Gr. Petra) dat Christus Zijn Gemeente zou gaan

bouwen. Door te claimen dat de gemeente op Petrus zelf is gefundeerd, negeert Rome volledig de inhoud, verhoogd Petrus boven Christus en spreekt het Woord van God tegen:

"1 Kor. 3:11: Want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus.

Maar er dient bijzonder op gelet te worden dat Petrus Jezus beleed als "de Christus (Hebr. Messias, Gezalfde), de Zoon van de levende God".

We herinneren ons, dat de twaalf waren uitgezonden om te prediken: *"Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen"* (Matt.10:5-7). Christus Zelf was natuurlijk Gods Gezalfde Zoon, gekozen om op de troon in dat koninkrijk te zitten.

Als de Heere, steeds meer afgewezen in Israël, nu Zijn discipelen vraagt: *"Wie zegt gij dat Ik ben?"*, is het aangrijpend te horen hoe Petrus direct en zonder meer antwoordt: *"Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods"*.

Deze waarheid: Jezus als de ware Koning, en Zoon van God, moest het enige fundament zijn van de Messiaanse gemeente, en zo erkenden de ware gelovigen de Heere in die tijd.

Bij een andere gelegenheid belijdt Petrus opnieuw zijn geloof in Jezus als de Messias, als hij zegt: *"en wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods"* (Joh.6:69).

Nathanael erkende Hem op dezelfde wijze en zei:

"Rabbi, Gij zijt de Zoon Gods; Gij zijt de Koning Israëls" (Joh.1:50).

Martha zei:

"Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld komen zou" (Joh.11:27).

Johannes, schrijvend over het aardse leven van onze Heere, besluit zijn evangelie:

"Joh. 20:30-31: 30 Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek; 31 Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods; en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.

Paulus en het Lichaam van Christus

Wij weten echter dat Israël, als volk, Christus afwees en dat de Messiaanse gemeente haar voltooiing niet kon bereiken. De Messias, de Fundering- en Hoeksteen werd verworpen en het gebouw ligt, ook vandaag nog, in puin. Zo laat God Israël zien, dat haar huis niet zal bestaan, dan totdat zij Jezus als Gods Zoon en haar Koning erkent.

Ondertussen bouwt God een ander huis, of ten minste een ander gedeelte van het grote samengevoegde gebouw waarnaar wordt verwezen in Ef.2:21-22. Het bouwen van dit huis, de gemeente van deze tijd, was een geheim, waarvan Petrus en de elf niets wisten toen zij Christus als koning volgden, en op Pinksteren Zijn koninkrijk aanboden aan Israël.

De plannen en details voor het bouwen van deze gemeente werden toevertrouwd aan Paulus door de verheerlijkte Heere Zelf. Hij zegt, door de Geest:

"1 Kor. 3:10: Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe.

Als Paulus zegt: *"Ik heb het fundament gelegd"*, bedoelt hij niet dat de gemeente van deze bedeling niet ook op Christus is gefundeerd, want in het volgende vers verklaart hij duidelijk dat er geen ander fundament kan gelegd worden dan Christus Jezus. Daarom is het zo belangrijk dat *"een iegelijk toeziet hoe hij daarop bouwt"* (3:10). Inderdaad, in Ef.2:20 zegt hij ook dat wij zijn *"gebouwd op het fundament der apostelen en profeten"*. Dat is, wij zijn *"gebouwd op Jezus Christus"*.

Het punt in Paulus' aanspraak is dat we nu Christus kennen op een andere manier. Terwijl Petrus en de elf Hem kenden als de Koning die de aarde zal regeren, kennen wij Hem (dezelfde Persoon) als het verheerlijkte Hoofd van het Lichaam (Ef.1:19-23),

Paulus geeft, door de Geest, te kennen dat er een verandering in bedeling heeft plaats gevonden, als hij zegt:

"2 Kor. 5:16: Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees.

Vóór die tijd werd van de mensen verwacht dat zij zouden geloven in Jezus als *"de Christus, de Zoon des levenden Gods"*, de Koning Die als God zal regeren op de troon van David. Maar met de roeping van Paulus werd Israëls verwerping van Christus een feit en wij stellen ons vertrouwen in de verworpen Koning als onze verheerlijkte Heere en Redder. Daarop verklaart Paulus:

"Namelijk indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden" (Rom.10:9).

Twee niet te verwarren zaken

Wij moeten ervoor oppassen om de gemeente, beschreven in de Efeze brief, niet te verwarren met de gemeente waarover onze Heere met Petrus sprak. Dat was een geprofeteerde gemeente. De plannen en nadere beschrijvingen voor die gemeente vinden wij in de Oud Testamentische geschriften. De plannen en nadere beschrijvingen voor de huidige gemeente was een verborgenheid: *"geheim gehouden van het begin der wereld"* (Rom.16:25), *"verborgen geweest van alle eeuwen en van alle geslachten"* (Kol.1:26), *"in andere eeuwen... niet bekend gemaakt"* (Ef.3:5), maar nu geopenbaard aan en door de apostel Paulus.

Petrus en Paulus bouwden dan ook op hetzelfde fundament, maar terwijl in het duizendjarig rijk de kerk zal zijn gebouwd op onze Heere als Israëls Messias, is de gemeente van de tegenwoordige bedeling gebouwd op Hem, als het verheerlijkte Hoofd van het Lichaam, verworpen op aarde, maar verhoogd ver boven alles, aan Gods rechterhand in de hemel.

Dit onderscheid komt duidelijk naar voren door Hand.2 en 2 Tim. 2 met elkaar te vergelijken.

In de eerste passage verklaart Petrus dat God Christus uit de dood heeft opgewekt om te zitten op de troon van David (Hand.2:29-36). In de tweede passage vermaant Paulus Timotheüs:

"2 Tim. 2:7-9: 7 Merk, hetgeen ik zeg; doch de Heere geve u verstand in alle dingen. 8 Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zede Davids, naar mijn Evangelie; 9 Om hetwelk ik verdrukkingen lijde tot de banden toe, als een kwaaddoener; maar het Woord Gods is niet gebonden.

Om te begrijpen wat de apostel bedoelt wanneer hij zegt dat Jezus Christus, uit het zaad van David, (ook) werd opgewekt uit de dood volgens zijn evangelie, moeten we terugkeren naar Ef.1 en 2, waar we hem biddend vinden dat gelovigen het geestelijke inzicht mogen krijgen om te zien:

“Ef. 1:18-20: 18 Namelijk verlichte ogen uws verstands, opdat gij moogt weten, welke zij de hoop van Zijn roeping, en welke de rijkdom zij der heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen; 19 En welke de uitnemende grootheid Zijner kracht zij aan ons, die geloven, naar de werking der sterkte Zijner macht, 20 Die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft Hem gezet tot Zijn rechter hand in den hemel;

“Ef. 2:4-6: 4 Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, 5 Ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden), 6 En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in den hemel in Christus Jezus;

Petrus zou zeker, indien hij het geweten had, zo'n boodschap op Pinksteren hebben gepredikt. Maar dat wist hij niet. Op Pinksteren verkondigde hij Christus alleen als de Redder-Koning, Die God had opgewekt uit de dood, om te zitten op de troon van David. Hij riep Israël op tot bekering, en tot de doop ter vergeving van zonden, zodat de tijden der verkoeling mochten komen, en God Jezus terug zou zenden, Die zij hadden verworpen en gekruisigd (Hand.3:19-21).

De bediening van Petrus werd inderdaad begeleid door wonderlijke tekenen, die zouden "verdwijnen" gedurende de bediening van Paulus. Maar wie zal er verlangen naar "Pinksterkracht", als hij de opstandingkracht van Christus' heeft leren kennen? (Ef.1:19,20, Fil.3:10).

Het is deze boodschap waar satan een gloeiende hekel aan heeft en zo bitter tegenstaat dat Paulus daardoor moeite lijdt als een kwaaddoener tot de boeien toe. En geen wonder! Het zag er naar uit dat met Israëls verwerping van Christus alle hoop voor de wereld verloren was; dat de mens zijn eigen redding onmogelijk had gemaakt; dat Gods beloften hadden gefaald. En toen kwam de openbaring van het geheimenis! De voornaamste der zondaren werd gered en uitgezonden om "het evangelie der genade Gods" te verkondigen. Het zelfde kruis dat veroordeling voor de mens betekende werd nu geopenbaard als het krachtige middel tot zijn redding, en zij die in Christus vergoten bloed geloofden werd de vergeving van hun zonden vrij geschonken en een positie in Christus gegeven aan Gods rechterhand in de hemelse gewesten!

Paulus de bouwmeester

Paulus was niet hoogmoedig toen hij zich de bouwmeester van de gemeente van deze bedeling noemde. Hij maakt duidelijk dat deze positie hem was gegeven "overeenkomstig de genade van God". Hij verbindt inderdaad altijd zijn unieke positie met de genade van God, want zijn bekering en bediening was de uitnemendste betoning van die genade (zie Rom.1:5, 12:3, 15:15,16, 1Cor.15:9,10, Gal.1:15,16, 2:9, Ef.3:7,8 en 1Tim.1:12-16).

Mozes was de bouwmeester van de tabernakel. God gaf hem de plannen en beschrijvingen ervoor, en zei: "Zie...dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op den berg getoond is" (Hebr.8:5).

Zoals Mozes de wet vertegenwoordigt, zo vertegenwoordigt Paulus de genade. Paulus was ook een bouwmeester, want aan hem vertrouwde God de plannen en beschrijvingen toe voor een groter gebouw, "een heilige tempel", de gemeente, die Christus' lichaam is. Stap voor stap werden de details

aan hem bekend gemaakt door directe openbaring zodat hij als "een wijs bouwmeester", het recht en de verantwoordelijkheid had, om deze aan ons, de bouwers, voor te houden.

De verantwoordelijkheid van de bouwers

Waarom hebben Gods bouwers zo jammerlijk gefaald om te bouwen volgens de plannen en beschrijvingen die uiteengezet zijn in de brieven van Paulus? Waarom negeren zij de waarschuwing:

"1 Kor. 3:10: Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd; en een ander bouwt daarop. Maar een iegelijk zie toe, hoe hij daarop bouwe.

Zij hebben materiaal van Petrus genomen en daarmee gebouwd op Paulus' fundament. Zij hebben gesproken over "het koninkrijk bouwen" en hebben tevergeefs geprobeerd de zogenaamde "grote opdracht" uit te voeren. Zij hebben waterdoop, tongentaal, genezingen, en tekenen genomen uit de tijd van een andere bedeling en gevoegd in de bedeling van Gods genade nadat God had gezegd dat deze zouden "verdwijnen", totdat de kerk zo verward en verdeeld was geworden en weinigen nog weten wat ze moeten geloven.

Dit komt door het te licht opnemen van de apostolische vloek uit Gal.1:8:

"Gal. 1:8: Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

Zijn de geestelijke leiders zich niet bewust van de toestand van de kerk of zijn zij vergeten dat zij rekenschap zullen moeten afleggen aan God van hun werkzaamheden als het bouwwerk wordt geïnspecteerd?

Wij kunnen natuurlijk niet God de schuld geven van de huidige toestand van de kerk. De bouwers zijn te beschuldigen. In plaats van het Woord "recht gesneden" te prediken, hebben zij hun gemeenten gevoed met melk en muziek. Of één of ander pakkend gezegde, een treffend vers hier of daar vandaan gehaald, ongeacht de context; dit samen met wat entertainment wordt gebracht als wat zou moeten zijn verstandige en geestelijk krachtige prediking van het Woord. En de meerderheid van de christenen is zo lang gevoed met dit soort dieet, dat zij geestelijk ziek zijn- zo ziek, dat hun geestelijke leiders zich genoodzaakt voelen om tot in het oneindige door te gaan met dit lichte dieet.

Veelal wordt aangevoerd dat zielen worden gered, maar zullen de bouwers van kerken dan nimmer inzien dat handen opsteken of het naar voren gaan van mensen niet de mate van succes van hun werk aangeeft? Zal hun werk standhouden? Dat is de vraag. Niet of het publieke bijval heeft, maar zal het de heilige toets doorstaan?

Te vaak hebben geestelijke leiders de waarschuwing van Paulus in 1 Kor.3:10-17 toegepast op het christelijk gedrag in het algemeen, terwijl deze passage specifiek gaat over de bouwers en hun werk bij de opbouw van de gemeente. Het resultaat: kijk naar de gemeente - ja, zelfs de fundamentele, Bijbelgetrouwe gemeente. Onderzoek nauwkeurig, en kijk of het gebouw in een gezonde staat verkeert. Kijk of het voor het grootste gedeelte is samengesteld uit "goud, zilver, kostbare stenen," of uit "hout, hooi of stoppelen". En vraag dan uzelf af, wat de grote goddelijke Inspecteur zal zeggen tegen de bouwers als hij hun werk bekijkt.

Vele belangrijke, populaire evangelisten en predikers van vandaag, zullen die dag wenen als zij hun werk in vlammen zien opgaan. Zelfs als "*hij zelf zal worden behouden*", zal het een droevige zaak zijn, om "*verlies te lijden*", terwijl er beloningen worden uitgereikt.

Hoe kunnen Gods arbeiders verkeerd bouwen, en de afkeuring van hun werk door de grote Bouw-Inspecteur voorkomen? Er is maar één manier:

"2 Tim.2:15: Benaarstig u, om uzelfven Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt.

Vragen

1. Hoe verkreeg Simon de naam Petrus, Steen?
2. Op welke Petra, of rots zou Christus toen "Zijn gemeente" bouwen?
3. Geef een Schriftplaats om te bewijzen, dat deze gemeente niet zou worden gebouwd op Petrus zelf.
4. Naar welke gemeente verwees onze Heere in Matth. 16:18?
5. Waarvan beloofde onze Heere aan Petrus de sleutels te geven?
6. Geef bewijs dat de Heere niet heeft kunnen verwijzen naar "de gemeente, die Zijn lichaam is".
7. Geef twee andere Schriftvoorbeelden die aangeven, dat gelovigen in die tijd Jezus zagen als de Messias en Zoon van God.
8. Hoe moeten mensen vandaag Jezus belijden om gered te worden? Geef Schriftplaatsen.
9. Hoe is de relatie tussen onze Heere en de gemeente in deze huidige bedeling?
10. Op Pinksteren verklaarde Petrus dat God Christus had opgewekt uit de dood, met welk doel?
11. Welke verdere openbaring kreeg Paulus, en maakte hij bekend over de opstanding van Christus?
12. Paulus herinnerde Timotheüs er later aan dat Jezus Christus, uit het zaad van David, werd opgewekt uit de dood, overeenkomstig wat?
13. Welke relatie onderschrijft Paulus m.b.t het bouwen van de gemeente van deze dagen? Geef een Schriftplaats.
14. Hoe bemoedigt hij de bouwers in dit verband?
15. Uit welke verschillende materialen zal Gods gebouw zijn samengesteld?
16. Hoe zal het werk van de bouwers worden beproefd, en wat zal de ene, grote proef zijn van voldoende werk?
17. Hoe zullen de resultaten de bouwers beïnvloeden?
18. Geef Schriftplaatsen aan om te bewijzen dat de redding van de werklieden niet zal worden beïnvloed door de kwaliteit van hun werk.
19. Wie is, overeenkomstig 1 Kor.3:10-15, te beschuldigen voor de toestand van de hedendaagse kerk?
20. Welk Schriftgedeelte geeft aan hoe wij er zeker van kunnen zijn dat wij Gode beproefde arbeiders zijn?

Hoofdstuk 9

De autoriteit van Petrus en Paulus

Petrus en zijn sleutels

In verband met de bouw van de Messiaanse gemeente zei onze Heere tot Petrus:

“Matth. 16:19: En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

Rome baseert haar aanspraken op de pauselijke autoriteit voornamelijk op dit vers. Zij redeneert dat onze Heere aan een daartoe (uit)geroepen groep (Gr. ekklesia: kerk) volle autoriteit verleende om officieel in Zijn naam te handelen, zelfs tot het vergeven van zonden toe, en dat zulke officiële handelingen bindend waren in de hemel. Zij redeneert verder dat de autoriteit van deze kerk gecentraliseerd was in de twaalf apostelen, over wie de Heere één van hen, Sint Petrus, als leider aanstelde.

Deze aanspraken zijn gebaseerd op het feit dat waar in Joh.20:23 zou gesproken zijn door Jezus tot velen van Zijn discipelen, Matt.18:18 blijkbaar werd gericht tot de twaalf apostelen, en Matt.16:19 tot Petrus alleen. Aldus wordt aanspraak gemaakt op het feit dat autoriteit in geestelijke zaken werd gegeven aan de kerk, vertegenwoordigd door de twaalf apostelen en gepersonifieerd in de apostel Petrus.

Rome 's conclusie is dat aangezien de kerk van vandaag (volgens de Katholieke leer) een voortzetting is van de organisatie die Christus stichtte en met goddelijke autoriteit bekleedde, er noodzakelijkerwijs een apostolische successie moest zijn. Zij beweert dat het apostolisch lichaam is bestendig in haar Heilig College van Kardinalen met haar twaalf congregaties, en dat één van hen, de Paus of bisschop van Rome, Petrus opvolgt als hun leider en het hoogste hoofd van de kerk op aarde - die geestelijke autoriteit wordt thans nog steeds bekleed in de kerk, vertegenwoordigd door het College van Kardinalen, en gepersonifieerd in de Paus zelf.

Protestantse interpretaties

Protestanten mogen hun handen dan wel in ontzetting opheffen bij zulke aanspraken, maar hun eigen interpretaties van deze passages hangen aan een zijden draadje. Laten we er enkele noemen:

1. De katholieke interpretatie vinden wij, in een andere vorm, terug in de geloofsbelijdenissen van vele Protestantse denominaties. Zij maken dezelfde aanspraken als Rome, met reserves en verontschuldigheden.
2. Sommige Protestanten redeneren dat onze Heere in deze woorden de apostelen enkel autoriteit gaf om de voorwaarden tot behoudenis aan te geven.
3. Anderen beweren dat aan de apostelen de bevoegdheid werd gegeven om te kunnen onderscheiden ,en verklaren, wiens zonden vergeven waren en wiens niet. Dit betekent dat zij zonden vergeven konden, niet door enige autoriteit die hen zou zijn geschonken, maar vanwege door God gegeven kracht om de ware geestelijke staat van hen die zij bedienden te onderscheiden.

4. Weer anderen stellen vast dat onze Heere bedoelde om Zijn volgelingen hun grote verantwoordelijkheid op het hart te drukken en hen te waarschuwen dat door hun gedrag sommigen Hem zouden aannemen terwijl anderen Hem zouden afwijzen; sommigen zouden hun zonden vergeven zijn, terwijl anderen hun zonden werden gehouden. Maar al deze argumenten kunnen in één categorie worden geplaatst: zij doen de eigenlijke bedoeling van de Schriften geweld aan en worden eenvoudigweg afgedaan door Rome als zij wijst op het Boek zelf en beweert: "Maar dit is wat er staat".

De oplossing

De oplossing van dit probleem en het antwoord op Rome 's pretenties is opnieuw een kwestie van de bedeling. Het berust op het feit dat God Zijn handelingen met de mens van tijd tot tijd wijzigt - een stelling die door Rooms en zal moet worden toegegeven als onze Heere inderdaad zulke krachten verleende aan Zijn discipelen nadat enkele duizenden jaren van menselijke geschiedenis voorbij gegaan waren - en dat de kerk van vandaag niet een voortzetting is van de organisatie die Christus vestigde toen Hij op aarde was.

Onze Heere gaf in feite de twaalf, met Petrus als hun leider, autoriteit om als Zijn vertegenwoordigers te handelen in Zijn afwezigheid.

Laat ons Joh.20:21-23 in het licht van zijn context beschouwen, te beginnen bij vers 21:

"21 Jezus dan zeide wederom tot hen: Vrede zij ulieden, gelijkewijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden. 22 En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt den Heiligen Geest. 23 Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden zij vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden.

"gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden".

Is het vreemd in het licht van deze woorden dat onze Heere dezelfde krachten schenkt? Deze woorden moeten worden vergeleken met de woorden van de Heere tot de twaalf in Luk.22:28-30:

"Lukas 22:28-30: 28 En gij zijt degenen, die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeken. 29 En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkewijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft; 30 Opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk, en zit op tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls.

Betekent dit dan, dat onze Heere zelfs de vergeving van zonden in de handen van falende mensen zou hebben overgegeven? Nee, niet aan falende mensen, want op Pinksteren nam de Heilige Geest bovennatuurlijk bezit van hen. In die voorsmaak van het millennium leefden de gelovigen samen op een wijze die zelfs de meest geestelijke gelovigen van nu niet (kunnen) doen. Inderdaad, kunnen we de apostelen van geen enkele misstap beschuldigen, dan tot na de bekering van Saulus. Bovendien gaf God hen bovennatuurlijke gaven om hen te kwalificeren voor hun werk.

Het is natuurlijk te begrijpen dat de apostelen geen wezenlijke kracht in zichzelf bezaten om zonden te vergeven. Het was gedelegeerde kracht, uitgeoefend, zoals we dat zeggen, onder de controle van God de Heilige Geest.

In Mark.2:7 maken de Schriftgeleerden aanmerkingen op Christus en zeggen:

"Wat spreekt Deze aldus godslasteringen? Wie kan de zonden vergeven, dan alleen God?"

Zijn wij misschien te snel geneigd om in te stemmen met deze Schriftgeleerden? We moeten niet vergeten dat onze Heere Zelf zei:

"22 Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel den Zoon gegeven.....27 En heeft Hem macht gegeven ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is" (Joh.5:22,27).

De Heere Jezus had zeer zeker gezag om mensen in het koninkrijk toe te laten of hen uit te sluiten. Zeker kon Hij, als de Zoon des Mensen, zonden vergeven, en wat Hij op aarde bond, was zeker gebonden in de hemel.

En nu geeft Hij deze krachten aan Zijn volgelingen als vertegenwoordigers in het koninkrijk:

"Joh. 20:21: gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden

"Lukas 22:9 En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkerwijs Mijn Vader dat Mij verordineerd heeft;

Matt.21:43 maakt duidelijk dat het koninkrijk zou worden afgenomen van de hogepriesters en ouderlingen in Israël en Luk.12:32 maakt het evenzo duidelijk dat het koninkrijk zou worden gegeven aan de "kleine kudde" van Christus' volgelingen. We halen deze verzen hier aan:

"Matth.21:43: Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.

"Lukas 12:32: Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven.

Matth.19:28 maakt het verder duidelijk dat het gezag in dit koninkrijk (onder Christus) gecentraliseerd was in de twaalf apostelen:

"Matth. 19:28: En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls.

Tenslotte wordt Petrus in Matth.16:19 afgezonderd als leider van de twaalf als onze Heere zegt:

"Matth. 16:19: En Ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen;.....".

Dat Petrus consequent optreedt als de leider van de twaalf zien wij in het volgende:

"...Petrus stond op in het midden der discipelen..." (Hand.1:15).

"...Petrus staande met de elven..." (Hand.2:14).

"...Petrus en de andere apostelen..." (Hand.2:37).

"...Petrus en de apostelen..." (Hand.5:29).

Het is spijtig dat Protestanten, in plaats van uit de Schriften het feit te bewijzen dat de kerk van vandaag niet de voortzetting is van de organisatie die onze Heere vestigde terwijl Hij op aarde was, tevergeefs proberen te weerleggen wat Matth.16:19 zo duidelijk stelt! Het is duidelijk dat iemand die de sleutels van een gebouw heeft de macht heeft om anderen binnen te laten of buiten te sluiten. Een gelijksoortige passage (Jes.22:20-23) beschrijft hoe aan Eljakim de sleutel van het huis van David was gegeven; met andere woorden, het was in zijn macht om mensen toe te laten, of uit te sluiten van de regering over Israël.

De officiële handelingen van de twaalf

De eerste officiële daad van de "kleine kudde" was het aanwijzen van een opvolger voor Judas, als twaalfde apostel, en zoals wij zagen, wat zij bonden op aarde was gebonden in de hemel, want

"Matthias...werd met gemene toestemming tot de elf apostelen gekozen...En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest" (Hand.1:26, 2:4).

Op Pinksteren zien we de apostelen weer ten volle hun autoriteit uitoefenen. Toen de aanwezigen van schuld overtuigd waren, en aan Petrus en de andere apostelen vroegen wat zij moesten doen, antwoordde Petrus:

"Hand. 2:38:Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen."

En toen doopten de apostelen (en wellicht anderen van de discipelen) hen "tot vergeving der zonden". Vergelijk dit met de woorden van onze Heere: *"Wiens zonden gij vergeeft, die zijn ze vergeven"* en *"en zo wat gij op aarde zult binden zal gebonden zijn in de hemel"*. Er is hier een volstreekte harmonie.

Maar zou een sluw mens hen niet hebben kunnen bedriegen? Bedroog Ananias hen? Hij werd dood weggedragen! Zoals we hebben gezien, *"werden zij allen vervuld met de Heilige Geest"* (Hand.2:4) en bekleed met speciale wonderlijke krachten (Hand.1:8), met inbegrip van *"de gave van kennis"*.

In Hand.3:19-21 vinden we Petrus daadwerkelijk bezig om aan Israël *"de tijden der verkoeling"* en de wederkomst van Christus aan te bieden. Hij deed dit met officiële volmacht en het is duidelijk dat dit aanbod was gebonden (als bindend aangenomen) in de hemel.

Er zijn meerdere van zulke gevallen in het verslag van de bedieningen van de apostelen, maar één van bijzonder belang vinden we in Handelingen 10, direct na de bekering van Saulus:

Petrus was **niet** buiten Gods wil, toen hij aarzelde om naar de heidenen te gaan. Hij kende het profetische programma goed, dat de volkeren zouden worden gezegend door de opwekking en redding van Israël (Jes.60:1-3). Vervuld met de Heilige Geest, had hij verklaard, dat God Zijn Zoon Jezus had opgewekt om in de eerste plaats Israël te zegenen, door hen af te keren van hun ongerechtigheden, zodat het verbond met Abraham vervuld zou worden, en de volkeren gezegend zouden worden door hen (Zie Hand.3:25-26 en Mark.7:27, Luk.24:47 en Hand.1:8). Israël moest eerst aan de voeten van de Messias gebracht worden.

Maar hier werd Petrus door een speciale boodschap gezonden om *"niet twijfelende"* naar het heidense huis van Cornelius te gaan. De anderen in Jeruzalem riepen hem later ter verantwoording voor deze handeling, maar nadat hij

"4 beginnende verhaalde het hun vervolgens zeggende...", *"18 en verheerlijkten God, zeggende: Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven"* (Hand.11:4 en 18).

Zonder afbreuk te doen aan het koninkrijks -aspect van deze gebeurtenis, dient men wel in gedachten te houden dat, toen Petrus naar het huisgezin van Cornelius ging, dit niet volgens het profetisch programma of de zgn. *"grote opdracht"* was. Hij werd niet naar deze heidenen gezonden omdat Israël Christus aanvaard had, maar vanwege het feit dat Israël Christus afwees. Maar wat Petrus gedaan had op aarde was gebonden in de hemel en Paulus' daaropvolgende bediening werd later erkend en geruggensteund door de Jeruzalem-kerk op grond van deze activiteit van Petrus hier (Zie Hand.15:1-18).

Naar nog een andere, wellicht de laatste, officiële handeling van de apostelen wordt verwezen in Galaten 2 waar zij, door hun leiders, Paulus erkenden als "*de apostel der heidenen*".

Wij citeren:

"Gal. 2:2 en 9: 2 En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben".

9 En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan;

Hier beloven zij met een plechtige overeenkomst dat zij, die oorspronkelijk in de "gehele wereld" en tot "alle volkeren" waren gezonden, hun bediening zouden beperken tot Israël terwijl Paulus naar de heidenen zou gaan.

Waren deze leiders van de twaalf buiten de wil van God, toen zij deze overeenkomst maakten? In geen geval! Latere openbaring bewijst, dat zij zeer zeker in de wil van God waren, beide in het zichzelf losmaken van hun opdracht om de wereld te evangeliseren, en in het toestemmen dat Paulus naar de heidenen zou gaan, want Israëls verwerping van Christus had een verandering gebracht in het goddelijke programma.

Hier alleen is het antwoord aan het katholicisme. Hier alleen is de bijl gelegd aan de wortel van de boom, want in het licht van deze Schriftplaatsen is het onmogelijk vol te houden dat de kerk van vandaag een voortzetting zou zijn van de organisatie die onze Heere vestigde toen Hij op aarde was. Er is een groot verschil tussen het koninkrijk der hemelen, verkondigd door de twaalf, en het lichaam van Christus, geopenbaard aan en door Paulus.

Er kan dus door Rome 's eigen argumentatie geen apostolische successie zijn, want door de autoriteit gegeven aan de twaalf (een autoriteit die Rome pertinent getuigt te bezitten) ontbonden zij zichzelf van hun verplichting om de "grote opdracht" tot het einde toe te volbrengen, en erkenden zij Paulus als de apostel van de nieuwe bedeling. En let wel: wat zij bonden op aarde werd gebonden in de hemel, en wat zij ontbonden op aarde werd ontbonden in de hemel.

Het profetisch programma was onderbroken. Het koninkrijk werd uitgesteld, terwijl de Koning een Koninklijke Balling bleef. Profetie had plaats gemaakt voor "het geheimenis" van Gods doel en genade.

Het gezag van Paulus

Aan Paulus was eveneens grote autoriteit verleend. Telkens worden we eraan herinnerd dat hij spreekt door goddelijke openbaring, als de spreekbuis van Christus Zelf. Hij maakt ook duidelijk dat hij dit gezag niet van mensen had gekregen:

"Gal. 1:11-12: 11 Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

12 Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus. (Gal.1:11-12, 1 Kor.11:23, 15:3, Ef.3:2-3, 1Thess.4:15 etc.)

Hij herinnert de Romeinen en de Kolossenzen aan zijn speciale autoriteit als de apostel van de heidenen en dienaar van het lichaam:

“Rom.11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

“Kol. 1:24-25: 24 Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente;

25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods;

Aan de ongeregelde Korinthiërs schrijft hij:

“2 Kor. 13:2-3: 2dat, zo ik wederom kom, ik hen niet zal sparen;

3 Dewijl gij zoekt een proeve van Christus, Die in mij spreekt.....”.

Neem er echter nota van dat Paulus' autoriteit niet van politieke aard was; die was uitsluitend geestelijk en leerstellig. Dit is duidelijk uit de volgende passages:

“Gal. 1:8-9: 8 Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.

9 Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt.

“1Tim. 6:3-4: 3 Indien iemand een andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus, en met de leer, die naar de godzaligheid is,

4 Die is opgeblazen,” Enz.

"De tekenen van een apostel" werden door Paulus gewerkt, maar hij had niet de "sleutels" tot het lichaam zoals Petrus die had tot het koninkrijk, noch was hem macht gegeven om zonden te vergeven. Inderdaad, sinds de doop "tot vergeving van zonden" opzij was gezet ten gunste van rechtvaardiging uit genade, door het geloof, zonder werken, kon hij geen deel hebben in zonden vergeving, maar wel indirect door het blijde nieuws te verkondigen. Dit zal in een volgend hoofdstuk uitvoeriger worden behandeld.

Vragen

1. Op welk Schriftgedeelte baseert Rome voornamelijk haar aanspraken op pauselijk gezag?
2. Geef twee andere passages waarop zij haar aanspraken op de autoriteit van de (Roomse) kerk baseert.
3. Door welke redenering past zij deze passages toe op de (Roomse) Kerk van vandaag?
4. Welke fundamentele zwakheid is er in de meeste Protestante interpretaties van deze verzen?
5. Geef twee verzen (apart van die reeds zijn gegeven) die aanduiden dat onze Heere aan Zijn apostelen autoriteit verleende om officieel in Zijn naam te handelen.
6. Was hun autoriteit om zonden te vergeven van hen zelf of was het gedelegeerd?
7. Waarom heeft de Vader het toekomstige oordeel van de mens gegeven aan Zijn Zoon?
8. Laat zien vanuit de Schrift van wie het koninkrijk van Israël zou worden weggenomen.

9. Laat zien vanuit de Schrift aan wie het zou worden gegeven.
10. Hoe kunt u laten zien vanuit het begin van Handelingen dat Petrus de leider was van de twaalf?
11. Aan welke basisfout houden de meeste Protestanten samen met Rome vast, die hen verhindert om de aanspraken van Rome te weerleggen?
12. Wat was de eerste officiële handeling van de apostelen?
13. Geef de Schriftplaats die aantoont in welke zin de apostelen zonden vergaven.
14. Hoe werden zij beschermd tegen bedrog door valse "bekeerlingen"?
15. Welk voorbeeld hebben we als blijk dat zij niet zo werden bedrogen?
16. Geef een voorbeeld, dat de apostelen iets bonden wat ook in de hemel gebonden was.
17. Geef een voorbeeld, dat de apostelen iets ontbonden wat ook in de hemel ontbonden was.
18. Wat is het fundamentele antwoord aan het Rooms Katholicisme?
19. Hoe geven Rome 's eigen aanspraken uitsluitel aan deze zaak?
20. Geef drie Schriftplaatsen die de aard van Paulus' autoriteit aangeven met betrekking tot Gods programma voor de huidige bedeling.

Hoofdstuk 10

De zogenaamde grote opdracht

Wat is de term "*de grote opdracht*" toch ingeburgerd! Zij wordt over het algemeen gebruikt voor de afscheidsinstructies die onze Heere gaf aan de elf zoals beschreven in de vier Evangelieën en het boek Handelingen (Matt.28:18-20; Mark.16:15-18; Luk.24:46-48; Joh.20:21-23; Hand.1:7-8).

Deze zogenaamde "*grote opdracht*" wordt gewoonlijk gezien als bevattende de "marsorders" van onze Heere voor Zijn kerk van vandaag. Dit is echter gekomen, doordat dienaars van het Woord, in plaats van deze instructies uit te leggen met het oog op een getrouwe uitvoering ervan, ermee tevreden waren om er bepaalde gedeelten uit te halen voor stichtelijke preken.

Alles wat de meeste kerkleden over de zogenaamde "*grote opdracht*" horen, is het "*Ga*" en het "*Zie ik ben met u*" uit Mattheus, uit Markus: "*de gehele wereld*" en "*alle creaturen*", uit Lukas: "*gij zijt getuigen*", uit Johannes: "*gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden*" en uit Hand.: "*Maar gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, Die over u komen zal*".

Het kiezen van opdrachten

Zij die verder gaan en deze bepaalde gedeelten willen onderzoeken in de context van het gehele verslag stuiten op grote moeilijkheden bij het accepteren van "*de grote opdracht*" als onze marsorders. De wettigheid van Matth.28:20 (vergelijk 23:1-3), de redding door doop en de wondertekenen van Mark.16:16-18, het "*eerst Jerusalem*" uit Luk.24:47 en Hand.1:8, en de autoriteit om zonden te vergeven in Joh.20:22,23, zijn allen zo onverenigbaar met het evangelie der genade Gods, dat fundamentele Bijbelleraars genoodzaakt werden om persoonlijke weergaven van de opdrachten als bindend te kiezen voor deze bedeling, vanwege de reeks moeilijkheden die zij ervoeren bij het in

harmonie brengen van de verschillende bevelen met de tegenwoordige waarheid. Dit heeft natuurlijk veel bijgedragen tot de ontstane verwarring onder de fundamentalisten van vandaag de dag.

Betrekkelijk weinig christenen zijn zich bewust van het feit dat onze geestelijke leiders nimmer tot overeenstemming zijn gekomen welke van de vijf bovengenoemde passages onze opdracht voor vandaag omvat, maar de onenigheid hierover was, en is, sterk.

Dr. A. C. Gaebelein bijvoorbeeld, geloofde dat de opdracht uit Mattheüs niet onze opdracht is. Hij koos Luk.24:46-48 als "de opdracht voor de heidenen". De wijlen Dr. H. A. Ironside echter, hield vast aan het verslag in Mattheüs als "onze marsorders", terwijl Dr. I. M. Haldeman, aan de andere kant, de opdracht in Markus benadrukte. Dr. Wm. L. Pettingill was het met hen allen oneens en schreef: "De opdracht waaronder de Kerk vandaag wordt verondersteld te werken is die van Hand.1:8".

Uit de geschriften van Dr. Ironside, de zgn. "aartsbisschop van het fundamentalisme", en ongetwijfeld de meest populaire fundamentalistische leider van de laatste kwart eeuw, kan worden aangenomen dat bijna alle fundamentalisten ermee instemmen dat de opdracht uit Mattheüs 28 de onze is. In zijn geschriften schijnt hij verbaasd te zijn over andere conclusies en suggereert dat alleen aanhangers van Bullinger deze zaak zouden betwijfelen. Verwijzend naar de opdracht uit Mattheus, zegt hij:

"Mensen die nog nooit het Bullingerisme en aanverwante systemen hebben onderzocht zullen mij nauwelijks geloven wanneer ik zeg dat zelfs de Grote Opdracht op grond waarvan de kerk reeds 1900 jaren heeft gehandeld, en die nog steeds onze volmacht is voor wereldwijde zending, volgens deze leraren, een opdracht is waarmee wij helemaal niets te maken hebben, en geen enkele betrekking tot de kerk heeft...Niettemin is dit werkelijk hun leer". (Wrongly Dividing the Word of Truth, blz.17).

Later noemt hij deze uitleg in het zelfde boek "absurd", "grotesk" en "verkeerd"! (Wrongly dividing, blz.17,18).

Klaarblijkelijk werd de "aartsbisschop van het fundamentalisme" zo in beslag genomen door de "Bullingers", dat hij vergat dat velen van zijn collega's, met inbegrip van Mr. J. N. Darby, de grondlegger van de "Broeders" (met wie Dr. Ironside jarenlang verbonden is geweest), nadrukkelijk ontkenden dat de opdracht in Mattheüs de onze zou zijn. Wij citeren uit enkele van hun geschriften:

Dr. James M. Gray: "Dit is de Koninkrijksopdracht, zoals iemand anders het uitdrukt, niet de christelijke opdracht...De uitvoering ervan is onderbroken, maar zal worden opgenomen voordat de Heere komt om tenslotte Israël te verlossen." (Christian Worker 's Commentary,p.313).

Dr. Wm. L. Pettingill: "Het evangelie van Markus, zowel als dat van Mattheus en Lukas, is allereerst een Koninkrijks-boek, en het overtuigt mij ervan, dat geen van deze de marsorders voor de Kerk bevat - zelfs niet de zgn. 'Grote Opdracht' in Matth.28:18-20" (Bible Questions Answered, p.100).

Dr. Arno C. Gaebelein: "Dit is de Koninkrijksopdracht...Er komt een tijd wanneer deze grote opdracht zal worden uitgevoerd door een rest van Joodse discipelen (Evangelie van Mattheus, Vol.2, p.323)".

Mr. J. N. Darby: "De uitvoering van de opdracht hier in Mattheus is onderbroken...we vinden er geen voltooiing van...voor de tegenwoordige tijd is er in feite plaats gemaakt voor een hemelse opdracht, en voor de Gemeente van God" (Collected Writings, p.327).

Zo wordt er in het algemeen niet mee ingestemd dat de opdracht uit Mattheüs door ons dient te worden gehoorzaamd. Maar het treurige feit is dat waar vele van Dr. Ironside's collega's het met hem oneens zijn wat betreft de opdracht in Mattheus, zij het ook niet met elkaar eens waren welke "grote opdracht", of welk verslag van de zgn. "grote opdracht" dan wel onze marsorders bevat. Zij leken echter overeen te stemmen in het afstand nemen van de opdracht in Joh.20:21-23 omdat Rome, op

grond van deze passage, de autoriteit neemt om zonden te vergeven. De fundamentalistische kerk is er nog niet in geslaagd om deze moeilijkheden op te lossen.

Bedenk eens! Dat na zo lange tijd, meer dan 1900 jaar nadat onze Heere deze opdrachten gaf, de kerk het nog niet eens is over wat God nu precies wil dat Zijn volk zal doen en leren! Laten we onze ogen niet sluiten voor dit feit, maar laat ons dit onder ogen zien zodat het verholpen zal worden, want hoe kunnen we "marsorders" opvolgen, als we niet weten welke het zijn? "*Want als de bazuin een onzeker geluid laat horen, wie zal zich voor de strijd toerusten?*"

Zelfs onder hen die tot kennis van het geheimenis zijn gekomen zien we de gevolgen van de fout van de veronderstelling dat onze Heere, in de korte periode tussen Zijn opstanding en hemelvaart, dezelfde mensen verschillende opdrachten gaf, met de bedoeling dat anderen zouden beginnen één of meer van deze opdrachten op een toekomstig tijdstip uit te voeren - en dit alles zonder enige verklaring hiervan in het verslag zelf!

Opgemerkt dat de apostelen nimmer verder gingen dan hun eigen volk, zover het de Schriften betreft, concluderen zij, dat "*het uiterste der aarde*" in Hand.1:8 weergegeven zou dienen te worden als "het uiterste van het land (Israël)" en dat "*alle volkeren*" in Matth.28:19 alleen de heidense volkeren betekent. Vandaar dat van deze twee opdrachten (zoals zij dat zien), beiden door de Heere gegeven aan de elf voor Zijn hemelvaart, verondersteld wordt dat de ene in Hand.1:8 dient te worden gehoorzaamd, terwijl wordt aangenomen dat de andere in Matt.28:19 niet door hen moest worden opgevolgd, maar door anderen in de toekomst. Er wordt verder aangevoerd, dat overeenkomstig Lukas 'verslag (24:47), "*bekering en vergeving der zonden*" gepredikt moest worden onder alle heidense volkeren, "beginnende" van Jeruzalem.

Maar dit alles maakt een ingewikkeld probleem van een eenvoudige zaak.

Het is waar dat het Griekse woord 'ge' in Hand.1:8 soms mag worden weergegeven als land, maar in de meeste gevallen moet het worden weergegeven als aarde, niet land. Verder wordt een soortgelijke woordkeuze b.v. gevonden in Matth.12:42, waar we lezen dat de koningin van Scheba van "de einden der aarde (ge) kwam, om de wijsheid van Salomo te horen, en in Mark.13:27, waar ons wordt verteld dat engelen zullen worden uitgezonden om Gods uitverkorenen "*van de vier winden, van het uiterste der aarde (ge) bijeen te vergaderen*". Natuurlijk reisde de Koningin van Scheba niet naar Jeruzalem vanaf het uiterste deel van het land van Israël, evenmin kunnen "de vier windstreken" mogelijk alleen dat ene land betekenen.

Het is ook waar dat de uitdrukking "de volkeren" dikwijls verwijst naar de heidense volkeren, speciaal wanneer het ene volk, Israël, apart wordt besproken. Dit is een duidelijke zaak. Maar het is fout om te veronderstellen dat de uitdrukking "de volkeren" altijd betrekking heeft op de heidense volken en nog groter is de fout om te veronderstellen dat de uitdrukking "alle volkeren" noodzakelijk moet slaan op de heidenvolken.

Wanneer we b.v. lezen, "*de Heere is hoog boven alle heidenen*" (Ps.113:4), dat God "*uit enen bloede het ganse geslacht der mensen heeft gemaakt*" (Hand.17:26), en want "*alle volken zullen komen en voor U aanbidden*" voor Christus (Openb.15:4), kan dan Israël buitengesloten zijn?

Israël is vast en zeker inbegrepen in "al de volken" in Matth.28:19 om de eenvoudige reden dat zij nog niet aan de voeten van de Messias was gebracht. Zij is eveneens inbegrepen bij "alle volken" in Luk.24:47 want, let wel, er staat hier geschreven: "beginnende (of begonnen) bij JERUZALEM", niet: "het gehele land van Israël".

Misschien is in dit verband wel het meest opmerkelijke punt dat in de opdracht in Mattheüs onze Heere tot de elf apostelen zei: "Gaat dan henen" ("GO YE" in het Engels) zoals Hij deed in Mark.16:15 en in Hand.1:8. Door welke uitlegkunderegels of logica hebben wij het recht om bij de interpretatie van deze opdracht diegenen uit te sluiten aan wie Hij die opdracht gaf?

De onduidelijkheid bij de keuze van opdrachten

Bij het oplossen van deze moeilijkheid (die men zelf heeft gemaakt) dient eerst te worden opgemerkt dat al de genoemde instructies werden gegeven aan dezelfde mensen binnen een periode van veertig dagen, met geen enkele aanwijzing naar een verandering van het programma, of dat bepaalde instructies toen moesten worden uitgevoerd, en andere op een later tijdstip. De bewering dat sommige verslagen de koninkrijksopdracht bevatten, en anderen de "heiden-opdracht" is dan ook gemaakt en gezocht.

Het argument dat één of meer van deze verslagen alleen betrekking hebben op een toekomstige generatie is, zoals we reeds zeiden, eveneens gemaakt en gezocht, want het is logischerwijs niet mogelijk bij de directe interpretatie van deze passages juist die personen uit te sluiten aan wie Hij de instructies gaf. Terwijl zij hun opdracht niet hebben afgemaakt, bedoelde Hij niettemin duidelijk toen Hij zei, "*Gaat dan henen*", dat zij zouden heengaan en Zijn orders zouden opvolgen. Het zou inderdaad vreemd zijn als zij begrepen, dat Zijn "*Gaat dan henen*" zou betekenen dat anderen later zouden gaan.

Opgemerkt dient te worden dat de wettigheid van Matth.28:20, de redding door de doop, en de wondertekenen uit Mark.16:16-18, het "*beginnende van Jeruzalem*" uit Luk.24:47 en Hand.1:8 en de instructies om zonden te vergeven in Joh.20:22,23 allen overeenstemmen met wat de apostelen werkelijk deden, zoals beschreven in het boek Handelingen.

Er is geen aanwijzing van enige openbaring aan hen, dat de dood van Christus hen had bevrijd van het onderhouden van de wet van Mozes. Zij bleven dagelijks eendrachtig in de tempel (Hand.2:46) en namen deel aan de eredienst (Hand.3:1), zorgvuldig toeziende dat zij niet een nieuwe sekte stichtten gescheiden van het Judaïsme, want zij, die de Messias hadden geaccepteerd, waren het ware Israël.

De persoon die Saulus van Tarsen doopte was "*een godvruchtig man naar de wet*" (Hand.22:12), en later in Hand. 21:20 vinden we Jakobus, die vermeldt "*hoevele duizenden van Joden er zijn die geloven; en zij allen zijn ijverars van de wet*".

Niet eerder dan in de grote vergadering te Jeruzalem (Hand.15) stemden ook de Joodse gelovigen ermee in dat de heidenen niet onder de wet zouden zijn. Of de Joodse Gemeente te Jeruzalem al of niet onder de wet zou blijven kwam zelfs niet ter discussie. Er werd duidelijk aangenomen dat zij zo zouden blijven. Dit is zo, omdat aan de twaalven was opgedragen om het onderhouden van de wet te leren, zoals wij gezien hebben.

Inderdaad zal in het Duizendjarig Rijk, waarvan Pinksteren een voorsmaak was, de wet worden geleerd vanuit Jeruzalem, en Israël zal zich beijveren om te horen en te gehoorzamen.

De apostelen leerden ook de redding door de doop uit Mark.16:16, want Petrus vroeg bekering en doop tot vergeving van zonden (Hand.2:38). Wat betreft de wondertekenen in Mark.16:17-18, zal bij het vluchtig lezen van de eerste hoofdstukken in Handelingen duidelijk worden dat deze rijkelijk geschieden. Het "*beginnende van Jeruzalem*" uit Luk.24:47 en Hand 1:8 werd ook zorgvuldig nagekomen, en zonden werden door (door middel van) mensen vergeven toen zij hen doopten die geloofden (Hand.2:38, 22:16).

Alle vermeldingen van de zogenaamde "grote opdracht" stemmen overeen met wat de apostelen werkelijk deden, zoals weergegeven in het boek Handelingen, zodat er geen reden is om te veronderstellen dat bepaalde opdrachten door hen dienden te worden gehoorzaamd en andere weer niet.

De opvatting dat de "formule" voor dopen in de opdracht uit Mattheüs verschilt van die welke door de apostelen gebruikt werd in Handelingen, geeft hier geen moeilijkheden, want er is niet vastgelegd dat zij enige formule, of woordvorm zouden gebruiken bij het dopen. In Matth.28:19 is eenvoudig gesteld dat zij dienden te dopen in de naam van (in de volmacht van) de drieenige God, terwijl we lezen in Handelingen dat zij doopten in de naam van de Heere Jezus. Zij die geloven dat *"in Hem al de volheid der Godheid lichamelijk woont"*, zullen hier geen moeilijkheden mee hebben. De moeilijkheid rijst alleen wanneer wordt verondersteld dat de apostelen bepaalde woorden bij het dopen moesten herhalen. Dit hele idee van een doopformule is een diep gewortelde, maar volstrekt onbijbelse traditie.

Evenmin zal de belofte: *"En zie, ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld"* geen enkele moeilijkheid opleveren, want bedenk dat deze tegenwoordige bedeling een tussengevoegde periode van genade is, die destijds nog een *"in God verborgen"* geheimenis was (Efeze 3:9).

Drie grote opdrachten

Teneinde een duidelijk begrip te verkrijgen van onze grote opdracht, zullen we nu drie grote opdrachten bekijken, opeenvolgend gegeven door onze Heere Zelf; één voor Zijn kruisiging, een andere na Zijn opstanding, en een derde na Zijn hemelvaart.

Een grote opdracht

Veel nadruk is er gelegd op het *"Gaat henen"* van de zgn. "grote opdracht", maar dit was niet de eerste keer dat onze Heere Zijn apostelen had bevolen om "heen te gaan". Zijn eerste grote opdracht aan de apostelen vinden wij in Matth.10:5-10:

"5 Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. 6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. 7 En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. 8 Geneest de zieken; reinigt de melaatsen; wekt de doden op; werpt de duivelen uit. Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet. 9 Verkrijgt u noch goud, noch zilver, noch koper geld in uw gordels; 10 Noch male tot den weg, noch twee rokken, noch schoenen, noch staf; want de arbeider is zijn voedsel waardig.

Hieraan voegde onze Heere nog verdere instructies toe met betrekking tot hun gedrag tegenover vrienden en vijanden en voorspelde enkele van de moeiten die zij te verduren zouden krijgen. Deze opdracht beslaat geheel Mattheüs 10 (Zie 11:1).

Deze opdracht is zeker niet onze "grote opdracht", maar als wij bij de twaalf apostelen waren geweest toen deze aanwijzingen werden gegeven zouden wij ze zeker als een "grote opdracht" hebben beschouwd.

Het bevel om hun bediening uitsluitend te beperken tot Israël kwam hen niet vreemd voor, want dit was gebaseerd op het bekende verbond met Abraham, dat door Abraham 's vermenigvuldigde zaad de volkeren zouden worden gezegend (Gen.22:17-18, Hand.3:25-26). Bovendien hadden de profeten

herhaaldelijk voorzegt dat de volkeren zegen en redding zouden ontvangen door een verlost Israël. Niet eerder dan als Israël gered was kon de zegen door haar tot de heidenen vloeien (Jes.59:20; 60:3, Zach.8:13).

Het was toen heel normaal dat onze Heere de apostelen eerst uitsluitend tot het huis van Israël zond. Inderdaad had Hij aangaande Zijn eigen bediening nadrukkelijk verklaard:

"..... Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls" (Matt.15:24).

Dit wordt ongetwijfeld toegegeven door hen die Israël erkennen als het uitverkoren volk. De apostel Paulus, enkele jaren later terugziende, schreef:

"Rom. 15:8-10: 8 En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen; 9 En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is: Daarom zal ik U belijden onder de heidenen, en Uw Naam lofzingen. 10 En wederom zegt Hij: Weest vrolijk, gij heidenen met Zijn volk!"

Let op de details van deze belofte voor het duizendjarig rijk. Het is barmhartigheid voor de heidenen, maar vervulling van beloften voor Israël. De heidenen zullen inderdaad vrolijk zijn "met Zijn volk", maar niet dan nadat Zijn volk zelf zich is gaan verheugen in Hem. Dus de Heere was ten eerste gekomen om "Zijn volk te verlossen van hun zonden" (Matt.1:21), en Hij zond nu de twaalf apostelen uit als Zijn dienstknechten.

In overeenstemming met dit alles werd de twaalven opgedragen te verkondigen dat het koninkrijk der hemelen "nabij" was en werd hen macht gegeven om wonderen te doen als tekenen van de lang beloofde zegen (Jes.35:5-6). Zeker zullen zij dit als een grote opdracht hebben beschouwd.

Teneinde een vergelijking tussen deze opdracht en de twee die later worden bekeken te vergemakkelijken, zullen we de bijzondere details op volgorde zetten:

1. Onder deze opdracht werden de apostelen uitsluitend tot het volk Israël gezonden (Matth.10:5-6,15:24 en Rom.15:8).
2. Onder deze opdracht werd het koninkrijk verkondigd als zijnde "nabij" (Matth.10:7).
3. Onder deze opdracht waren aan de apostelen wonderlijke krachten gegeven (Matth.10:8).
4. Onder deze opdracht dienden zij geen voorzieningen te treffen voor de toekomst (Matth.10:8-10, 5:42, Luk.12:32-33).
5. Onder deze opdracht waren bekering en doop vereist tot vergeving van zonden. Omdat waterdoop niet wordt genoemd in dit gedeelte, is het duidelijk uit het gehele verslag dat onze Heere en Zijn apostelen, net als Johannes de Doper, het koninkrijk verkondigden en bekering en doop vereisten tot vergeving van zonden (zie Mark.1:4 en Joh.4:1-2).

Een grotere opdracht

Na de dood en opstanding van onze Heere gaf Hij aan Zijn apostelen (met uitzondering van Judas Iskariot) een grotere opdracht. Deze werd foutief "de grote opdracht" genoemd, "de laatste bevelen van onze Heere" en "onze marsorders". Uit deze vergissing zijn vele van de bestaande geschillen over waterdoop, fysieke en politieke tekenen enz. ontstaan.

Deze nieuwe opdracht was in feite geen afwijking van het profetische programma; het was een verdere ontwikkeling ervan.

In de verslagen van de bevelen van onze Heere om heen te gaan en "*het evangelie*" te prediken is er geen aanwijzing dat Hij een ander evangelie bedoelde dan wat zij hadden gepredikt. En, denk er aan, hun evangelie (goed nieuws) betrof de Messias en Zijn koninkrijk. Het wordt specifiek en herhaaldelijk "*het evangelie van het koninkrijk*" genoemd (Matth.4:23; 9:35,24:14,Mark.1:14,Luk.9:2,6, etc.).

Aan te nemen dat onze Heere nu deze apostelen zendt om "*het evangelie der genade Gods*" te verkondigen is volstrekt niet van toepassing. In feite wordt "*het evangelie der genade Gods*" niet gepredikt en zelfs niet genoemd voordat Paulus is geroepen en uitgezonden om het te verkondigen (zie Hand.20:24; Rom.3:21-28; Ef.3:1-3).

Laat ons nu de opdrachten van vóór- en na de opstanding van onze Heere vergelijken, daarbij bedenkende dat beiden waren gegeven aan dezelfde groep mannen.

1. Zoals de apostelen uitsluitend naar één volk gezonden werden, zo werden zij nu naar alle volkeren gezonden, te beginnen bij Jeruzalem (Luk.24:47; Hand.1:8). Dit was geen afwijking van het eerdere programma, maar een verdere ontwikkeling ervan, want onze Heere had zodanig met Israël gehandeld dat zij een zegen zouden zijn voor alle volkeren. Nu werd ervan uitgegaan dat Israël haar verzezen Messias zou accepteren en dat het programma zou doorgaan.

2. Onder deze opdracht werd het koninkrijk, tevoren aangekondigd als zijnde "*nabij*", daadwerkelijk aangeboden om door Israël te worden aangenomen (Hand.2:36-39, 3:19-26). Hier is opnieuw een verdere ontwikkeling van hetzelfde programma.

3. Onder deze opdracht werden aan de discipelen van Christus grotere wonderkrachten gegeven dan daarvoor (Mark.16:17-18, Joh.14:12, en begin Hand.). Opnieuw een verdere voortgang van hetzelfde programma.

4. Onder deze opdracht had de gehele Pinkstergemeente werkelijk alle dingen gemeenschappelijk. Lees nauwkeurig, Hand.2:44-45, 4:32-37 en zie hoe dit ook een verdere voortgang is van hetzelfde programma.

5. Onder deze opdracht waren bekering en doop vereist tot vergeving van zonden en daarop werd de Heilige Geest gegeven (Mark.16:16-18, Hand.2:38). Weer een verdere voortgang van hetzelfde programma.

Wat een vergissing om dit "de grote opdracht" en "onze marsorders" te noemen! Hoe aandoenlijk om te zien hoe oprechte gelovigen tevergeefs trachten om deze opdracht en bevelen uit te voeren! Het ergst van alles is de verwarring, verdeeldheid en hartzeer die deze vergissing in de kerk heeft gebracht, om niet te spreken van de indruk hiervan op de ongelovigen die er bijstaan en zich verwonderen.

Als deze opdracht Gods programma voor vandaag bevat, hoe zullen we dan de Zevende-dag-Adventist antwoorden wanneer hij wettigheid leert vanuit Matth.28:20 en Matth.23:2,3, of de zgn. "discipelen van Christus", wanneer zij de reddende doop leren vanuit Mark.16:16, of de Pinkstergelovigen wanneer zij volhouden vanuit Mark.16:17-18, dat wonderkrachten de tekenen zijn van waar geloof, of Rome wanneer zij Joh.20:22-23 aanhaalt en staat op het recht om zonden te vergeven?

De grootste opdracht

"2 Kor. 5:16-19: 16 Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees. 17 Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden. 18 En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelfen verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. 19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.

Als de verslagen van de zogenaamde "grote opdracht" de "laatste bevelen" van onze Heere zouden bevatten, zouden zij werkelijk "onze marsorders" zijn, want de laatste commando's van de commandant dienen te worden opgevolgd, maar het is niet zo dat de "grote opdracht" de "laatste commando's" van onze Heere bevatten. Na Zijn hemelvaart sprak de verworpen Christus opnieuw vanuit Zijn ballingschap in de hemel, en gaf een andere en grotere opdracht aan Paulus en aan ons. Telkens spreekt de apostel over de bedeling van genade die hem toevertrouwd is door de opgestane en verheerlijkte Heere Zelf.

Bij het onderzoeken welke van de opdrachten van onze Heere door ons dient te worden gehoorzaamd, moeten wij onszelf twee vragen stellen:

1) Waarom riep God nog een apostel, Paulus, enige tijd nadat Matthias overeenkomstig de Schriften was gekozen om het getal van de twaalf vol te maken?

2) Waarom bleven de twaalf apostelen, nadat hen bevolen was om "*de gehele wereld*" in te gaan (Mark.16:15) om discipelen te maken uit "*alle volkeren*" (Matth.29:19), te Jeruzalem (Hand.8:1) en waarom stemden zij later, door hun leiders, ermee in hun bediening te beperken tot Israël, terwijl Paulus naar de heidenen ging (Gal.2:9)? Waren zij allen buiten de wil van God, of vond er een verandering van bedeling plaats? Het antwoord kan alleen maar zijn, dat er een verandering van bedeling plaats vond.

In het hart van de grote openbaring aan Paulus ligt Gods aanbod van verzoening, gedaan aan een wereld in vijandschap, met Zijn Zoon en Hemzelf. De verkondiging van deze heerlijke boodschap is onze grote opdracht want, zoals we hierboven gezien hebben, zegt de apostel: "*God...heeft aan ons het woord der verzoening toevertrouwd*" (2 Kor.5:19).

Dit aanbod van verzoening uit genade en door het geloof is het hart van "*het evangelie der genade Gods*". Nadat de volkeren, en zelfs hét volk, zich tegen God gekeerd hadden, deed Hij iets merkwaardigs. Hij beantwoordde de ruwe moord op Stefanus met de redding van Saulus, de leider van de vervolging tegen de Pinkster gemeente en de personificatie van Israëls ' (en 's werelds) geest van opstand. Aldus:

"Rom. 5:20-21: 20 Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest; 21 Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere.

De bekering van Saulus was de eerste stap naar de invoeging van de heerschappij van de genade, want hij schrijft, geïnspireerd:

"1 Tim. 1:12-16: 12 En ik dank Hem, Die mij bekrachtigd heeft, namelijk Christus Jezus, onzen Heere, dat Hij mij getrouw geacht heeft, mij in de bediening gesteld hebbende; 13 Die te voren een gods

lasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het onwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid. 14 Doch de genade onzes Heeren is zeer overvloedig geweest, met geloof en liefde, die er is in Christus Jezus. 15 Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. 16 Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.

Aldus demonstreerde God, toen het noodzakelijk bleek Israël terzijde te stellen, de rijkdom van Zijn genade door haar leider in de opstand, Saulus, te redden en hem uit te zenden met een aanbod van genade aan alle mensen, overal. "De verwerping van hen (Israël)" en "de verzoening van de wereld" gaan samen (Rom.11:15).

"Rom. 11:32: Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.

De boodschap van verzoening ligt ook ten grondslag aan de waarheid met betrekking tot het lichaam van Christus. Inderdaad, het is door de verzoening van Joden en heidenen met God dat het lichaam wordt gevormd:

f. 2:16: En opdat Hij die beiden (Jood en heiden) met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende.

Hieruit volgt dat de boodschap van verzoening een vitaal onderdeel is van het geheimenis, want de vorming van het lichaam was een geheim, totdat het werd geopenbaard aan en door Paulus.

Het was Gods geopenbaarde bedoeling om de wereld te zegenen door de opwekking van Israël (Jes.60:1-3), en dit doel zal nog worden voltooid. Maar het was Gods verborgen doel om de wereld te zegenen door de val van Israël, en dat wordt nu voltooid (Rom.11:11-12 en 15).

De heerlijke waarheid dat God een heerschappij van genade wilde invoegen (Rom.5:21), alle onderscheid opzijzettend om gelovige Joden en heidenen te redden (Rom.11:32), en om hen te verzoenen met God in één lichaam (Ef.2:16), in Christus (Ef.2:15), gezeten in de hemelse gewesten (Ef.2:6), werd nimmer geprofeteerd sinds de wereld begon, hoewel Gods plan was vóór de wereld begon (Ef.1:4-9).

De verkondiging van de heerlijke boodschap van verzoening, waardoor het lichaam van Christus wordt gevormd, is onze grote opdracht. Bij het vergelijken hiervan met de twee eerder genoemde opdrachten aan de twaalf, dienen we het volgende op te merken:

1. Onder deze opdracht worden wij, met Paulus, tot alle mensen gezonden, zonder onderscheid (2 Kor.5:14-21).
2. Onder deze opdracht wordt de wederkomst van Christus om te oordelen en te regeren uitgesteld, en wordt overal verzoening aangeboden aan Gods vijanden (2 Kor.5:16,19, Rom.11:25, Hebr.2:8-9).
3. Onder deze opdracht zijn de wonderlijke krachten ingetrokken (Rom.8:23, 2 Kor.4:16, 5:1-2, 12:7-10, 1Tim. 4:20).
4. Onder deze opdracht is het "verkoop alles" en "verzamel niet" opgeheven (2 Kor.12:14, 1Tim.5:8). De apostel moest inderdaad collectes houden voor hen die in Jeruzalem alles hadden verkocht en nu gebrek begonnen te lijden (zie Hand.4:34 en Hand.11:27-30, Rom.15:26, 1 kor.16:1-3).

5. Onder deze opdracht is alleen geloof vereist tot redding (2 Kor.5:18-21, Rom.3:21,24-28, 4:5, Ef.2:8-10) etc.).

6. Behalve dit alles, dient bijzondere aandacht te worden gegeven aan de woorden:

"2 Kor. 5:16: Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees.

De woorden "van nu aan" zijn hier van grote betekenis. Het kan niet worden ontkend dat hieraan voorafgaand mensen werden gekend of herkend naar het vlees. Onze Heere had Zijn apostelen oorspronkelijk geïnstrueerd niet naar de heidenen of de Samaritanen te gaan, maar uitsluitend te gaan naar "de verloren schapen van het huis Israëls" en stond erop dat Hij Zelf tot niemand anders was gezonden dan tot "de verloren schapen van het huis Israëls" (Matth.10:6, 15:24). Zelfs onder deze tweede grote opdracht, na Zijn opstanding, had onze Heere de apostelen geïnstrueerd om eerst de mensen van het uitverkoren volk te bedienen, en Petrus werd ter verantwoording geroepen wegens bediening aan het heidense huisgezin van Cornelius.

Wat betreft het kennen van Christus naar het vlees: hadden zij Hem niet naar het vlees gekend toen zij zich om Hem verdrongen (Mark. 5:31), toen Hij met hen at (Luk. 15:2), toen Hij hen aanraakte en genas? Kenden zij Hem niet naar het vlees toen zij Hem aan het kruis nagelden? (Joh.19:16-18). Kenden zij Hem niet naar het vlees toen Thomas gevraagd werd om de wonden in Zijn handen en in Zijn zijde aan te raken? Getuigt niet Johannes dat zij Hem hadden "gezien" met hun ogen, Hem hadden "aanschouwd" en Hem met "handen getast" hebben? (1 Joh.1). Kenden zij Hem nog steeds niet naar het vlees zelfs na de hemelvaart, toen Petrus verklaarde aan het huis van Israël, dat God Hem uit de doden had opgewekt om te zitten op de troon van David? (Hand.2:30-31).

Maar nu verklaart Paulus door openbaring: "Hoewel wij Christus naar het vlees hebben gekend, van nu af aan kennen wij Hem niet meer". Duidt dit niet op een verandering van bedeling?

Wij kennen nu Christus als de éne in Wie al de volheid woont (Kol.1:19), zelfs al de volheid der Godheid (Kol.2:9). Wij kennen Hem als de éne die verhoogd is ver boven allen (Ef.1:20-21, Fil.2:9-11) en Die nu Zijn ambassadeurs uitzendt om de rijkdommen van Zijn genade aan te bieden aan allen die willen ontvangen.

De eerste twee grote opdrachten waren oorspronkelijk aan twaalf mannen gegeven omdat de beloften aan Israël met haar twaalf stammen waren beoogd. De derde grote opdracht werd oorspronkelijk gegeven aan één man (Paulus), omdat het één God, één verloren wereld, één Middelaar en één lichaam betrof.

Welk een hoge en heerlijke boodschap is dan toch de onze om het evangelie van de genade van God en het aanbod van verzoening te verkondigen! Hoe dienen wij ons te beijveren om deze boodschap uit te dragen! Hoe dient de liefde van Christus voor Zijn vijanden ons te dringen om mensen te smeken zich te laten verzoenen, omdat het nu nog "welaangename tijd" is! (2 Kor.5:20-21).

Vragen

1. Wat wordt in het algemeen bedoeld met de term "grote opdracht"?
2. Welke invloed wordt bedoeld dat deze opdracht op ons vandaag zal hebben?
3. Hoe worden de verslagen van de "grote opdracht" in het algemeen vanaf de kansel gezien?

4. Wat gebeurt er als deze verslagen worden bestudeerd met de bedoeling om de "grote opdracht" uit te gaan voeren?
5. Noem drie belangrijke christelijke leiders van de laatste generatie die niet geloofden dat de opdracht vermeld in Mattheüs onze opdracht is.
6. Noem drie van zulke leiders die zich hielden aan andere verslagen van de "grote opdracht" die door ons dienen te worden gehoorzaamd, en geef weer welk verslag ieder koos.
7. Wat is gezocht en ongewoon omtrent de visie dat bepaalde verslagen onze opdracht bevatten en andere weer niet?
8. Hoe zou u bewijzen dat alle verslagen van de "grote opdracht" direct sloegen op hen die toen leefden?
9. Leg uit hoe alle verslagen van de opdrachten van onze Heere in harmonie zijn met wat de apostelen werkelijk deden zoals vermeld in het eerste gedeelte van Handelingen.
10. Tot wie beval onze Heere de apostelen dat zij niet moesten gaan in Zijn eerste grote opdracht?
11. Tot wie uitsluitend, zei onze Heere, dat Hij destijds Zelf gezonden was?
12. Waarom was dit zo?
13. Welk evangelie moesten de twaalf onder deze eerste opdracht prediken?
14. Noem twee andere details van Christus' eerste grote opdracht aan de twaalf.
15. Wanneer werd de volgende opdracht aan de apostelen gegeven?
16. Leg uit waarom deze opdracht geen afwijking was van, maar eerder een verdere ontplooiing van, de eerste grote opdracht.
17. Geef een Schriftgedeelte dat onze grote opdracht toont.
18. Wanneer en aan wie werd deze opdracht het eerst gegeven?
19. Welk evangelie dienen wij te prediken onder deze opdracht?
20. Noem drie punten van contrast tussen onze grote opdracht en de zgn. "grote opdracht".

Hoofdstuk 11

Goed nieuws in de "vier evangeliën"

Er is vaak gezegd dat de zogenaamde "vier evangeliën" feitelijk vier verslagen zijn van de aardse bediening van onze Heere vastgelegd door vier verschillende schrijvers. Deze vier verslagen vinden wij in de Schrift, niet als verschillende evangeliën maar als beschrijvingen van onze gezegende Heere Zelf vanuit vier verschillende aspecten. Mattheüs beschrijft Hem als Koning, Markus als Dienstknecht, Lukas als Mens en Johannes als God; en elke schrijver blijft, terwijl hij de andere aspecten van Christus' persoon en plaats erkent, voortdurend bij het bijzondere aspect waartoe hij geïnspireerd werd tot schrijven.

Sommigen hebben gesuggereerd dat één biografie; één schilderij, om zo te zeggen, beter geweest zou zijn, maar men zou net zo goed kunnen proberen om een heel huis te schilderen op één schilderij. Het

zou vreemd zijn als de dweil, de vuilnisbak, de melkkan en de tuinslang allemaal te zien zouden zijn bij de voordeur! En waar zou er op het schilderij plaats zijn om alle deuren en ramen van alle vier muren te laten zien? Zo waren er vier verschillende verslagen nodig van de bediening van onze Heere om de vier aspecten van Zijn persoon, positie en werk naar voren te brengen.

Is er slechts één evangelie?

Zoals het technisch gezien onjuist is om deze vier verslagen vier evangeliën te noemen, is het ook onjuist om te zeggen, zoals velen zeggen, dat er slechts één evangelie in de Schrift te vinden is.

Ten eerste betekent het woord evangelie (Gr. evangelion) eenvoudig goed nieuws, en als wij zeggen dat er in de Bijbel slechts één evangelie te vinden is, is dat hetzelfde als zeggen dat God door alle eeuwen heen slechts één goed nieuws boodschap aan de mensen gezonden heeft.

Ten tweede gebruikt God verschillende uitdrukkingen om de verscheidene goed nieuws boodschappen aan te duiden: b.v. : "*het evangelie (goede nieuws) van het koninkrijk*" (Matth.9:35), "*het evangelie der genade Gods*" (Hand.20:24), "*het evangelie van de onbesnedenen*" (Gal.2:7), enz. En als God onderscheid maakt tussen deze evangeliën kunnen zij niet precies hetzelfde zijn.

Vervolgens dient erop gelet te worden dat God Zijn goede nieuws geleidelijk heeft geopenbaard aan de mens. Aan Adam en Eva verkondigde Hij het evangelie, of goede nieuws, dat het zaad van de vrouw eenmaal de kop van de slang zou vermorzelen (Gen.3:15). Aan Abraham predikte Hij het evangelie, of goede nieuws, dat in hem alle volkeren zouden worden gezegend (Gal.3:8). En door het hele Oude Testament zien we hoe God meer en meer goed nieuws aan de mens verkondigt. Ten slotte zond de Heere Zijn apostelen om "*het evangelie van het koninkrijk*" te verkondigen (zie Luk.9:1-6), maar merk op: dat zij toen niet wisten dat Christus zou gaan sterven. Lees in dit verband zorgvuldig Luk.18:31-34:

"Lukas 18:31-34: 31 En Hij nam de twaalven bij Zich, en zeide tot hen: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan den Zoon des mensen, wat geschreven is door de profeten. 32 Want Hij zal den heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en smadelijk behandeld worden, en bespogen worden. 33 En Hem gegeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derden dage zal Hij wederopstaan. 34 En zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, hetgeen gezegd werd.

Let nauwkeurig op dat, nadat de apostelen "het evangelie" enige tijd (wellicht twee of meerdere jaren) gepredikt hadden zij niet het minste idee hadden waarover de Heere sprak toen Hij Zijn dood voorzegde. Hoewel de profeten het allang hadden voorzegd en de apostelen hen hadden moeten geloven (Luk 24:25). Kennelijk was dan "het evangelie" dat zij predikten niet "het evangelie" dat Paulus later predikte of "het evangelie" waardoor wij worden gered (zie 1 Kor.15:1-4). "Het evangelie" dat zij predikten was "*het evangelie van het koninkrijk*" (Matth.9:35 vgl. Luk. 9:2), niet "*de prediking van het kruis*" (1Kor.1:18).

Dit brengt ons bij nog een andere zaak van essentieel belang ten aanzien van Gods goede nieuws aan de mens: Als een vriend bij de lezer zou komen en zeggen: "Hebt u het goede nieuws gehoord?" dan zou de lezer natuurlijk vragen: "Welk goede nieuws?" Wij moeten ons ook altijd deze vraag stellen bij onze studie van de Schrift als we de uitdrukking "evangelie" tegenkomen, want deze uitdrukking alleen geeft op geen enkele wijze aan wat het goede nieuws is.

Dit wordt geïllustreerd door bovenstaande passage. Luk.9:6 zegt dat de apostelen:

"...uitgaande, doorgingen al de vlekken, verkondigende het Evangelie".

Hieruit wordt dikwijls aangenomen dat zij uitgingen predikende redding door het kruis, zoals wij doen. Toch maakt Luk.18:31-34 duidelijk dat zij er zelfs geen idee van hadden dat Christus zou sterven. Een blik op de inhoud in Luk. 9 echter, maakt alles duidelijk, want in vers 2 lezen we:

"En Hij zond hen heen om te prediken het koninkrijk Gods", (niet Zijn sterven voor de zonde).

Uit hetgeen we tot dusver hebben aangetoond, is het duidelijk dat in dit hoofdstuk veel evangeliën zouden kunnen worden besproken. Wij zullen ons echter beperken tot de vijf, aangegeven op het voorgaande schema (schema niet aanwezig), omdat we daarin iets zien van de denkwijze van Gods handelen met mensen.

Voordat we elk evangelie apart gaan behandelen, zou de lezer terug moeten gaan naar het schema (schema niet aanwezig) op vorige bladzijde om het volgende op te merken:

1. Het evangelie van het koninkrijk brengt ons terug tot David, met wie het verbond van het koninkrijk was gemaakt.
2. Het evangelie van de besnijdenis brengt ons terug tot vóór David, naar Abraham, met wie het verbond der besnijdenis was gemaakt.
3. Het evangelie van de voorhuid brengt ons terug tot vóór David en Abraham, tot Abram, die als onbesneden heiden gerechtvaardigd werd door geloof.
4. De boodschap van verzoening brengt ons terug vóór David, Abraham en Abram tot Adam, de "ene mens" door wie de wereld werd vervreemd van God.
5. Het geheimenis brengt ons terug vóór David, vóór Abraham, vóór Abram, vóór Adam tot God Zelf en *"het welbehagen van Zijn wil"*.

Het evangelie van het koninkrijk

Het evangelie van het koninkrijk brengt ons terug, zoals we gezien hebben, tot David. Dit goede nieuws was gebaseerd op een belofte, gedaan aan Koning David:

"Doch uw huis zal bestendig zijn, en uw koninkrijk tot in eeuwigheid,..." (2Sam.7:16, Zie ook de verzen 4-17, 1Kron.17:415 en Ps.89:34-37).

David 's koninkrijk zou worden bestendig tot in eeuwigheid, uiteraard, omdat Christus, de Zoon van David, de troon zou bezetten en haar werkelijk de zetel van Gods regering over de aarde maken. Daarom lezen we ook dat zij *"nimmer zal worden verstoord"* of *"overgelaten aan geen ander volk"*, maar *"zal bestaan voor eeuwig"* (Dan.2:44).

Dit glorierijke koninkrijk, dat *"de God van de hemel"* zou - en zal - vestigen op aarde, is zoals we hebben gezien, het doel van Gods grote profetische plan. Dit plan wordt uitgebreid uiteengezet in Jer.23:5-6:

"5 Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat Ik aan David een rechtvaardige Spruit zal verwekken; Die zal Koning zijnde regeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde. 6 In Zijn dagen zal Juda verlost worden, en Israël zeker wonen; en dit zal Zijn naam zijn, waarmede men Hem zal noemen: De Heere: ONZE GERECHTIGHEID.

Daarom predikt onze Heere als Hij ten tonele verschijnt *"het evangelie (of goede nieuws) van het koninkrijk"* (Matt. 4:23, 9:35, etc.).

Het koninkrijk nabij

Het verschil tussen de profetieën betreffende het koninkrijk en "*het evangelie van het koninkrijk*" was dat het koninkrijk eens voorgezegd nu werd verkondigd als "nabij".

Johannes de Doper, onze Heere en de twaalf predikten uiteraard vele zaken, maar het thema, het onderwerp van hun boodschap tijdens de aardse bediening van onze Heere, was: "*Het koninkrijk is nabij gekomen*". Hierover kan geen twijfel bestaan, want de vermelding hier is zeer beslist:

"Matth. 3:1-2: 1 En in die dagen kwam Johannes de Doper, predikende in de woestijn van Judea, 2 En zeggende: Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Anders niets? Dit is alles wat hier gezegd wordt want dit was het onderwerp van zijn boodschap. We lezen elders (Luk.3:18) dat hij "*nog vele andere dingen vermanende, verkondigde het volk het Evangelie*", maar dit is het gegeven onderwerp van zijn boodschap.

"Matth. 4:17: Van toen aan heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u; want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Anders niets? Opnieuw is dit alles wat hier gezegd wordt omdat dit het thema van Zijn boodschap was, hoewel Hij inderdaad vele andere dingen zei in verband met dit thema.

"Matth. 10:5-7: 5 Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. 6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls. 7 En heengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.

Maar moesten zij niets anders prediken? Nogmaals, dit is alles wat hier wordt verteld, omdat dit het thema van hun boodschap moest zijn.

Vandaar dat het evangelie, of goede nieuws dat Johannes de Doper, onze Heere en de twaalf verkondigden vóór Christus' dood en opstanding **niet** "*de prediking van het kruis*" was, maar het goede nieuws dat het lang beloofde koninkrijk nu "*nabij*" was.

De overdracht van het gezag in Israël

Er dient nauwkeurig op gelet te worden dat er niet eerder een werkelijk aanbod van het koninkrijk is dan na de opstanding van Christus (zie Hand. 3:19-20), want de profeten hadden voortdurend getuigd van "*het lijden van Christus, en de heerlijkheid daarna volgende*" (1Petr.1:11). Het bevel was altijd hetzelfde geweest in de profetie: eerst de schande, daarna de heerlijkheid; eerst het kruis, daarna de kroon. Vanuit Joël 2:28-32 is het al duidelijk dat er geen aanbod van het koninkrijk kon zijn alvorens de Geest zou zijn "uitgestort". Bovendien bevestigen de omstandigheden dit want, veronderstel dat het koninkrijk was aangeboden en geaccepteerd vóór het kruis, zou Judas dán op één van de twaalf tronen in het koninkrijk gezeten hebben? Verder kon het aanbod van het koninkrijk slechts gedaan worden op basis van het Nieuwe Verbond, dat niet kon worden gemaakt dan na de dood van Christus (Matt.26:28). (Zie ook Hebreeën 9:15-17)

De apostel Johannes vertelt ons dat, toen sommigen Christus met geweld koning wilden maken, Hij zich voor hen verborg (Joh.6:15) en dat, toen een menigte uit Jeruzalem kwam om Hem tot Koning uit te roepen, Hij hen op "*een ezelsveulen*" tegemoet reed - een niet erg koninklijk gezicht, om zo te zeggen (Joh.12:13-14, vgl.Zach.9:9).

Dus gedurende de periode van de vier evangeliën, als het koninkrijk wordt verkondigd als zijnde "*nabij*", vinden we geen aanbod, dit vinden wij pas in het eerste gedeelte van het boek Handelingen.

Het was echter reeds duidelijk toen de Heere op aarde was dat de leiders in Israël het koninkrijk niet zouden beërven. Johannes had hen opgeroepen om "*vruchten voort te brengen der bekering waardig*"; evenals Christus en de twaalf, maar in plaats daarvan smeedden zij een complot om Christus te doden (Matt.21:33-39). Vandaar dat onze Heere tot hen zei:

“Matth. 21:43: Daarom zeg Ik ulieden, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden, en een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.

Wie zou "dat volk" zijn waaraan de Heere het koninkrijk zou geven? Dit wordt voor ons beantwoord in Luk.12:32:

“Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven.

En de vorsten in dat koninkrijk zouden niemand anders zijn dan de twaalf apostelen, met Matthias in de plaats van Judas (Hand.1:20), want in Matth.19:28 staat geschreven:

“En Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls.

De twaalf apostelen en het "*klein kuddeken*" van Christus' volgelingen, zouden dan de plaats van de hogepriesters en oudsten van die tijd als Israël 's regeerders in het Koninkrijk innemen. Als we een helder begrip van het evangelie der genade Gods willen verkrijgen, is het van essentieel belang dat we deze waarheden verstaan in verband met "*het evangelie van het koninkrijk*".

Het evangelie der besnijdenis

Termen zoals "*het evangelie van het koninkrijk*" en "*het evangelie der genade Gods*" zijn betrekkelijk gemakkelijk te begrijpen, maar het is te betwijfelen of één op de duizend gelovigen enig idee heeft van de betekenis van de term "*Het evangelie (of goede nieuws) der besnijdenis*" (Gal.2:7).

Dit evangelie brengt ons terug tot vóór David, naar het grote Verbond met Abraham, want het "teken" van de besnijdenis werd aan Abraham gegeven, niet alleen om hem en zijn zaad af te scheiden van de goddeloze en losbandige heidenen, maar als een "zegel" der rechtvaardigheid des geloofs (Rom.4:11), maar ook en voornamelijk, als een teken van Gods verbond met hem (Gen.17:11).

Overeenkomstig dit verbond zou Abraham 's vermenigvuldigde zaad (later genoemd "de Besnijdenis") een zegen worden voor alle volken. Er was nog veel meer dan dit, maar dit is het bijzondere deel van het verbond wat ons nu bezighoudt. Het was nadat Abraham aan God zijn geliefde zoon Izaäk had geofferd, dat God beloofde:

“Gen. 22:17-18: 17 Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen, als de sterren des hemels, en als het zand, dat aan den oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten. 18 En in uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde, naardien gij Mijn stem gehoorzaam geweest zijt.

Het "*evangelie der besnijdenis*" was toen het goede nieuws gebaseerd op dit verbond. We lezen in Gal.2:7 dat "*het evangelie der besnijdenis aan Petrus werd toevertrouwd*" en hij predikt dit dan ook in Hand.3:25-26:

“Hand. 3:25-26: 25 Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaders opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zede zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. 26 God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.

Dit is in het kort "het evangelie der besnijdenis", en degenen uit de besnijdenis die het hoorden zullen het zeker als goed nieuws beschouwd hebben dat de zegen van alle volken door hen nu nabij was.

Maar het feit dat het evangelie der besnijdenis was toevertrouwd aan Petrus, betekent niet dat het niet ook toevertrouwd was aan de rest van de twaalf, of dat hij niet terzelfder tijd het evangelie van het koninkrijk predikte, of dat onze Heere niet ook het evangelie van de besnijdenis zou hebben gepredikt.

Het "evangelie van het koninkrijk" en "het evangelie der besnijdenis" zijn zeer nauw met elkaar verbonden, net als de verbonden met Abraham en met David zijn. Zoals het eerste het volk betrof, zo betrof het laatste de regering en de troon van dat volk.

Het is van betekenis dat Mattheüs 1 begint met de woorden:

“Matth. 1:1: Het boek des geslachts van JEZUS CHRISTUS, den Zoon van David, den zoon van Abraham.

Zowel vóór als na Pinksteren werd Gods grote programma om de volken te zegenen door Israël met Christus als Koning erkend, maar vóór Pinksteren lag het accent op het koninkrijk, terwijl na Pinksteren het accent lag op het feit dat Israël het kanaal van Gods zegen zou zijn voor de wereld. Vandaar dat we in de verslagen van de evangeliën lezen over "het evangelie van het koninkrijk", terwijl we in Gal.2:7 lezen dat "het evangelie der besnijdenis" werd toevertrouwd aan Petrus (onderscheiden van Paulus). Deze zaak zal uitvoeriger worden besproken aan het eind van dit hoofdstuk.

Het evangelie van de voorhuid

Zoals de evangeliën van het koninkrijk en van de besnijdenis verkondigd werden door onze Heere en de twaalf apostelen, zo werd het evangelie van de voorhuid toevertrouwd aan Paulus - en de twaalf erkenden dit, want in Gal.2:7 zegt Paulus over hun leiders, dat "zij zagen dat het Evangelie der voorhuid aan mij was toebetrouwd".

In het evangelie van de voorhuid is alles uit genade en door het geloof (Ef. 2:8-9). Dit goede nieuws is niet gebaseerd op enig verbond (hoewel de zegen van Abraham nu tot de heidenen komt door Christus Gal.3:14,16), want de apostel Paulus, als hij dit verkondigt, brengt ons terug tot vóór David en Abraham, naar Abram, de goddeloze heiden die volkomen rechtvaardiging ontving door geloof alleen, lang voordat hij werd besneden.

Door deze zaak met Abraham is bewezen dat God niet verplicht was alleen de besnedenen te rechtvaardigen of redding aan de heidenen te zenden door hen, hij toont aan dat God de vader van het Hebreeuwse volk rechtvaardigde uit genade, door het geloof, geheel los van de besnijdenis, en dat hij de besnijdenis jaren later had ontvangen als teken van de rechtvaardigheid die hij reeds door het geloof ontvangen had:

“Rom. 4:9-11: 9 Deze zaligspreking dan, is die alleen over de besnijdenis, of ook over de voorhuid? Want wij zeggen, dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid. 10 Hoe is het hem dan toegerekend? Als hij in de besnijdenis was, of in de voorhuid? Niet in de besnijdenis, maar in de

voorhuid. 11 En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend: opdat hij zou zijn een vader van allen, die geloven in de voorhuid zijnde, ten einde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde;

Op die manier laat de apostel zien dat, omdat God Abrahams zaad alleen had uitverkoren als het kanaal waardoor alle volken gezegend zouden worden, zij niet moesten veronderstellen dat Hij hen niet op een andere manier kon zegenen; en nog minder dat het Zijn bedoeling was om alleen Israël te zegenen en te redden, want God had hun eigen vader Abraham door geloof, geheel los van de besnijdenis, gerechtvaardigd. Waarom zou Hij nu niet hetzelfde kunnen doen?

We moeten niet voorbijgaan aan het feit dat waar "*het evangelie van de besnijdenis*" exclusief is "*het evangelie van de voorhuid*" inclusief is, alle gelovigen omvattend, of ze Jood zijn dan wel heiden, want Paulus' voornaamste punt in Romeinen 4 is dat Abraham het geloof werd toegerekend tot rechtvaardigheid voordat hij was besneden, "*opdat hij zou zijn de vader van allen, die geloven in de voorhuid zijnde*". "*Het evangelie van de voorhuid*" omvat dus beiden, Jood en heiden. Het is inderdaad zeer betekenisvol, dat met het oog op Israëls afwijzing van Christus, God nu Paulus zou uitzenden om hier op te wijzen en redding aan te bieden uitsluitend door geloof zowel aan Jood als heiden.

Onder "*het evangelie van het koninkrijk*" werd de twaalf uitdrukkelijk geboden niet te gaan naar de heidenen of de Samaritanen, maar alleen tot de verloren schapen van het huis Israëls (Matth.10:5-6). Onder "*het evangelie van de besnijdenis*" werden deze zelfde apostelen nadrukkelijk geïnstrueerd om eerst naar Israël te gaan (Luk.24:47, Hand.1:8). In beide gevallen was de reden dat God beloofd had om de volken te zegenen door Israël.

Maar nu, met Israëls weigering om het kanaal van zegen te worden, stelt God tijdelijk de vervulling van de verbonden uit, roept een andere apostel en zendt hem uit met het heerlijke "*evangelie van de voorhuid*", waarin:

"Rom. 10:12-13: 12 Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen. 13 Want een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.

Het moet duidelijk zijn dat Paulus' bediening aan de heidenen met "*het evangelie van de voorhuid*" in de plaats kwam van de aardse bediening van onze Heere en de Pinksterbediening van de twaalf. Dit is nadrukkelijk gesteld in twee passages in Romeinen en Galaten. De eerste, in Rom.15, laat zien hoe Paulus' bediening in de plaats kwam van die van Christus op aarde:

"Rom. 15:8-9: 8 En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vadersen; 9 En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken; gelijk geschreven is:.....".

Dit was in overeenstemming met het profetisch programma. Christus bevestigde de beloften die aan de vadersen waren gedaan. Indien Israël op Pinksteren Christus had geaccepteerd, zouden deze beloften (van haar toekomstige zegen) zijn vervuld, en de heidenen zouden (zoals zij eenmaal zullen) God verheerlijkt hebben vanwege Zijn barmhartigheid.

Maar hoewel deze beloften zo beslist waren bevestigd, wees Israël Christus af en nu schrijft Paulus, geïnspireerd, aan de gelovigen te Rome:

"Rom. 15:15-16: 15 Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom dit indachtig makende, om de genade, die mij van God gegeven is; 16 Opdat ik een dienaar van Jezus

Christus zij onder de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest.

De tweede passage, in Galaten 2, laat zien hoe Paulus' bediening in de plaats gekomen is van de twaalf:

“Gal. 2: 2; 7 en 9: 2 En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben’.....7 Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;..... 9 En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan;

Merk op: de twaalf, die eerst gezonden waren tot "de gehele wereld" om "het evangelie" aan "alle creaturen" te prediken, "te beginnen bij Jeruzalem", erkenden nu dat de vervulling op dat moment van deze grote opdracht door Israëls ongelooft onderbroken was, de nieuwe opdracht die aan Paulus was gegeven erkennend, gaven hun leiders de rechterhand der gemeenschap aan Paulus en Barnabas, dat zij nu tot de heidenen zouden gaan, terwijl zij hun bediening zouden beperken tot Israël. Dit is de oorzaak van Paulus' schrijven in Rom.11:13:

“Rom. 11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

Het evangelie van verzoening

De boodschap van verzoening werd, betreffende de voorhuid, voor het eerst toevertrouwd aan de apostel Paulus. De boodschap brengt ons terug tot vóór David, vóór Abraham, vóór Abram, tot Adam, de vader van het menselijke geslacht, de "éne mens" door wie "zonde in de wereld ingekomen is", en verklaart waarom God nu met Joden en heidenen moest handelen op dezelfde basis.

De Heere Jezus verkondigde niet de boodschap van verzoening toen Hij op aarde was. Slechts éénmaal, voor zover wordt vermeld, gebruikte Hij het woord verzoening, en dan alleen als verwijzing naar de verzoening van twee broeders. Evenmin verkondigden de apostelen op Pinksteren verzoening en nog minder de verzoening van Jood en heiden met God in één lichaam.

Evenzo lezen we niet dat onze Heere op aarde, of de twaalf op Pinksteren, terug gingen tot Adam in hun prediking. Zij spraken telkens weer van de beloften gedaan aan David en Abraham, maar noemden de naam Adam zelfs niet. Onze Heere verwees éénmaal naar Adam, zonder zijn naam te noemen, maar in dat geval behandelde Hij de zaak van huwelijk en scheiding en stelde eenvoudig vast dat: "Die van den beginne den mens gemaakt heeft man en vrouw".

De boodschap van verzoening kon niet eerder gepredikt worden aan de wereld, dan na de verwerping van Israël, om de eenvoudige reden, dat vrienden niet behoeven te worden verzoend, en Israël was, in het begin van Handelingen, nog steeds Gods uitverkoren volk. Daarom lezen we:

“Rom. 11:15: Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?

Verzoening gaat uit van vervreemding; vandaar was het niet eerder dan nadat God begonnen was om Israël terzijde te stellen dat Hij verzoening begon aan te bieden door Paulus. Bovendien was het, toen Israël zich voegde bij de heidenen in hun opstand tegen God en Zijn Christus, dat 's mensen natuurlijke

vervreemding van God, volledig was aangetoond. Daarom brengt Paulus ons in de boodschap van verzoening, terug, niet tot David en Abraham, met wie de verbonden waren gesloten, maar tot Adam, door wie de hele mensheid van God vervreemd was.

Rom. 5:12: Daarom, gelijk door een mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben.

De val van Israël was vanzelfsprekend, want de kinderen van Israël waren eveneens kinderen van de gevallen Adam. God had verschil gemaakt tussen Israël en de heidenen om onder andere te laten zien dat er fundamenteel, essentieel, "**geen verschil is**".

Dit was het wat God nu leerde door Israël terzijde te stellen en door verzoening aan te bieden aan Jood en heiden op gelijke basis. Dit genadige aanbod is niet gebaseerd op verbondsbeloften, maar op de feiten van de vervreemding van de mens van God, zijn wanhopige nood, en Gods oneindige liefde en barmhartigheid.

Dank God, dat de boodschap van verzoening niet uitsluitend de "éne mens" betrof door wie de zonde de wereld binnen kwam. Zij betreft hoofdzakelijk "de tweede Mens", "de laatste Adam", de "éne Middelaar tussen God en mensen, de Mens Christus Jezus" (1Kor.15:45,47, 1Tim.2:5).

"Rom. 5:18-19: 18 Zo dan, gelijk door een misdaad de schuld gekomen is over alle mensen tot verdoemenis; alzo ook door een rechtvaardigheid komt de genade over alle mensen tot rechtvaardigmaking des levens. 19 Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen tot zondaars gesteld zijn geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.

Het is door deze andere "éne Mens" en Zijn dood op Golgotha, dat zondaars - Jood of heiden om het even - verzoend kunnen worden met een heilig God. In Kol.1:21-22 verklaart de apostel der verzoening:

"Kol. 1:21-22: 21 En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, 22 In het lichaam Zijns vlees, door den dood, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich stellen;

Aldus:

"Rom. 5:10: Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. (Rom.5:10 en vergelijk Ef.2:11-18).

Zoals we gezien hebben, is de verkondiging van deze glorieuze boodschap onze grote opdracht, zoals ons duidelijk wordt verteld in 2 Kor.5:18-19. Wij citeren deze passage hier met wat meer van haar context, zodat de lezer het vollediger mag verstaan en waarderen:

"2 Kor. 5:16-21: 16 Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees. 17 Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden. 18 En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. 19 Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. 20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidde van Christus wege: laat u met God verzoenen. 21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Dit is onze grote opdracht; dat wij deze trouw mogen uitvoeren!

Wij benadrukken dat het hier gaat om een aanbod en geen belofte van universele verzoening. De apostel vraagt de mensen niet om in dit leven verzoend te worden, om als het ware aan een korte tijd van tuchtiging te ontkomen. Er is geen verwijzing in deze bede dat allen eventueel zullen worden verzoend, ongeacht hun antwoord op dit aanbod. Integendeel hij smeekt hen om nu te worden verzoend, want "*nu is de welaangename tijd*", hij bidt hen te worden verzoend voor het te laat is, zo dat zij niet "*tevergeefs*" het genadige aanbod mogen ontvangen hebben. (Lees aandachtig de volgende verzen: 2 Kor.6:1-2). Het is inderdaad waar, dat in de naam van Jezus elke knie eenmaal zal buigen, van dergenen die in den hemel zijn, en die op aarde en onder de aarde zijn, en dat alle tong Hem zal belijden als Heere (Fil.2:10-11), maar dat is een universele onderwerping, geen verzoening. Deze uiteindelijke onderwerping van al degenen, hemels, aards en hels, aan Christus zal niet het resultaat zijn van het tegenwoordige aanbod:

"Rom. 10:9: Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden.

Evenmin moeten wij de voorzegging van universele onderwerping verwarren met Gods plan om:

"alle dingen verzoenen zou tot Zichzelven, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn" (Kol.1:20).

Wat betreft onze verantwoordelijkheid om Gods aanbod van verzoening te verkondigen aan de verlorenen, is één ding zeker: Als we onze opdracht getrouw willen uitvoeren, moeten we zo gedrongen worden door de liefde van Christus (2 Kor.5:14) dat, ondanks dat mensen ons als "*uitzinnig*" beschouwen (vers 13), wij willen leven voor Hem, Die voor ons stierf (vers 15), wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen (vers 20), wetende dat het "*nu de welaangename tijd*" is, en "*nu de dag der zaligheid*" (6:2).

Het "geheimenis" of de "verborgenheid"

We hebben "het geheimenis" reeds eerder besproken, maar zullen het hier beschouwen in verband met de verschillende evangeliën.

Evenals het koninkrijk van Christus het onderwerp is van de profetische Schriften, zo is het lichaam van Christus het onderwerp van het grote geheimenis, geopenbaard aan en door de apostel Paulus.

De apostel definieert dit "geheimenis", door openbaring aan hem bekend gemaakt (Efeze 3:3), als volgt:

"Namelijk dat de heidenen zijn mede-erfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus door het Evangelie" (Efeze 3:6).

Er zijn, zoals we hebben gezien, vele aspecten van het geheimenis, maar de grote centrale waarheid is, dat God van gelovige Joden en heidenen één lichaam heeft geformeerd in Christus

Het zal reeds duidelijk geworden zijn dat deze heerlijke waarheid betreffende het lichaam vanzelf volgt op de openbaring betreffende het evangelie van de voorhuid en van de verzoening. Inderdaad wijst de apostel er zelf op dat het éne lichaam het product is van de verzoening van Joden en heidenen met God. Verklarende hoe God "*de middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende*", gaat hij voort door te zeggen dat dit was gedaan:

"Ef. 2:14-18: 14 Want Hij is onze vrede, Die deze beiden een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, 15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de

wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelven tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende; 16 En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende. 17 En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u, die verre waart, en dien, die nabij waren. 18 Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader.

We hebben er reeds op gewezen dat er vóór de brieven van Paulus geen enkel woord te vinden is over dit grote geheimenis of enige ermee verband houdende geheimenissen. Maar dit betekent niet dat het een late inval van Gods kant was, want bij het verkondigen van het geheimenis neemt de apostel ons terug tot vóór David en Abraham, vóór Abram en Adam, tot God, Die het alles heeft gepland.

Hoewel de meest geestelijke gelovige in Jeruzalem niet heeft kunnen weten wat God zou doen wanneer Israël Zijn verzezen, verheerlijkte Zoon zou afwijzen, had God vanaf het begin, een genadig, glorieus plan in gedachten. Hij zegt eenvoudig, dat "die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest" (Rom.16:25), "welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt" (Ef.3:5), dat het "van alle eeuwen verborgen is geweest in God" (Ef.3:9), dat het "verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten" (Kol.1:26), maar in dit alles maakt Hij het zeer duidelijk dat het hele plan was:

"Ef. 3:11-12: 11 Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods; 12 Naar het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onzen Heere;

Wat zouden wij ons moeten verheugen, dat de (tijdelijke) verwerping van Israël, het aanbod van rechtvaardiging zowel aan Jood als heiden, en de verzoening van beiden, Joden en heidenen met Zichzelf in één lichaam, Gods wonderbaar plan was vanaf het begin; het geschenk van Zijn genade, dat zou worden geopenbaard wanneer de zonde tot haar hoogtepunt zou zijn gerezen! Hoe zouden wij Hem moeten aanbidden,

"2 Tim. 1:9: Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen;

Basis verbanden en verschillen tussen deze evangeliën

Het zal u zijn opgevallen op voorgaand kaartschema (niet aanwezig) dat de twee delen die het "evangelie van het koninkrijk" en "het evangelie van de besnijdenis" bedekken, grijs zijn aangegeven. Dit is gedaan omdat deze twee evangeliën nauw met elkaar verbonden zijn.

1. Beiden zijn gebaseerd op verbonden en openbaarden niet "de uitnemende rijkdom van God 's genade", zoals het goede nieuws van Paulus deed.
2. Beiden waren verbonden met profetie, niet met het geheimenis.
3. Beiden waren verbonden met inzettingen en tekenen. Besnijdenis was het teken van het verbond met Abraham (Gen.17:11). Waterdoop was het teken van het verbond met David (Ex.29:4, vgl.Ex.19:5-6, Jes.61:6, Matt.3:1-6).
4. Deze twee evangeliën werden verkondigd door Johannes de Doper en de twaalf.
5. Matth.1:1 introduceert Christus als "de Zoon van David, de Zoon van Abraham", en het verbond met Abraham is voor wat het volk betreft natuurlijk nauw verbonden met het verbond met David, voor

wat betreft de Koning die over dat volk zal regeren. De overige drie boodschappen (op het schema de buitenste drie) zijn eveneens nauw met elkaar verbonden.

1. Deze drie zijn gebaseerd op "genade alleen", niet op verbonden of beloften.
2. Alle drie werden tevoren geheim gehouden, niet voorspeld.
3. Geen van de drie had enige relatie met inzettingen of tekenen. Wij zijn besneden en gedoopt in Christus (1 Kor.6:11, Fil.3:3; Col.2:9-12).
4. Alle drie de boodschappen werden eerst aan Paulus toebetrouwd.
5. Deze evangeliën zijn onlosmakelijk verbonden als één voortschreitende openbaring. Daarom spreekt de apostel Paulus over "*mijn evangelie*" (Rom.2:16, 16:25, 2Tim.2:8) en gebruikt de algemene term "het evangelie der genade Gods", als hij verwijst naar zijn gehele christelijke bediening (Hand.20:24).

Verder kan worden opgemerkt dat Johannes de Doper, Christus, en de twaalf, in hun verkondigingen van het bijzondere naar het algemene gingen, terwijl Paulus van het algemene naar het bijzondere ging. Dit kwam doordat het geprofeteerde programma van het toneel verdween op hetzelfde moment dat het programma van het geheimenis verscheen.

Zo is Christus Zelf eerst aangekondigd in de evangeliën; dan wordt Zijn Messias-schap verkondigd in "*het evangelie van het koninkrijk*", en na Zijn kruisiging wordt Israëls gelegenheid, om een zegen te worden voor de wereld, benadrukt in "*het evangelie van de besnijdenis*". Of, om het anders te zeggen: Christus, de Zoon van David, werd allereerst voorgesteld; dan wordt het verbond met David van het koninkrijk herroepen en, na het kruis, het bredere verbond met Abraham.

Omgekeerd, toen Israël bleef bij haar afwijzing van Christus, begon de apostel Paulus met het brede "*evangelie van de voorhuid*", als een basis voor de boodschap van verzoening, waarbij zowel Joden als heidenen één lichaam in Christus zouden worden. Zo begon hij met wat de Schrift duidelijk had voorzien (doch niet voorzegt) en eindigde met de verborgenheid zelf, "die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest".

Vragen

1. Wat is er misleidend in de term: "De vier Evangeliën"?
2. Waartoe was het nodig dat we vier afzonderlijke verslagen van de aardse bediening van onze Heere hebben?
3. Wat is er verkeerd in de gedachte dat er slechts één evangelie in de Bijbel staat ?
4. Waarom is het nodig om de kontekst in gedachten te houden wanneer we de eenvoudige uitdrukking "het evangelie" lezen?
5. Teken uit het hoofd het schema van de vijf evangeliën dat in dit hoofdstuk word besproken.
6. Hoe werd het koninkrijk verkondigd vóór het kruis?
7. Welke twee Schriftgedeelten vertellen ons dat het koninkrijk zou worden "weggenomen van" de leiders van Israël en "gegeven aan" het "kleine kuddeke" van de volgelingen van Christus?

8. Welke passage bevat de belofte van onze Heere dat de twaalf op twaalf tronen zullen zitten in het koninkrijk?
9. Wanneer werd het koninkrijk voor het eerst aan Israël aangeboden?
10. Op welk grote verbond werd het "evangelie van de besnijdenis" gebaseerd?
11. Leg uit hoe de evangeliën van het koninkrijk en van de besnijdenis met elkaar verbonden waren.
12. Op welke belangrijke feiten was "het evangelie van de voorhuid" gebaseerd?
13. Waar lezen we dat "het evangelie van de voorhuid" in 't bijzonder aan Paulus was toevertrouwd?
14. Waar wordt bij verzoening vanuit gegaan, of wat wordt verondersteld?
15. Waar vinden we dat de boodschap van verzoening is verbonden met de verwerping van Israël?
16. Om welke twee mannen draait de boodschap van verzoening hoofdzakelijk?
17. Verklaar het belang van het feit dat volgens 2 Kor.5, de verkondiging van de verzoening niet een belofte is, maar een smeekbede.
18. Leg uit hoe de vorming van het lichaam verbonden is met de verkondiging van de verzoening.
19. Geef drie Schriftplaatsen die bewijzen dat "het geheimenis" niet eerder werd geopenbaard dan door Paulus.
20. Toon aan hoe het evangelie van de voorhuid en het geheimenis met elkaar verbonden zijn.

Hoofdstuk 13

Het begin van de bediening van Paulus – een “bedelingen” probleem

Het begin van Paulus zijn bediening heeft vele ijverige en ernstige Bijbelstudenten bezig gehouden.

Zij zien duidelijk waar zijn bediening toe leidde. Zij verheugen zich in zijn zuivere boodschap van genade. Zij begrijpen ten volle dat waterdoop en de Pinkstertekenen geen plaats meer hebben in het lichaam van Christus evenals de besnijdenis en de wet, maar zij zijn verbaasd, om niet te zeggen teleurgesteld bij de ontdekking dat besnijdenis, doop en wondertekenen, alle door Paulus werden uitgeoefend tijdens zijn vroege bediening zoals in het boek Handelingen wordt weergegeven.

Een foutieve uitleg

Dit probleem heeft ertoe geleid dat sommigen veronderstellen, dat het geheimenis niet eerder aan Paulus werd geopenbaard dan tijdens zijn Romeinse gevangenschap, en dat "het lichaam van Christus", de gemeente van deze tijd, historisch pas begon na Handelingen 28:28.

Maar deze extreme conclusie is net zo on-Schriftuurlijk als degene die Pinksteren ziet als het historisch begin van het lichaam van Christus, want we lezen duidelijk over het geheimenis en het lichaam van Christus in Paulus' eerste brieven, geschreven vóór Handelingen 28, zowel als in die erna geschreven zijn (Rom.16:25, 1Kor.2:7, Rom.12:5, 1Kor.12:12-13,27 etc.). Dit feit heeft inderdaad hen die het lichaam dateren vanaf Handelingen 28 tot de conclusie gebracht dat er twee lichamen moeten zijn, -

dat "het lichaam van Christus", waarvan Paulus spreekt in Romeinen en 1 Korinthiërs, een ander is dan "het lichaam van Christus" waar zijn latere brieven naar verwijzen.

Zij moeten, om zo te zeggen, tot deze conclusie zijn gebracht, want zo'n uitleg is, op zijn minst geforceerd en onnatuurlijk. Wij kunnen het niet helpen, maar hebben het gevoel dat zulke theorieën vreemd moeten klinken, zelfs voor hen die ze brengen, en ze zouden aanleiding moeten zijn om hun uitgangspunten opnieuw te onderzoeken, want een verkeerde vooropstelling leidt zeker tot verkeerde conclusies. Het is zeker dat de theorie van de "twee lichamen" tot de meest extreme en on-Schriftuurlijke conclusies leidt.

Iemand die deze theorie brengt, schrijft dat "aangezien Paulus' bediening allereerst tot de Joden was gedurende de Handelingen, het met zijn brieven, geschreven gedurende diezelfde tijd, niet anders kon zijn".

Zulke verklaringen zijn door en door on-Schriftuurlijk als dat ze buitensporig zijn, want de Schrift maakt het glashelder dat zijn vroege bediening en zijn eerste brieven allereerst gericht waren aan de heidenen, niet aan de Joden.

Paulus zijn bediening in het boek Handelingen

In Hand. 22:18 en 21 vertelt Paulus hoe, bij zijn eerste terugkeer naar Jeruzalem na zijn bekering, de Heere aan Hem had geopenbaard dat zijn getuigenis daar niet zou worden aangenomen en hij naar de heidenen zou worden gezonden:

"18....en dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga inderhaast uit Jeruzalem, want zij zullen uw getuigenis van mij niet aannemen."21 En Hij zeide tot mij: Ga heen, want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden".

En het verhaal van zijn bediening van toen af aan is daarmee in volkomen harmonie.

"Hand. 13:46-47: 46ziet, wij keren ons tot de heidenen. 47 Want alzo heeft ons de Heere geboden..... "

"Hand. 15:3: Zij dan, van de Gemeente uitgeleid zijnde, reisden door Fenicie en Samarie, verhalende de bekering der heidenen; en deden al den broederen grote blijdschap aan.

"Hand. 18:6:en van nu voortaan zal ik tot de heidenen heengaan.

"Hand. 21:18-19: 18 En den volgenden dag ging Paulus met ons in tot Jakobus; en al de ouderlingen waren daar gekomen. 19 En als hij hen gegroet had, verhaalde hij van stuk tot stuk, wat God onder de heidenen door zijn dienst gedaan had.

Opmerking van de corrector

"Vroege brieven": Brieven door Paulus geschreven in de Handelingen periode: Galaten – 1 en 2 Thessalonicenzen – 1 en 2 Korinthe – Romeinen. (6 brieven). (Voor genoemde brieven geldt: "Gnosis" of "Ginosko": en betekent: onvolledige kennis)

Brieven door Paulus geschreven na de Handelingen periode: Filemon – Kolossenzen – Filippenzen – Efeziërs – Titus – 1 en 2 Timotheüs. (7 stuks). (Voor genoemde brieven geldt: "Epignosis" of "Epignesko": en betekent: volledige kennis)

Paulus zijn vroege brieven (zie bladzijde 98)

Wanneer we de vroege brieven van Paulus vergelijken met het latere deel van het boek Handelingen (de periode waarin zij werden geschreven) blijft het beeld hetzelfde:

"Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk; (Rom.11:13).

"1 Kor. 12:2: Gij weet, dat gij heidenen waart, tot de stomme afgoden heengetrokken,.....".

"Gal. 1:15-16: 15 Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, 16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen.....".

"Gal. 4:8: Maar toen, als gij God niet kendet, diendet gij degenen, die van nature geen goden zijn;

"1 Thess. 2:14: Want gij, broeders, zijt navolgers geworden der Gemeenten Gods, die in Judea zijn, in Christus Jezus; dewijl ook gij hetzelfde geleden hebt van uw eigen medeburgers, gelijk als zij van de Joden;

Stel je de bewering voor dat, in het licht van deze Schriftplaatsen, Paulus' vroege brieven allereerst voor de Joden geschreven waren! Deze aanhalingen uit Handelingen en de vroege brieven bewijzen overtuigend dat Paulus' vroege bediening allereerst tot de heidenen en niet eerst tot de Joden was. Het is waar dat hij eerst tot de Joden ging, maar dat is een heel andere zaak. En hierin ligt de oplossing van het probleem van Paulus' vroege bediening.

De oplossing

Wij vrezen dat er is een belangrijk feit is dat onze "twee lichamen" broeders over het hoofd hebben gezien.

Paulus ging eerst tot de Jood, niet omdat het er op leek dat Israël toch nog Christus als haar Koning zou accepteren, maar eenvoudig omdat God haar geen excuus wilde overlaten voor het afwijzen van de Messias.

Paulus bevestigde Petrus' boodschap en betuigde overal sterk met de Joden, dat "Jezus is de Christus". Wonderen vergezelden deze overtuigingsbediening - inderdaad grotere wonderen dan Petrus zelf had gedaan, maar in tegenstelling tot Petrus, bood Paulus nimmer het koninkrijk aan Israël aan.

Zoals we hebben gezien, wilde Paulus, net als de twaalf, zijn bediening starten vanuit Jeruzalem, de hoofdstad van Israël, maar de Heere Zelf verscheen aan hem, en stond er op dat hij onmiddellijk Jeruzalem zou verlaten. Op dat tijdstip deed de Heere twee zeer belangrijke uitspraken aan Paulus:

1. *"Zij zullen het getuigenis van u aangaande Mij niet aannemen".*
2. *"Ik zal u ver tot de heidenen afzenden".*

Wat deed God hier? Hij besloot Israël in ongeloof en ongehoorzaamheid en riep toen reeds Paulus tot DE apostel der heidenen.

De nationale opstand had zulke afmetingen aangenomen, dat "een grote vervolging" ontstond tegen de gemeente te Jeruzalem. Paulus, die kort tevoren de leider van de vervolging was geweest, denkt nu dat wellicht zijn getuigenis het tij zal doen keren (Hand.22:19-21). Maar God weet beter. Hij weet dat de crisis in Israëls geschiedenis bereikt is. Hen overtuigen zal nutteloos zijn. De redding zal nu tot de

heidene worden gezonden, niet door Israël, maar ondanks Israël, en Paulus zelf is voor dit doel uitgekozen.

Deze gebeurtenis in Paulus' vroege ervaring als christen, dient te worden gezien in het licht van drie belangrijke Schriftplaatsen:

“Rom. 11:15: Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld,”.

“Rom. 11:32: Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn.

“Ef. 2:16: En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis,.....”.

Natuurlijk werd Gods genadige plan met de verwerping van Israël slechts na verloop van tijd geopenbaard, aangezien God haar geleidelijk terzijde stelde. De volheid hiervan wordt pas ontvouwd in de latere brieven, waar Paulus bidt dat gelovigen wijsheid en geestelijk verstand mogen ontvangen om dit te begrijpen. Maar de verzoening van gelovige Joden en heidenen met God in één lichaam, de zegening van de heidenen door de val van Israël, begon aanzienlijk eerder, vóór het slot van het boek Handelingen.

Petrus – Paulus en Israël

Eén feit moet zelfs de oppervlakkige beschouwer duidelijk zijn: de bediening van Petrus verwachtte vast en zeker Israëls aanname van de Messias (Hand.1:6, 2:30,38,39, 3:17-26), maar Paulus veronderstelde even zo zeker Israëls blijvende afwijzing van de Messias. In feite was hij door God geroepen met het oog op Israël 's afwijzing van Christus, want Gods antwoord op de steniging van Stefanus en de verschrikkelijke vervolging, uit Hand.8:1-3, was de redding van Saulus, de voornaamste vervolger en leider van de opstand. Welk een onmetelijk grote genade!

Zij die vasthouden aan de eerder genoemde extreme standpunten, merken verder op, dat "de zegening van de heidenen (in Handelingen) afhankelijk is van de verwezenlijking van de aan de Joden beloofde zegen".

Dit was waar voor de bediening van Petrus, zoals Hand. 3:25-26 aangeeft, maar juist het tegendeel was waar voor de bediening van Paulus. Alleen Hand.13:46 lost dit op: .

“Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Zonder verbeelding kunnen we hier concluderen dat de heidenen werden gezegend doordat Israël Gods Woord verstootte. De heidenen daarentegen werden gezegend omdat de Joden het Woord van God hadden afgewezen.

“... ziet, wij keren ons tot de heidenen”.

Dit alles bewijst ons oorspronkelijke standpunt dat, waar Petrus' bediening te maken had met de zegening van de heidenen door de verrijzenis van Israël, de bediening van Paulus te maken heeft met het zegenen van de heidenen door de val van Israël. Het eerste betreft **profetie**, het tweede het **geheimenis**.

Is het correct om van Israëls "voorrang" te spreken gedurende de latere Handelingenperiode? Romeinen 11 maakt duidelijk dat Israëls lot reeds vóór Handelingen 28 was beslist, alhoewel het vonnis nog niet officieel was uitgesproken.

“Rom. 11:7-32: 7 ...Hetgeen Israël zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden.....15 Want indien hun verwerping de verzoening is der wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?.....25 dat de verharding voor een deel over Israël gekomen is, totdat de volheid der heidenen zal ingegaan zijn.....28 Zo zijn zij wel vijanden.....32 Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten,.....”.

Vóór het martelaarschap van Stefanus beloofde Petrus de terugkeer van Christus naar de aarde, op voorwaarde van Israëls bekering. Na Stefanus verwekte God Paulus, die nimmer dit aanbod heeft gedaan. Het boek Handelingen is de geschiedenis van de val van Israël, en de steniging van Stefanus kenmerkt de crisis.

Eerst de Jood

Maar wat doen we met de bekende uitspraak van Paulus in Romeinen 1:16?:

“Rom. 1:16: Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.

Velen hebben de kern van dit gedeelte gemist door dit ene vers uit zijn kontekst te halen. Zij hebben er Paulus' verdediging van gemaakt om eerst naar de Joden te gaan, terwijl hij in werkelijkheid in dit gedeelte zijn bediening onder de heidenen verdedigd. Laten we eens zien:

In overeenstemming met het profetische plan had onze Heere de apostelen geïnstrueerd om alle volken tot Zijn discipelen te maken, *"te beginnen bij Jeruzalem"* (Matth.28:19,vgl.Luk.24:47).

De twaalf apostelen begonnen hun werk daar, Petrus verklaarde aan de *"mannen van Israël"* in Jeruzalem 's tempel:

"Hand. 3:25-26: 25 Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vadersen opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zade zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. 26 God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.

Hand.11:19 maakt het verder duidelijk dat, totdat Petrus naar Cornelius gezonden werd, zelfs de verstrooide discipelen *"tot niemand het Woord spraken dan alleen tot de Joden"*. Israël zou het kanaal van zegen worden voor de gehele wereld.

De apostelen zochten ernstig om het uitverkoren volk aan de voeten van de Messias te brengen, maar-

“Rom. 10:21: Maar tegen Israël zegt Hij: Den gehelen dag heb Ik Mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegensprekend volk.

Het evangelie was eerst naar de Jood gegaan en was afgewezen, maar God wilde niet dat Israël in de weg zou staan bij het zegenen van de heidenen, dus begon Hij Israël terzijde te stellen, en Paulus op te wekken om niettegenstaande het goede nieuws naar de heidenen te brengen.

Stel Petrus' *"eerst tot u"* te Jeruzalem tegenover Paulus' *"eerst tot u"* te Antiochië, waar hij tot de Joden zegt:

“Hand. 13:46:..... Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoet, en uzelve des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Dit alles werpt duidelijk licht op Romeinen 1:16.

Paulus beweert hier op geen enkele manier dat het evangelie voort moest gaan eerst aan de Joden te worden verkondigd, anders zou Rom.10:12-13 worden tegengesproken, dat zegt:

“Rom. 10:12-13: 12 Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen. 13 Want een iegelijk, die den Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden.

Rom.11:7 en 25 zouden genoeg moeten zijn om ons te overtuigen dat Paulus op dat moment begreep dat God het volk Israël had opgegeven en dat er reeds een verharding, voor een deel, over Israël gekomen was.

Als hij zijn brief aan de Romeinen begint, voert hij dan ook zijn verantwoordelijkheid aan om ook naar de heidenen te gaan. Let op de nadruk in dit hele gedeelte:

“Rom. 1:13-16: 13 Doch ik wil niet, dat u onbekend zij, broeders, dat ik menigmaal voorgenomen heb tot u te komen (en ben tot nog toe verhinderd geweest), opdat ik ook onder u enige vrucht zou hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen. 14 Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar. 15 Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen. 16 Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.

Zijn argument hier is duidelijk dat hij zich niet schaamt om naar de heidenen te Rome te gaan met het evangelie, omdat het de kracht Gods is tot zaligheid een iegelijk die gelooft.

Gods goede nieuws aangaande Christus was reeds eerst tot de Jood gezonden, maar nu werd het, door Paulus, ook tot de heidenen gezonden, en Paulus was bereid, zo veel als in hem was, het "ook tot hen in Rome" te prediken.

Wanneer Rom.1:16 zo wordt beschouwd in het licht van de inhoud, komen wij op geen enkele manier in conflict met de rest van de Romeinenbrief. Zij die dit gedeelte gebruiken om de voorrang van de Joden te leren, missen één van de fundamentele lessen van het boek Romeinen: dat er niet langer enig verschil bestaat in Gods ogen tussen de Jood en de heiden, en dat beiden op dezelfde manier tot God moeten naderen als gevallen zonen van Adam.

Het belangrijkste motief voor zending onder de Joden in deze tijd van genade is aan ons gegeven, niet in Rom.1:16, maar in Rom.11:30-33:

“Rom. 11:30-33: 30 Want gelijkerwijs ook gijlieden eertijds Gode ongehoorzaam geweest zijt, maar nu barmhartigheid verkregen hebt door dezer ongehoorzaamheid; 31 Alzo zijn ook dezen nu ongehoorzaam geweest, opdat ook zij door uw barmhartigheid zouden barmhartigheid verkrijgen. 32 Want God heeft hen allen onder de ongehoorzaamheid besloten, opdat Hij hun allen zou barmhartig zijn. 33 O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!

De geleidelijke openbaring van het geheimenis

De kwestie van de vroege bediening van Paulus is belangrijk om het geheimenis te kunnen verstaan. Er zijn sommigen die overal verschillen zien, maar zij zien niet de koers, de voortgang, de ontwikkeling in de onthulling van Gods wonderbare plan. Zij zien niet hoe God alles overzag en Zijn geheime, eeuwige plan ontvouwde, toen het er op leek dat het profetisch doel had gefaald en de zegening

ontgaan zou aan de heidenen door Israëls ongelooft. Toen Hij Zijn geheime, eeuwige doel van genade ontvouwde, dat te zelfder tijd verklaarde hoe, en hoe alleen, het profetisch doel tenslotte kon, en zou worden vervuld, hoe inderdaad elke zondaar ooit was, of kon worden gered. Dit is het verschil tussen "het evangelie", en "de verborgenheid (of geheimenis) van het evangelie".

Was het geheimenis aan Paulus bekendgemaakt in één enkele openbaring of in een reeks openbaringen? Laat ons zien wat de Schrift hierover te zeggen heeft:

"Hand. 26:16: Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen;

"Hand. 22:17-18: 17 En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was; 18 En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide:.....".

"2 Kor. 12:1: want ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren".

"2 Kor. 12:7: En opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen.

Ongetwijfeld ontving, en gaf Paulus, één grote omvangrijke waarheid geleidelijk door, anders zou zijn uitspraak, "mijn evangelie", en onze uitspraak, "de aparte bediening van Paulus" geheel misleidend zijn, maar het werd alles bekend gemaakt door "de openbaring van Jezus Christus" aan Paulus. In alle gevallen zag Paulus de Heere Zelf.

Aldus verdween het oude programma geleidelijk, daar het nieuwe haar plaats innam. Er was ontwikkeling in de aan Paulus gegeven openbaring, zowel als in de historische onthulling van Gods geheime plan. God riep Paulus op voor één groot doel, om geleidelijk één grote nieuwe boodschap bekend te maken, niettegenstaande bevestigde zijn boodschap de boodschap van Petrus en de elven betreffende Christus en sprak deze op geen enkele manier tegen.

Er was een tijd dat de schrijver het geheimenis zag als een speciaal punt in de prediking van Paulus, maar nu, God zij dank, ziet hij het als één grote, geweldige boodschap, waarvan de omvang onuitsprekelijk kostbaar is.

Wij zouden onze "twee lichamen" broeders willen vragen om het volgende probleem te bezien:

Wij zijn het erover eens dat God een geopenbaard, geprofeteerd plan had. Wij zijn het er ook over eens dat Hij ook een verborgen, eeuwig plan had dat de sleutel was tot de vervulling van het geprofeteerde plan. Had Hij nog een ander plan - een soort buffer tussen deze twee? Of had Hij verscheidene niet verwante plannen? Wat was Paulus' boodschap gedurende zijn vroege bediening? Was dat het evangelie van het koninkrijk? Zeer zeker niet. Was het het evangelie van de besnijdenis? Dit zou Gal.2:7 tegenspreken. Wat was het dan? Het was "het evangelie van de onbesnedenen (voorhuid)", "het evangelie der genade Gods" en deze kunnen niet losgemaakt worden van het geheimenis.

"Ef. 3:1-3: 1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt. 2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u; 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid,.....".

Het is geheel ongegrond om te veronderstellen dat Paulus "een speciale tijdelijke bediening" had gedurende de Handelingenperiode, want het is gedurende de Handelingenperiode dat hij zijn verlangen uitspreekt:

"Hand. 20:24:.....opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen (Hier kijkt hij vooruit naar het einde van zijn bediening), en den dienst, welken ik, van den Heere Jezus ontvangen heb (Hier kijkt hij terug naar het begin), om te betuigen het Evangelie der genade Gods.

Wat wij eenvoudig moeten erkennen is dat Paulus werd gered onder de oude bedeling waarvan hij geleidelijk afstand nam. Daarom was het voor hem juist en verenigbaar met de dingen die hij deed vóór Handelingen 28 maar die in tegenspraak zouden zijn geweest met de wil van God na Handelingen 28.

Maar het is meer dan ongegrond - het is in duidelijke tegenspraak met de Schrift - om te leren dat Paulus de openbaring van het geheimenis kreeg in de gevangenis te Rome, en dat deze veronderstelde openbaring in de plaats kwam van zijn andere openbaringen en het historische begin aangaf van het lichaam van Christus waarvan wij leden zijn. Het feit dat wij reeds hebben gezien, dat er naar "het geheimenis" en "het lichaam van Christus" wordt verwezen en beiden uitvoerig worden behandeld in de vroege brieven van Paulus, bestempeld deze leer als geheel on-Schriftuurlijk, evenals ook het feit dat de apostel in zijn latere brieven nadrukkelijk verklaart dat hij in de gevangenis is vanwege het geheimenis (Ef.6:20; Kol.4:3).

Door een extreme bedelingenaanhanger is opgemerkt dat er in Handelingen 21 twee groepen te onderscheiden zijn: - " de Joden die geloven" en " de heidenen die geloven", terwijl in het lichaam van Christus dit onderscheid verdwijnt.

Dit is een goed punt, want het laat zien dat Gods handelen met Israël nog niet beëindigd was. Maar er dient te worden opgemerkt dat zelfs terwijl God toestond dat dit onderscheid uiterlijk nog overgebleven was, Hij reeds door Paulus zei, dat "in Christus" er noch Jood noch heiden was (Zie 1Kor.12:13 en Gal.3:27-28).

Sommigen hebben verondersteld dat Paulus in Gal.3:27-28 bedoelde dat in het lichaam van Christus noch Jood noch heiden zou zijn en dat dit niet sloeg op de Joden onder Petrus en de twaalf. Dit doet natuurlijk geweld aan de bewoording van dit gedeelte dat duidelijk verklaart dat in Christus het onderscheid verdwenen is. De Joodse gelovigen in Jeruzalem waren zeker in Christus. Sommigen waren zelfs vóór Paulus "in Christus" (Rom.16:7). Maar nu werden allen in Christus leden van één lichaam. Dat Gal.3:27-28 zowel de Joodse gelovigen te Jeruzalem als degenen die door Paulus' bediening gered werden insluit, wordt verder bevestigd door 2Kor.5:16-17:

"16 Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees..17 Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel."

Zelfs Petrus wist dit en werd berispt toen hij zich later niet hield aan het licht dat hij ontvangen had (Hand.15:9; vgl.Gal.2:11-12).

Vragen

1. Welk probleem verbijstert vele Bijbelonderzoekers met betrekking tot de vroege bediening van Paulus?

2. Deze moeilijkheid heeft sommigen ertoe geleid te concluderen dat het geheimenis niet werd geopenbaard en het lichaam van Christus, de Gemeente van deze bedeling, niet eerder begon dan wanneer?
3. Hoe weerleggen de vroege brieven van Paulus deze bewering?
4. Noem drie Schriftplaatsen uit Handelingen die bewijzen dat Paulus vroege (Handelingen) bediening in de eerste plaats tot de heidenen was.
5. Waarom ging Paulus in het algemeen eerst naar de Jood gedurende zijn vroege bediening?
6. Noem drie Schriftplaatsen uit Paulus' vroege brieven, die bewijzen dat deze in de eerste plaats aan de heidenen waren geschreven.
7. Bood Paulus, voor zover bekend uit de Schrift, Israël ooit het koninkrijk aan?
8. Leg uit hoe Paulus de boodschap van Petrus aan de Joden bevestigde.
9. Noem een Schriftplaats om te bewijzen dat Israël, als volk, geestelijk verhard was zelfs vóór Paulus naar Rome ging.
10. Hoe valt Rom.1:16 ("eerst de Jood") te rijmen met Rom.10:12 ("geen onderscheid")?
11. Wat is de Schriftuurlijke grond voor zending onder de Joden vandaag?
12. Noem twee Schriftplaatsen, die bewijzen dat Paulus zijn boodschap ontving door een reeks van openbaringen.
13. Wie zag Paulus in elk van die openbaringen?
14. Welke éne veelomvattende term gebruikt hij om het goede nieuws dat hij verkondigde te omschrijven?
15. Hoe zou u de bewering, dat Paulus de openbaring van het geheimenis ontving in de gevangenis te Rome, weerleggen?
16. Welk gedeelte uit zijn latere brieven wijst er op, dat "het evangelie der genade Gods" en "het geheimenis" onafscheidelijk zijn?
17. Verklaar de relatie tussen deze twee.
18. Noem drie Schriftplaatsen die aantonen dat Joodse en heidense gelovigen één in Christus waren tijdens Paulus' vroege bediening.
19. Welk onderscheid bestaat er tussen hen in die tijd?
20. Wanneer is dit onderscheid opgehouden te bestaan?

Hoofdstuk 14

De relatie tussen profetie en het geheimenis

Veel kwaad en schade is de kerk aangedaan omdat Gods "arbeiders" gefaald hebben de verschillen en indeling in het Woord der Waarheid op te merken. Maar ernstige schade kan en zal ook voortkomen uit een gebrek aan inzicht in de eenheid van Gods grote plan voor de eeuwen; door gebrek aan inzicht in het opmerken van zowel verbanden als verschillen.

Extreme bedeling mensen zien vele verschillen in de Schriften - zelfs verschillen die er niet zijn!! - maar zij falen in het zien van enige van de belangrijkste verbanden. En, het klinkt vreemd, maar in hun pogen om niet bestaande verschillen te bewijzen, vallen zij dikwijls terug in het kamp van de traditionele, en net als zij, zien zij enige van de meest fundamentele verschillen niet!

Een voorbeeld hiervan is te vinden in de bewering dat Paulus, toen hij zijn vroege brieven schreef, nog niet in zijn speciale heidenbediening stond; dat hij te dien tijde praktisch dezelfde boodschap predikte als de twaalf; dat hij in die tijd in de eerste plaats met de Joden handelde; dat zijn eerste brieven in de eerste plaats aan de Joden waren gericht, en dat hij gedurende die tijd het koninkrijk aan Israël aanbood - maar dat na Handelingen 28 zijn bediening geen enkel verband met de twaalf had!

Het feit is, dat vanaf het begin Paulus' apostelschap duidelijk afgezonderd en onderscheiden was van dat van de twaalf. Hij was geroepen en aangesteld ver van Jeruzalem, op de weg naar Damascus. Zijn aanstelling was "*niet van mensen, noch door een mens*", maar door de verheerlijkte Heere Zelf (Gal.1:1). Bovendien was hij, vanaf het begin geroepen tot een andere bediening dan de twaalf: "*om te betuigen het evangelie der genade Gods*", om te "*verkondigen onder de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus*" (Hand.20:24, Ef.3:8). Maar hieruit moet niet worden geconcludeerd dat er, terzelfdertijd, geen verband was tussen de bediening van de twaalf in Handelingen en Paulus' bediening in die tijd, of zelfs tussen de Handelingenbediening van de twaalf en Paulus' bediening na Handelingen.

Om te beginnen vertegenwoordigde Paulus dezelfde God als de twaalf, tegen wie Israël nu opstond. Hij vertegenwoordigde dezelfde Christus, die Israël nu afwees. En "*de redding van God*", die Israël had geweigerd, werd nu "*tot de heidenen gezonden*" (Matth.1:21, Hand.4:12, 13:26; 46, vgl.Hand.28:28).

Bovendien realiseerden de apostelen in Jeruzalem zich al spoedig dat, omdat Israël nu de opgestane, verheerlijkte Christus afwees, God Paulus had gekozen om redding te prediken aan de heidenen door Israëls val, en in een plechtige overeenkomst gaven hun leiders aan Paulus en Barnabas de rechterhand der gemeenschap, instemmende om hun bediening te beperken tot Israël, terwijl Paulus naar de heidenen zou gaan.

Paulus' bediening was niet slechts het begin van een ander programma gescheiden van de kerk te Jeruzalem. Het was de volgende stap in het programma van God, en tenzij we de ontwikkeling in het hele programma zien, missen we heel wat.

Deze ontwikkeling wordt het beste gedemonstreerd door enige van die gedeelten, die extreme bedeling 's mensen gebruiken om te bewijzen dat Paulus' Handelingenbediening, "een Joodse koninkrijk 's bediening" was, de vervulling van het profetische programma. Wij behandelen enkele hiervan in de volgende pagina's.

Alzo heeft ons de Heere geboden

"36 Maar Paulus en Barnabas vrijmoedigheid gebruikende zeiden: Het was nodig dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoet, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, zie wij keren ons tot de heidenen. 47 Want alzo heeft ons de Heere geboden; zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde" (Hand.13:46,47).

Vanwege Paulus' woorden: "*want alzo heeft ons de Heere geboden*" en zijn aanhaling uit een Oud Testamentische profetie, wordt er beweerd dat deze bediening van Paulus aan de heidenen, nog

steeds het koninkrijk beoogde en op geen enkele wijze verbonden was met het geheimenis. Laat ons zien:

Toen de Joden in Pisidisch Antiochie tegenspraken en lasterden "wat door Paulus gezegd werd", zeiden hij en Barnabas "met vrijmoedigheid":

"Het was nodig dat eerst tot u het Woord Gods gesproken werd".

Waarom was dit nodig? Het antwoord wordt gevonden in Petrus' woorden tot de menigte te Jeruzalem:

"Hand. 3:25-26: Gijlieden zijt kinderen der profeten, en des verbonds, hetwelk God met onze vaderen opgericht heeft, zeggende tot Abraham: En in uw zade zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. 26 God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelve eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden.

Het grote verbond met Abraham garandeerde de zegening van de heidenen door Israël; daarvoor moest Israël eerst worden gered en gezegend. Het gehele profetische programma is gefundeerd op dit grote verbond.

Daarom zei onze Heere tot de Syro-Fenicische vrouw: "Laat eerst de kinderen verzadigd worden" (Mark.7:27). Daarom zei Hij tot de Samaritaanse vrouw: "*want de zaligheid is uit de Joden*" (Joh.4:22). Daarom gaf Hij de elf opdracht om hun bediening te beginnen in Jeruzalem (Luk.24:47, Hand.1:8). En let op: Petrus verklaart uitdrukkelijk, in Hand.3:25,26, dat God Christus had gezonden om eerst Israël te zegenen vanwege het verbond gemaakt met Abraham.

Zoals we hebben gezien, ging Paulus in het begin van zijn bediening eerst naar de Jood, bevestigende het feit dat "*Jezus is de Christus*", en trachtende zijn hoorders tot persoonlijk geloof in Christus te brengen. Hij deed dit omdat God de vervulling van het verbond met Abraham nog niet officieel had uitgesteld. God strekte nog steeds Zijn handen uit naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. Hij zou hen niet achterlaten met enig excuus voor het afwijzen van de Messias. Maar laten we verder gaan met Paulus' verklaring aan de Joden in Antiochie:

Het was nodig dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden: maar..."

Geeft dit "maar" niet aan dat er een verlating is van het geprofeteerde programma?

Let op dat het echter geen trouweloosheid van Gods kant was, maar hun eigen onwilligheid om de vervulling van Gods belofte te accepteren, die deze verandering in het programma veroorzaakte- een verandering die God Zich, voorkennis van alle dingen hebbende, overeenkomstig Zijn verborgen, eeuwige raad had voorgenomen.

"Hand. 13:46: doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelve des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen".

Laat de lezer hier zorgvuldige oprecht de volgende vragen beantwoorden: Wordt de redding hier tot de heidenen gezonden door Israëls acceptatie van Christus, of door haar verwerping van Christus? Gaat het naar de heidenen op grond van het verbond met Abraham of door genade? Gaat het overeenkomstig profetie of geheimenis?

Er is maar één antwoord op deze vragen. Paulus in Pisidisch Antiochie verliet het profetische programma en begon iets te doen wat nog nooit was geprofeteerd, want de redding van de heidenen door Israëls verwerping van Christus is nooit ergens voorzeggd in de profetische Schriften (zie Rom.11:11-12, 15; 25).

Maar waarom, kan gevraagd worden , voegt Paulus dan toe:

“Hand. 13:47: Want alzo heeft ons de Heere geboden, zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde.

Paulus bedoelt hier niet dat de heidenen nu redding zullen ontvangen overeenkomstig het profetische programma, want we hebben reeds gezien dat het tegenovergestelde het geval is. De zegen van de heidenen door Israël zal moeten wachten tot een toekomstige dag.

De apostel geeft hier eenvoudig aan, dat God Christus "gesteld" had tot "een licht der heidenen" en "tot zaligheid tot aan het uiterste der aarde" en dat Hij het zo wilde hebben, ondanks Israël. Vanaf het ogenblik dat Israël weigerde om het zegenkanaal te zijn voor de volken, zegende God de volken nu direct door Christus, apart van Israël, en Paulus werd "bevolen" om dit feit te verkondigen.

Geen andere dingen

“Hand. 26:22: Dan, hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op dezen dag, betuigende beiden klein en groot; niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zoude;

Extreme bedelingsmensen hebben waarschijnlijk de bovenstaande passage, meer dan welke andere ook, gebruikt om hun "twee lichamen" theorie te bewijzen. Naar hun mening is deze passage een uitgesproken bewijs dat tot het einde van Handelingen, Paulus niets zou hebben gepredikt wat de profeten en Mozes niet reeds hadden voorgezegd, zijn bediening daarmee geheel beperkend tot de verkondiging van Gods profetische plan. Dus in feite hebben zij een Paulus die "het evangelie der besnijdenis" predikt dat, naar zijn eigen getuigenis, niet aan hem, maar aan Petrus was toevertrouwd (Gal.2:7).

Het is duidelijk tegen de Schrift om vanuit Hand.26:22 te leren dat Paulus tot zo ver niets had onderwezen wat de profeten en Mozes niet reeds voorgezegd hadden.

Zoals we hebben gezien, hadden de profeten noch Mozes iets voorgezegd aangaande de redding van de heidenen door de val van Israël. Noch hadden zij "het evangelie der genade Gods" voorgezegd, waarin noch besnijdenis, noch de wet enig deel van zou uitmaken. Evenmin hadden zij ook maar enige aanwijzing gegeven dat Joden en heidenen door de Geest tot één lichaam zouden worden gedoopt. Evenmin hadden zij wat gezegd of ook maar iets geweten over gelovigen die zouden worden "opgenomen" in de hemel door "de Heere Zelf ". En toch werd dit alles verkondigd door Paulus vóór het einde van de Handelingenperiode (Rom.11:11-12, Hand.20:24, 1Kor.12:13, 1Thes.4:16-17).

En had Paulus niet duidelijk gesproken over "het geheimenis" en de daarmee verbonden "geheimenissen" in zijn eerste brieven? (Rom.11:25, 16:25, 1Kor.2:6-7, 4:1, 15:51). Is het geheimenis dan te vinden in de profetieën - dat wat "verborgen" en "geheim gehouden" was, in dat wat "bekend gemaakt" was?

Inderdaad, zelfs als we zouden moeten toegeven dat Paulus gedurende zijn hele bediening in de Handelingenperiode het koninkrijk verkondigde, zou hij toch meer geleerd hebben dan "de profeten en Mozes gezegd hadden dat komen zou", want zelfs onder het evangelie van het koninkrijk sprak onze Heere over dingen die "verborgen waren van de grondlegging der wereld" (Matth.13:35); waarheden waarvan noch de profeten noch Mozes hadden geweten.

Wat bedoelde Paulus dan, toen hij tot Agrippa zei dat hij tot die tijd had getuigd,

" *Hand. 26:22: niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou*"?

Het antwoord is eenvoudig als we verder lezen:

"*Hand. 26:23: Namelijk dat de Christus lijden moest, en dat Hij, de Eerste uit de opstanding der doden zijnde, een licht zou verkondigen aan dezen volke en aan den heidenen*" .

Met andere woorden, Paulus' getuigenis dat Christus gestorven en opgestaan was, en dat Hij licht zou brengen aan Israël en de heidenen, was niets anders dan wat de profeten en Mozes gezegd hadden dat gebeuren zou, en wij lezen in de voorgaande context dat, omdat Paulus de opgestane Christus had gepredikt tot de Joden en "daarna tot de heidenen", de Joden hem nu zochten te doden.

Het antwoord is zo simpel als wat, en de verkeerde uitleg van deze eenvoudige passage toont aan hoeveel verwarring en schade kan ontstaan door het gebruik van een vers, met veronachtzaming van haar context.

De hoop van Israël

"*Hand. 28:20:want vanwege de hope Israëls ben ik met deze keten omvangen.*"

Het bovenstaande is een andere passage die extreme bedelingsmensen dikwijls gebruiken om te bewijzen dat Paulus' Handelingen-bediening in de eerste plaats tot de Joden was en dat het boek "Handelingen" tot aan het eind handelt over "*het evangelie van het koninkrijk*".

Maar wat bedoelt de apostel met "de hoop van Israël"? Bedoelt hij dat waarop Israël hoopte (d.w.z. het koninkrijk), of datgene wat haar reden gaf tot hoop (d.w.z. de opstanding)? Verwijst hij naar het onderwerp van hun verwachting of hun grond hiervoor? Zij die de "twee lichamen" theorie leren concluderen ten gunste van de eerste. Zij zijn er zeker van dat Paulus de belofte van het koninkrijk bedoelde toen hij over de hoop van Israël sprak.

Maar zij zijn fout. Paulus werd niet gevangen gezet wegens de verkondiging van Israëls koninkrijks beloften. De Joden hadden hem zo bitter tegengestaan vanwege de prediking tot de heidenen over de opgestane Christus, die zij afwezen, terwijl Petrus, die de koninkrijks beloften vertegenwoordigde, en nog steeds probeerde om Israël aan de voeten van de Messias te brengen, vrij te Jeruzalem verbleef.

Het belangrijke punt van Paulus' verklaring hier is dat de waarheid van de opstanding van Christus, die de Joden zo vreesden en haatten, en die nu houvast kreeg onder de heidenen, feitelijk "de hoop van Israël" was.

De hoop van Israël is de opgestane Christus. Dank God, ter wille van Israël, dat de Sadduceeën zo volkomen verkeerd bleken te zijn toen zij probeerden zichzelf en anderen te overtuigen dat de opstanding van Christus een onmogelijkheid en desillusie was; dat Christus dood was.

Was dat waar geweest, dan zou Israël voor altijd zonder hoop geweest zijn. Zouden zij beter af zijn dan de volgelingen van Boeddha of Mohammed met de Enige Die haar mogelijke Messias had kunnen zijn dood in een graf?

Welke andere hoop is er voor Israël? Zou er een andere zoon van David, aan hem gelijk, kunnen opstaan? Kon hij tijdig opstaan om de "nog niet vervulde" profetieën van het Oude Testament te vervullen? En als hij dat zou kunnen, zou dat betekenen dat hij ook eerst zou moeten worden

"uitgeroeid", zoals Daniel had voorspeld (Dan.9:26), voordat hij zijn volk van zijn vijanden zou bevrijden?

Om de Hebreeuwse Geschriften aangaande de Messias te laten kloppen, zou zo iemand hebben moeten lijden, sterven, weer opstaan en naar de hemel opvaren voordat hij zou komen in kracht en glorie om te regeren. Maar het is nu te laat om dat te bespreken, want geen Messias kon verschijnen in de voorspelde tijd, of ja zelfs worden geïdentificeerd als de zoon van David. Nee, als de Christus die Israël negentien honderd jaren geleden kruisigde, niet is opgestaan en nu niet leeft, dan is Israël totaal en voor eeuwig zonder hoop.

Dat dit het was wat Paulus in gedachten had toen hij zei dat hij omvangen was met een keten vanwege de hoop Israëls is duidelijk uit andere gedeelten in Handelingen over hetzelfde onderwerp.

In b.v. Hand.5:31 vinden we Petrus die verwijst naar de opstanding van Christus als Israëls hoop:

"Dezen heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden."

Paulus had natuurlijk een verdere openbaring betreffende de opgestane Christus, en verkondigde Hem als Redder zowel van Jood als van heiden - als de hoop van de gevallen mensheid. Dit kwetste de jaloerse Joden. Niettemin hield Paulus vol, dat de opgestane Christus ook de hoop van zijn volk was.

In Hand.23:6 vinden we Paulus voor de Joodse Raad:

"En Paulus wetende, dat het ene deel was van de sadduceeën, en het andere van de farizeeën, riep hij in den Raad: Mannen broeders, ik ben een farizeeër, eens farizeeërs zoon; ik wordt over de hoop en opstanding der doden geoordeeld".

Let wel dat het om "de hoop en opstanding der doden" was dat hij werd "geoordeeld", en let op het verband met de tekst: "vanwege de hoop Israëls ben ik met deze keten omvangen" (Hand. 28:20).

In Hand.24:14-15 is opnieuw de opstanding het punt waarom het gaat:

"14 Maar dit beken ik u, dat ik naar dien weg, welken zij sekte noemen, den God der vaderen alzo dien, gelovende alles wat in de Wet en in de Profeten geschreven is, 15 Hebbende hoop op God, welke dezen ook zelf verwachten, dat er een opstanding der doden wezen zal, beiden der rechtvaardigen en der onrechtvaardigen."

In Hand.26:6-8 is zijn argument opnieuw hetzelfde. Daar staat hij voor Agrippa en geeft nauwkeurig aan waarom hij wordt geoordeeld:

"Hand. 26:6-8: 6 En nu sta ik, en word geoordeeld over de hoop der belofte, die van God tot de vaderen geschied is; 7 Tot dewelke onze twaalf geslachten, geduriglijk nacht en dag God dienende, verhopende te komen; over welke hoop ik, o koning Agrippa, van de Joden word beschuldigd. 8 Wat? wordt het bij ulieden ongelofelijk geoordeeld, dat God de doden opwekt?"

Let hier goed op dat de belofte waar hier naar verwezen wordt die van de zegening van het koninkrijk was, terwijl "de hoop van de belofte" de opstanding van Christus was, die het fundament was van Paulus' boodschap. Over welke hoop Paulus werd "beschuldigd door de Joden". Daarom kon Paulus tot de Joodse leiders in Rome zeggen: "Want vanwege de hoop Israëls ben ik met deze keten omvangen".

Dat dit in feite de oorzaak was dat Paulus "werd beschuldigd" en "aangeklaagd" en "geoordeeld" en "met deze keten omvangen" werd zelfs door Festus bevestigd toen hij Agrippa informeerde als Paulus voor hem werd gebracht dat de Joden "geen zaak hebben voorgebracht, waarvan ik vermoedde":

“Hand. 25:18-19: 18 Over welken de beschuldigers, hier staande, geen zaak hebben voorgebracht, waarvan ik vermoedde; 19 Maar hadden tegen hem enige vragen van hun godsdienst, en van zekeren Jezus, Die gestorven was, Welken Paulus zeide te leven.

Dus in het boek Handelingen alleen al hebben we overtuigend bewijs wat betreft het speciale punt van de kwestie tussen Paulus en degenen die hem "met deze keten hadden omvangen". En dat punt was niet zijn verkondiging van de koninkrijks beloften, maar zijn andere en krachtige verkondiging van de opstanding van Christus, die hij volhield te zijn, "*de hoop van Israël*". Indien deze feiten tijdig waren opgemerkt bij het herontdekken van Paulus' boodschap dan had veel verwarring door extremisme vermeden kunnen worden.

Gelijk geschreven is

Voor wat betreft dit punt zou ook aandacht gegeven moeten worden aan Romeinen 15:8-16 waar, nadat er op gewezen is dat "*gelijk geschreven is*" (vers 9) "*en wederom*" (vers 10) "*en wederom*" (vers 11) "*en wederom*" (vers 12) dat de heidenen gered moesten worden, de apostel Paulus er op wijst dat God hem heeft aangewezen om "*een dienaar van Jezus Christus te zijn onder de heidenen*" (vers 16).

Maar, zoals in Hand.13:46-47, vinden we hier eenvoudig opnieuw de relatie tussen profetie en het geheimenis.

Het was inderdaad geprofeteerd dat de heidenen op een dag zich samen met Gods volk Israël zouden verblijden. Maar, zoals Paulus aan de Romeinen verklaart, wees Israël zelf Christus af. Hoe konden de heidenen dan door haar gezegend worden? Vanwege deze moeilijkheid spoort de apostel de heidenen te Rome aan :

“Rom. 15:13: De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hoop, door de kracht des Heiligen Geestes”

En dan spreekt de apostel vrijmoedig, niet als uitlegging van de zo juist aangehaalde Schriften, maar om zijn autoriteit als apostel van Jezus Christus te verklaren:

“Rom. 15:15-16: 15 Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom dit indachtig makende, om de genade, die mij van God gegeven is; 16 Opdat ik een dienaar van Jezus Christus zij onder de heidenen, het Evangelie van God bedienende, opdat de offerande der heidenen aangenaam worde, geheiligd door den Heiligen Geest.

Hier zien we God opnieuw redding zenden aan de heidenen, niet op de manier zoals beschreven in de profetie, maar deze, redding, niettegenstaande zendende. Met andere woorden zouden we het argument van de apostel aldus kunnen omschrijven:

"Dat de heidenen God zouden verheerlijken voor Zijn barmhartigheid is steeds telkens weer beschreven. Gij zegt dat Israël, door wie de zegening zou komen, Christus afwees? Vertrouw en wees dan juist verheugd in God, en laat mij vrijmoedig spreken en u herinneren aan de genade die mij gegeven is, dat ik de dienaar zou zijn van Jezus Christus onder de heidenen. En dat mijn offerande van de heidenen aangenaam zal zijn voor God, want het wordt geheiligd door de Heilige Geest."

Wat een mooi gedeelte is dit! Zij die het plan van God willen verstaan zouden het steeds weer en weer moeten lezen totdat de gezegende waarheid ervan ten volle is begrepen.

Erfgenamen overeenkomstig de belofte

Een laatste woord in dit verband geschreven aan hen die struikelen over uitdrukkingen als "*Abrahams zaad*" en "*erfgenamen naar de belofte*", toegepast op gelovigen uit de heidenen in de eerste brieven van Paulus:

Is Christus niet Abrahams zaad? Zijn wij geen leden van Christus? Zijn wij geen mede-erfgenamen van alle dingen in Hem? Waarlijk, wij werden erfgenamen door Gods verborgen, eeuwige plan, toen de belofte scheen te hebben gefaald, maar het feit blijft dat wij heidenen erfgenamen geworden zijn.

Bovendien zijn we erfgenamen geworden "*overeenkomstig de belofte*", want de belofte was aan Abraham en zijn zaad, en wij, zijnde in Christus, zijn inderdaad Abrahams zaad. Zo werd Israël, op wie de belofte van toepassing was, geen erfgenaam, terwijl wij, de leden van een verborgen, niet geprofeteerd lichaam erfgenamen zijn geworden in Christus. Dit doet echter de gemaakte beloften niet teniet aan het volk, Abrahams natuurlijke zaad.

Zij die over zulke uitdrukkingen als deze struikelen, zullen zeker moeite hebben met veel uitdrukkingen in Paulus latere brieven, waar we lezen dat wij zijn "*verzegeld met de Heilige Geest der belofte*" en "*mededeelgenoten Zijner belofte in Christus door het Evangelie*" (Ef.1:13, 3:6, vgl.Gal.3:14,22,29). Maar deze gedeelten zijn geen struikelblok wanneer we goed letten op de relatie tussen profetie en het geheimenis.

Vragen

1. Geef drie aanwijzingen dat het apostelschap van Paulus, vanaf het begin, onderscheiden was van dat van de twaalf.
2. Welk verband was er tussen hun bedieningen?
3. Bij welk plechtig verbond tussen de apostelen te Jeruzalem en Paulus, worden beide zowel het verschil als het verband benadrukt?
4. Noem drie Schriftgedeelten die veel gebruikt worden door extreme bedelingsmensen om te bewijzen dat Paulus het geheimenis niet eerder gepredikt heeft dan na Handelingen 28.
5. Waarom was het "nodig" om het Woord van God eerst aan de Joden te prediken?
6. Hoe reageerden de Joden in Antiochië in Pisidië toen Paulus hun het eerst het Woord van God bracht?
7. Wat deed Paulus toen?
8. Was dit overeenkomstig de profetie of overeenkomstig het geheimenis?
9. Noem drie niet geprofeteerde waarheden verkondigd door Paulus vóór Handelingen 28.
10. Wat had hij gepredikt dat in volstreekte overeenkomst was met wat de profeten en Mozes hadden gezegd dat gebeuren zou?
11. Wat is "de hoop van Israël"?
12. Leg het verschil uit tussen "de belofte door God gedaan aan de vaders" en "de hoop der belofte...".

13. Werd Paulus gevangen gezet wegens verkondiging van de belofte of van de hoop?
14. Had de Oud Testamentische profetie de redding van de heidenen voorzien?
15. Had het de redding van de heidenen door de val van Israël voorzien?
16. Heeft God redding tot de heidenen gezonden?
17. Heeft Hij dit gezonden op de wijze zoals voorzien in de profetie?
18. Zond Hij het door de twaalf, onder de "grote opdracht"?
19. Zond Hij het in verband met Israëls opstanding of val?
20. In welke zin zijn gelovigen vandaag Abrahams zaad en erfgenamen overeenkomstig de belofte?

Hoofdstuk 15

Het avondmaal des Heeren

Veel oprechte gelovigen menen, dat degenen die beweren dat de waterdoop niet voor deze tijd is in Gods programma consequent zouden moeten zijn en ook zouden moeten ophouden met het vieren van het avondmaal des Heeren.

Hier zijn extreme "bedeling" mensen en kerkelijke mensen het samen over eens, alleen met dat verschil dat de eersten geloven dat noch het avondmaal noch waterdoop in deze bedeling zouden moeten worden gevierd en de laatsten geloven dat beiden dienen te worden gevierd.

Een onschriftuurlijke veronderstelling

Maar beide groeperingen hebben hun argumenten gebaseerd op een volstrekt onschriftuurlijke veronderstelling - dat waterdoop en het avondmaal beiden in Gods programma thuishoren. Dit is zuiver traditie en het is verrassend dat nu juist extreme bedelingsmensen dit als waarheid aannemen.

Wij herinneren ons nog goed hoe een zeer verkeerde uitleg van Kol.2:14 ons tot een studie over dit onderwerp heeft gebracht. Een Bijbelleraar had het aldus aangehaald: "Uitgewist hebbende het handschrift dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, er twee overlatende, doop en het avondmaal!" Toen we hierover de Schrift onderzochten ontdekten wij spoedig, dat waterdoop een inzetting was, maar dat het avondmaal nadrukkelijk geen inzetting was, in de Schriftuurlijke zin van die uitdrukking.

Wij moeten Bereërs (Hand.17:11) zijn en zelf onderzoeken of waterdoop en het avondmaal inzettingen zijn die horen bij Israël of bij het lichaam van Christus, en als we ontdekken dat zij er niet bij horen moeten wij dat goed in onze gedachten opslaan en voor altijd met deze onschriftuurlijke ideeën afrekenen.

Het is een feit dat er duidelijke verschillen en zelfs contrasten zijn tussen de doop en het avondmaal.

Waterdoop was een Oud Testamentische inzetting. Het avondmaal is een Nieuw Testamentische viering.

- 1) Waterdoop, als alle inzettingen, werd "opgelegd".

- 2) Het avondmaal werd nimmer opgelegd.
- 1) Waterdoop was een vereiste tot redding.
- 2) Het avondmaal nimmer!
- 1) Waterdoop was verbonden met de openbaarmaking van onze Heere aan Israël.
- 2) Het avondmaal is verbonden met de verwerping en afwezigheid van onze Heere.
- 1) Waterdoop wijst op een niet volbrachte werk.
- 2) Het avondmaal spreekt van het volbrachte werk van Christus.
- 1) Waterdoop was één enkele daad.
- 2) Het avondmaal wordt telkens opnieuw gevierd.
- 1) Waterdoop was niet begrepen in Paulus' speciale opdracht.
- 2) Het avondmaal was begrepen in Paulus' speciale opdracht.

Zoals we in onze discussie over de waterdoop hebben gezien, was deze gewoonte duidelijk een Oud Testamentische inzetting. Het avondmaal echter, is duidelijk een Nieuw Testamentische viering. Het is teleurstellend om te ontdekken dat sommigen, welgemeend, het avondmaal "het Pascha" noemen, want Lukas 22:14-20 bewijst overtuigend dat onze Heere na het Pascha een "gedachtenis" aan Zijn dood instelde.

Wanneer Paulus vertelt wat onze Heere deed en zei aan de maaltijd, noemt hij slechts het brood en de wijn, terwijl er bij het Pascha meer was dan dat.

Het Pascha, net als de waterdoop, was een Oud Testamentische inzetting, maar het avondmaal des Heeren is duidelijk geassocieerd met het Nieuwe Testament.

*“Matth. 26:28: Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor **velen** vergoten wordt, tot vergeving der zonden.*

Het Pascha sprak, net als de waterdoop, van een niet volbracht werk, want het is onmogelijk dat het bloed van dieren, of de wassing met water zonden zouden wegnemen. Beiden waren voorafschaduwingen van het bloed en het water dat stroomde uit de zijde van de Heiland.

Omdat zovelen struikelen over het feit dat waterdoop eveneens werd toegepast na het kruis, herhalen wij dat de volledige resultaten van Golgotha niet openbaar werden dan "te zijner tijd", door de apostel Paulus. Besnijdenis, de sabbatten en de Levitische feesten spraken op gelijke wijze van een niet volbracht werk en niettemin werden zij ook na het kruis nog gevierd. Dit eenvoudigweg omdat de tijd nog niet rijp was voor de openbaring van Gods verborgen plan, en het evangelie der genade Gods, tot de roeping van Paulus, en zelfs toen nog was de openbaring en de verdwijning van de oude orde een geleidelijke zaak.

Maar, terwijl het Pascha en de waterdoop Oud Testamentische inzettingen waren, is het avondmaal een Nieuw Testamentische viering.

De viering van de dood des Heeren mag nooit geclassificeerd worden bij inzettingen, want waar deze allen spraken van een niet volbracht werk, is het avondmaal duidelijk een viering van het volbrachte werk van Christus.

Minstens driemaal wordt verklaard dat het avondmaal "een gedachtenis" van het offerwerk van onze Heere is.

Hoe het nieuwe verbond ons aangaat

Omdat het Nieuwe Testament, of Verbond, speciaal gemaakt werd met "*het huis van Israël en met het huis van Juda*" (Jer.31:31), hebben sommigen geconcludeerd dat het geen relatie kan hebben met de heidenen en dat daarom het avondmaal thans niet moet worden gepraktiseerd.

Maar dit is een vergissing. Het Oude Verbond, zowel als het Nieuwe, werd gemaakt met Israël, maar het betreft in hoge mate de heidenen. Zie Paulus' woorden in Rom.3:19,20:

"19 Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zou zijn. 20 Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden voor Hem, want door de wet is de kennis der zonde."

De heidenen waren nimmer, en nu ook niet, onder het verbond der wet, maar het zou een vergissing zijn om te beweren dat de wet de heidenen niet betreft, want zij was gegeven opdat de hele wereld voor God schuldig zou worden bevonden.

Israël vertegenwoordigde de wereld voor God. Israël was het enige volk waarmee God nog bemoeienis had, nadat Hij de heidenen had opgegeven. Toen zij uiteindelijk viel, betekende dit, dat de hele wereld gevallen was. Als God van enige groep mensen de rechtvaardige maatstaf van het Oude Testament zou verlangen (Ex.19:5,6), zou die groep zeker verdoemd zijn geworden. Daarom was het Nieuwe Verbond noodzakelijk.

Nadat Israëls falen onder het Oude Verbond steeds duidelijker was geworden, beloofde God om een nieuw verbond met hen te maken. Dit Nieuwe Verbond zou alleen worden gemaakt met het uitverkoren volk. Jeremia stelde dit duidelijk, zoals we hierboven zagen.

En God maakte dit Nieuwe Verbond met Israël en Juda: - op Golgotha (Matt.26:28). Daar bewerkte Christus voor Zijn verbondsvolk wat zij niet konden bereiken onder de wet. Daar werd Jesaja's profetie vervuld: "*om de overtreding Mijns volks is de plaag op Hem geweest*" (Jes.53:8).

Het was op grond van Golgotha en het bloed van het Nieuwe Verbond dat de zegen van het koninkrijk op Pinksteren werd aangeboden aan Israël, maar die generatie in Israël weigerde de zegen en het Nieuwe Verbond wacht op een toekomstige vervulling.

Maar hieruit volgt niet dat het Nieuwe Verbond niet op de heidenen zou slaan.

Als de heidenen onder de vloek van het Oude Verbond komen, mogen zij eveneens deel hebben aan de zegeningen van het Nieuwe, want waartoe was het bloed van het Nieuwe Verbond vergoten als het niet de vloek van het Oude zou wegnemen?

Als God door het Oude Verbond met Israël toonde hoe de gehele wereld schuldig staat voor Zijn aangezicht, dan toont God door het Nieuwe Verbond met Israël hoe allen voor Zijn aangezicht kunnen worden gerechtvaardigd. Hebr.2:9-16 zegt dat Christus "*het zaad van Abraham aanneemt*". Maar waarom? "*Opdat Hij door de genade Gods voor allen de dood smaken zou*".

Op Golgotha verzekerde God Israël door een plechtig verbond: "*want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonde niet meer gedenken*" (Jer.31:34, vgl. Matt.26:28). God maakte zo'n verbond niet met de heidenen, maar wat Hij door een verbond aan Israël beloofde, ontvangen wij uit genade.

De lezer zou nauwkeurig Jer.31:31-34 moeten onderzoeken en opmerken dat de zegeningen van het Nieuwe Verbond allen geestelijk zijn. Er staat niets over het land, het koninkrijk, of de troon. Ontvangen leden van het lichaam van Christus thans de zegeningen die daar beschreven worden? Ja, allemaal. Heeft Hij Zijn wet niet in onze harten geschreven? Is het niet ons verlangen om Hem te gehoorzamen? "Kennen wij de Heere" niet? Is Hij niet onze God? Zijn wij niet Zijn volk? Heeft Hij onze ongerechtigheden niet vergeven? Herinnert Hij Zich onze zonden nog?

Wij moeten niet vergeten dat "*wij de verlossing hebben door Zijn bloed*" - hetzelfde "*bloed van het Nieuwe Verbond*". Dat bloed redt ons, zelfs al tast Israël in het duister en wankelt het in ongelof.

Maar er zijn andere belangrijke verschillen tussen waterdoop en het avondmaal des Heeren.

Een viering van Zijn afwezigheid

Waterdoop is duidelijk verbonden met de openbaring van Christus aan Israël. Laten we de woorden van Johannes de Doper in Joh.1:31 beschouwen:

"Joh.1:31: En ik kende Hem niet; maar opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom ben ik gekomen, depende met het water.

In tegenstelling hiermee is het avondmaal verbonden met de verwerping van Christus en werd ten eerste aan Zijn volgelingen gegeven om in Zijn afwezigheid te vieren, totdat God Zijn vijanden tot Zijn voetbank zou maken.

Door openbaring maakte de apostel Paulus daarna Gods wonderbare plan bekend dat het oordeel uitgesteld en een periode van genade ingevoegd was. Door openbaring verklaarde hij dat de Heere, in liefde tot zondaars, zou wegblijven, een Baling, ondertussen Zijn ambassadeurs uitzendende om aan Zijn vijanden verzoening aan te bieden uit genade, door het geloof in Zijn volbrachte werk (Ef.3:1-4 en 2 Petr.3:3-4,8,9,15).

Thans zou iedere gelovige de boodschap in zijn hart en op zijn lippen moeten hebben die Paulus zo getrouw verkondigde, en die de kerk sindsdien zo ernstig heeft verward en verduisterd:

"2 Kor. 5:20-21: 20 Zo zijn wij dan gezanten van Christus wege, alsof God door ons bade; wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen. 21 Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

Door de voortdurende afwezigheid van Christus heeft Paulus, door openbaring, het avondmaal als een verkondiging van de dood des Heeren "overgegeven", "totdat Hij komt" (1 Kor.11:23,26).

Avondmaal en redding

We hebben gezien dat waterdoop, zowel vóór als na het kruis, noodzakelijk was voor de vergeving van zonden (Mark.1:4; 16:15-16, Hand.2:38). Met het avondmaal is het tegenovergestelde het geval want slechts zij die reeds gered zijn worden uitgenodigd daar aan deel te nemen.

Onze broeders uit verschillende kerken zouden zeker dit onderscheid moeten erkennen, want terwijl zij de doop tot voorwaarde van het lidmaatschap van hun kerken maken, doen zij dat zelden met het avondmaal als een voorwaarde. Integendeel, het avondmaal is een voorrecht dat slechts aan "geredden" wordt verleend; soms, inderdaad alleen aan leden van bepaalde kerken waar het wordt gevierd.

Omdat waterdoop een niet volbracht werk symboliseert was zij net als alle andere inzettingen voorwaarde tot redding. Zonder dat kon niemand aanspraak maken op redding. Dit in tegenstelling tot het avondmaal des Heeren.

“Matth. 26:28: Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.

Hoewel de woorden van de Heere aan de tafel nog niet ten volle werden begrepen, laten zij niettemin toch een duidelijk onderscheid zien tussen doop en het avondmaal.

Avondmaal niet opgelegd

Waterdoop was een inzetting; een juk. Het was "opgelegd":

“Hebr. 9:10: Bestaande alleen in spijzen, en dranken, en verscheidene wassingen en rechtvaardigmakingen des vleses, tot op den tijd der verbetering opgelegd.

Daarom zegt Kol.2:20:

"Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeft, met inzettingen belast?"

Daarom laat Kol.2:9-12 onze besnijdenis en doop zien als zijnde voor ons vervuld door Christus, daaraan toevoegend:

“Kol. 2:14: Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende;

Vele predikers hebben geleerd, dat Gods kinderen zich moeten "onderwerpen" aan de waterdoop, maar heeft u ooit gehoord dat wij ons moeten "onderwerpen" aan het avondmaal? Het avondmaal kan nooit ondergebracht worden onder de Oud Testamentische inzettingen. Het werd nooit opgelegd of vereist om door God aangenomen te worden. Integendeel, de Schrift brengt het als een viering, een "herdenking", waarbij het voor de gelovige een voorrecht is om eraan deel te nemen "zo dikwijls" als hij wenst (1 Kor.11:26), waarbij wordt aangenomen dat hij op deze manier wil gedenken wat de Heere voor hem gedaan heeft.

De tafel des Heeren een getuigenis

Nog een scherp verschil tussen waterdoop en avondmaal is, dat terwijl het eerste slechts éénmaal wordt toegediend, het andere steeds opnieuw mag worden gevierd.

Zonder de kleinste aanwijzing of een enkel Schriftuurlijk bewijs, wordt door sommigen beweerd dat de bedoeling van de waterdoop een openbaar getuigenis van onze dood, begrafenis en opstanding met Christus is. Maar waarom zouden gelovigen dan slechts eenmaal moeten worden gedoopt? Is één getuigenis voldoende? Kunnen wij door naar een persoon te kijken zeggen of hij wel of niet gedoopt is? Als waterdoop bedoeld was als getuigenis dat de gelovige werd gekruisigd, begraven en is opgestaan met Christus, zouden we telkens opnieuw moeten worden gedoopt, niet slechts één keer voor één groep mensen.

Maar de Schrift leert duidelijk dat het avondmaal was bedoeld om de gelovigen en de wereld te herinneren aan de dood van Christus.

"Doet dat tot Mijn gedachtenis" (1 Kor.11:24).

"Doet dat...tot Mijn gedachtenis" (1 Kor.11:25)

"1 Kor. 11:26: Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt.

Het avondmaal en Paulus zijn opdracht

Waterdoop was niet inbegrepen in Paulus' speciale opdracht.

"1 Kor. 1:17: Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde.

De context verandert niets aan dit feit. Zeker, de Korinthiërs waren opgeblazen en vleselijk, en daarom was Paulus blij dat hij niet meer van hen had gedoopt. Dit veranderd het feit niet dat hij niet was gezonden om te dopen, maar benadrukt het eerder, en zij die volhouden dat hij was gezonden om te dopen, zoals Johannes de Doper en de twaalf hadden gedaan, dienen het bewijs te leveren.

Onze kerkelijke broeders kunnen makkelijk bewijzen dat Johannes de Doper opdracht had om te dopen. Zij kunnen makkelijk bewijzen dat de twaalf opdracht hadden om te dopen, maar zij falen totaal bij het geven van een Schriftplaats die bewijst dat waterdoop was inbegrepen in de opdracht die Paulus door openbaring ontving. Als 1Kor.1:17 iets betekent, dan betekent het dat waterdoop niet was opgenomen in die opdracht. Dit wil niet zeggen dat Paulus fout was toen hij doopte voordat Israël terzijde gesteld was, evenmin dat hij het fout deed door wonderen te doen of in tongen te spreken of in de bevestiging van Petrus' boodschap als Gods Woord aan Israël.

Maar het avondmaal was opgenomen in Paulus' speciale opdracht.

"Want ik heb van de Heere ontvangen, hetgeen ik ook u overgegeven heb, dat de Heere Jezus in den nacht in welken Hij verraden werd, het brood nam".

Dit zijn de woorden waarmee Paulus verder gaat om de gedachtenis van de dood des Heeren aan hen "over te geven" (1Kor.11:23). Dit was deel van Paulus' aparte boodschap.

Paulus had geen aantal uiteenlopende evangeliën. De verschillende punten van het goede nieuws dat hij verkondigde maakten allen deel uit van één voortschrijdende, in zijn brieven geopenbaarde, boodschap die telkens opnieuw "mijn evangelie", niet "mijn evangeliën" genoemd wordt.

Het kan niet worden ontkend dat hij Petrus' boodschap bevestigde. Het is eenvoudig aan te tonen dat zelfs in het begin van zijn bediening zijn boodschap niet "het evangelie van de besnijdenis" was zoals sommigen ons willen doen geloven, maar "het evangelie van de voorhuid" (Gal.2:7), en dat het avondmaal behoort tot deze aparte boodschap van Paulus.

Het avondmaal en onze hemelse positie

Eerlijk gezegd, het is voor ons moeilijk om de "logica" van sommige van onze extreme broeders te volgen die redeneren dat aangezien onze positie en onze zegeningen in de hemelse gewesten zijn, wij niet zouden moeten deelnemen aan het avondmaal, omdat het een fysieke viering is.

Zij zeggen: "Stel je voor, een gestorven mens die eet! Stel je voor, iemand aan Gods rechterhand, die deelneemt aan een maaltijd hier beneden! Maar slaat deze "logica" alleen op het avondmaal? Stel je voor, dat een gestorven mens, of iemand in de hemelse gewesten, die leugens vertelt! Stel je voor, dat hij steelt! Stel je hem reizende voor, of in de gevangenis! Toch vermaant Paulus later in zijn brieven broeders wier positie in de hemelse gewesten is, om niet te liegen en te stelen, en verwijst hij naar zijn eigen reizen en gevangenschap.

Zij die bovengenoemde argumentatie naar voren brengen tegen de viering van het avondmaal vergeten gewoon het onderscheid tussen onze wandel in Christus (onze conditie) en onze positie. De apostel waarschuwt tegen "vleselijke (fysieke) inzetten", want vanaf dat het geheimenis ten volle was geopenbaard, zou nu elke eerdere vereiste, al zou deze gepaard gaan met geloof, afbreuk doen aan het volbrachte werk van Christus.

Maar het avondmaal was nimmer een vereiste tot redding en kan niet ingedeeld worden bij de inzetten. Noch leert Paulus ooit, hij weerlegt daarentegen, de dwaling dat zulke fysieke zaken onverenigbaar zijn met geestelijke zegeningen.

Er bestaan vele fysieke voorrechten die, mits goed gebruikt, worden omgezet in geestelijke zegeningen.

We mogen eten en drinken tot eer van God (1Kor.10:31).

Wij mogen onze knieën buigen voor de Vader (Ef.3:14).

Wij mogen studeren uit fysieke boeken en een fysieke Bijbel (1Tim.4:13, 2Tim.2:15).

Wij mogen samen komen met andere heiligen op aarde, over het algemeen in gebouwen (Hebr.10:25, Kol.4:15)

Wij mogen samenkomen rond een fysieke tafel en Christus' dood gedenken met fysieke voedsel en drank, en deze tafel wordt genoemd "*het avondmaal des Heeren*" (1Kor.10:21; 11:23-26).

"Ik voelde me nooit bewogen"

Onlangs bracht iemand het argument naar voren dat het avondmaal eigenlijk niet voor deze tijd kon zijn omdat, zoals hij zei: "Ik voelde mij nooit bewogen aan het avondmaal".

Maar gaan wij door gevoelens of door geloof, door de wil van de mens of door het Woord van God?

Velen zullen getuigen dat zij vervuld werden met vreugde en vrede toen zij gedoopt werden met water. Is dat een bewijs dat waterdoop in Gods programma voor deze tijd is opgenomen? Menigeen werd diep bewogen door de gewaden, de zangen, de rozenkransen en kaarsen van Rome. Maakt dat deze zaken Schriftuurlijk of Gode welgevallig? Vast en zeker niet. Geloof steunt alleen op het geschreven Woord van God.

Velen voelen zich niet bewogen aan de tafel des Heeren omdat de ware betekenis ervan niet wordt begrepen. De Schrift is net zo tegen de wettische wijze waarop het avondmaal wordt gebruikt als tegen de toepassing van de waterdoop van vandaag. Het avondmaal is geen mis. Het is iets oneindig veel kostbaarder dan dat.

Waar toe het avondmaal?

Iedere onderwezen gelovige vandaag verheugt zich in het heerlijke feit dat hij werd gedoopt door de Heilige Geest in de dood, begraving en opstanding van Christus - ja, in Christus Zelf; dat hem een plaats in Christus in de hemelse gewesten is gegeven.

Maar is het ooit opgekomen bij de lezer dat, om dit te volbrengen, onze gezegende Heere moest worden gedoopt in het menselijk geslacht - been van ons gebeente en vlees van ons vlees moest worden - één met ons, ja, één van ons? Voordat wij konden worden gedoopt in de Godheid, moest Hij worden gedoopt in de mensheid. Voordat wij in Zijn dood konden worden gedoopt, moest Hij worden gedoopt in onze dood (Luk.12:50). Om ons van de aarde naar de hemel op te heffen; om ons te zegenen met alle geestelijke zegeningen, moest Hij een fysiek lichaam aannemen, worden geslagen en gezeseld en bespuwd en gekruisigd.

God wil dat wij ons dat herinneren. Hij wil er ons dieper bewust van en meer van harte dankbaar voor maken. Daarom heeft Hij ons een plechtige en kostbare gedachtenis aan Golgotha gegeven. Hij wil ons telkens opnieuw herinneren op deze tastbare manier dat

“Kol. 1:21-22: 21 En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, 22 In het lichaam Zijns vleses, door den dood, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich stellen;

En Hij wilde ons niet alleen herinneren aan dit geweldige feit en ons laten leven in het licht ervan ; Hij wilde dat wij dit ook aan anderen zouden tonen.

“1Kor. 11:24 en 26: 24.....doet dat tot Mijn gedachtenis“26 Want zo dikwijls als gij dit brood zult eten, en dezen drinkbeker zult drinken, zo verkondigt den dood des Heeren, totdat Hij komt.

Vragen

1. Waar stemmen kerkelijke en extreme bedelingsmensen samen overeen ten opzichte van het avondmaal en waterdoop, en waarom doen zij dat niet?
2. Geef drie bewijzen dat waterdoop en avondmaal Schriftuurlijk niet eender dienen te worden geclassificeerd.
3. Bewijs vanuit de Schrift, dat het avondmaal niet hetzelfde is als Pascha.
4. Wat is de relatie tussen Oude en Nieuwe Verbonden?
5. Met wie waren deze verbonden gesloten?
6. Hoe betreffen beiden de heidenen?
7. In welke profetie beloofde God het Nieuwe Verbond te sluiten?
8. Wanneer werd het Nieuwe Verbond werkelijk gesloten?
9. Wanneer zal het vervuld worden?
10. Van welke aard waren de beloften onder het Oude Verbond?
11. Hoe komen we in de zegeningen van het Nieuwe Verbond?

12. Laat vanuit de Schriften zien, dat waterdoop een inzetting was, in Schriftuurlijke zin van het woord.
13. Laat zien, dat het avondmaal niet zo'n inzetting is.
14. Werden Johannes de Doper en de twaalfen uitgezonden om te dopen?
15. Werd Paulus uitgezonden om te dopen? Noem een Schriftplaats.
16. Was het avondmaal besloten in Paulus' speciale openbaring en opdracht?
17. Laat vanuit de Schrift zien dat het avondmaal was bedoeld als getuigenis.
18. Hoe zou u het argument weerleggen dat het vieren van het avondmaal niet verenigbaar is met onze hemelse positie?
19. Leg uit waarom God ons deze ene fysieke "gedachtenis" gegeven heeft.
20. Tot wanneer zullen de leden van het lichaam van Christus de dood des Heeren op deze manier verkondigen?

Einde

Toevoeging ter overweging door de corrector

Betreffende Hoofdstuk 15; over het avondmaal

Er zijn sommigen die een andere visie hebben op hetgeen hier door wijlen broeder C. R. Stam is geschreven in hoofdstuk 15.

Zie op www.bedelingdergenade.nl, onder artikelen, de volgende artikelen:

--Bekwame dienaars van het nieuwe testament.

--Wie was de auteur van de Hebreeën brief.

--Het Avondmaal des Heeren.

Bestudeer deze artikelen aan de hand van Gods Woord en oordeel zelf!